

COM

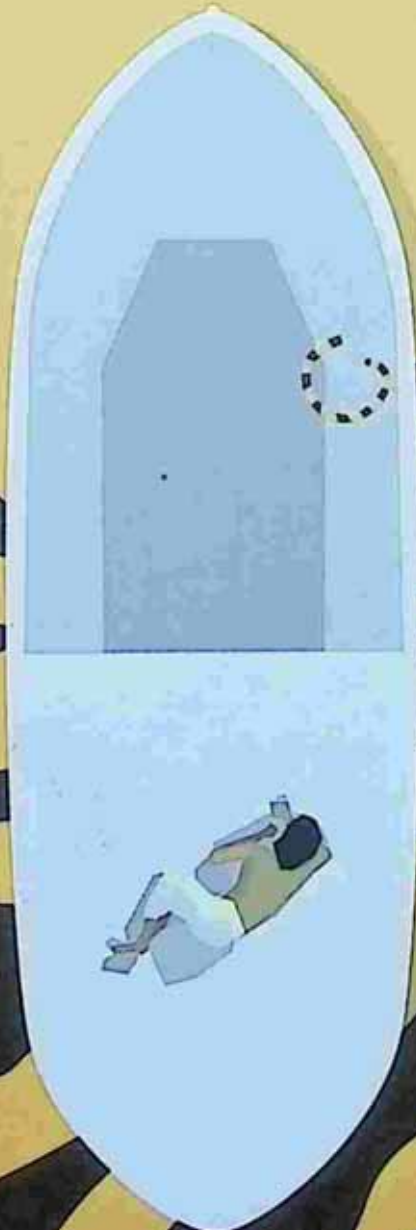
SAMPLE BOOK

ပိဋကတ်
သံယု

YANN MARTEL
LIFE OF PI

2020.GRAPHIC DESIGN : KYAW MINN MOUNG

ဒုတိယအကြိမ်

mgyc.com

SAMPLE BOOK

ပိဏ္ဍဘဝလမ်း
သင်္ဃုလု

YANN MARTEL
LIFE OF PI

သင့်လှ-ပိုင်ဘဝလမ်း

NMWA
BOOKS

KWY307

5500 KS

ISBN 978-99971-44-30-0

K0417

9 789997 144300 >

mgyc.com

ပိုင်စာလမ်း

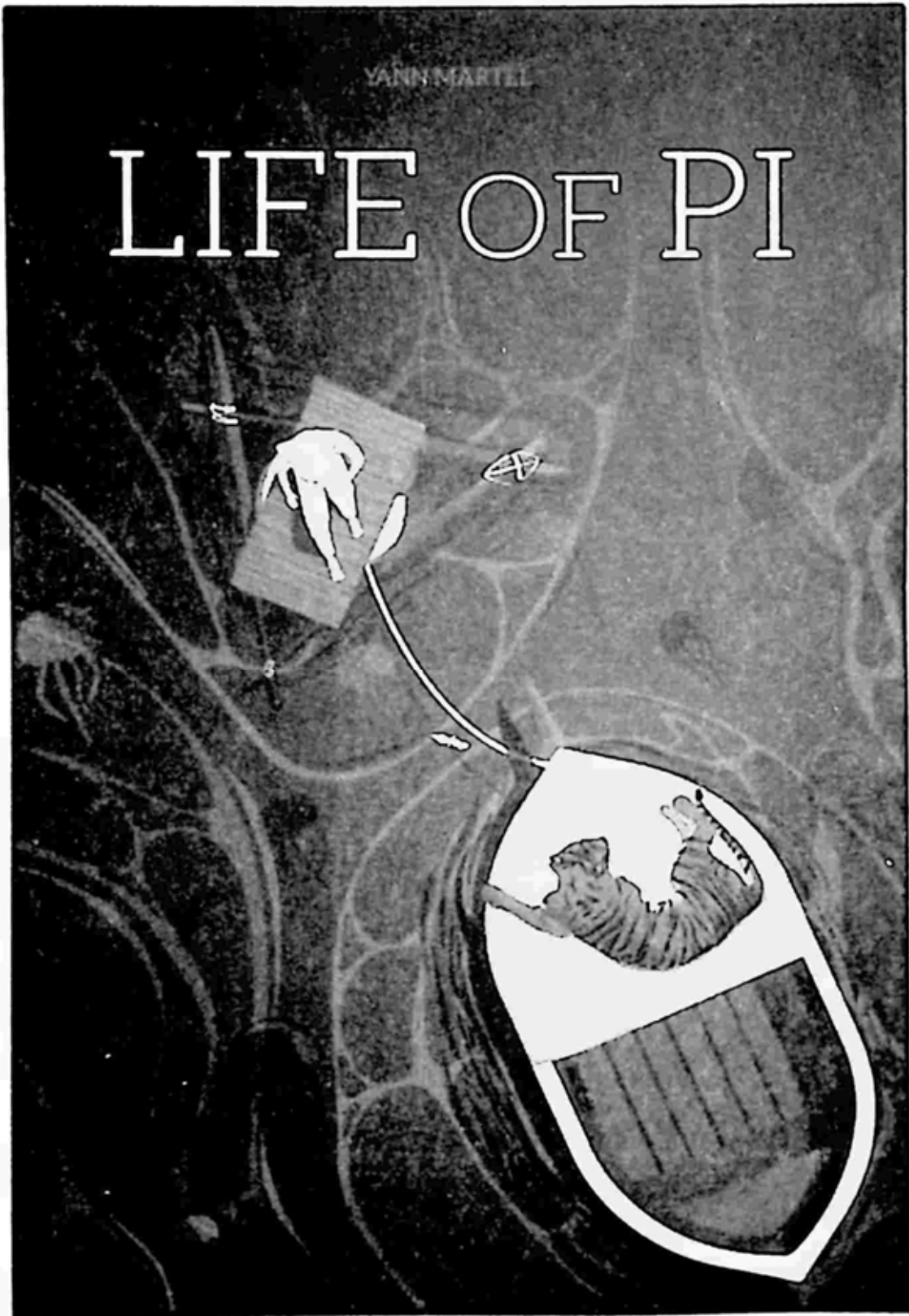
သင်္ဂယု

YANN MARTEL
LIFE OF PI

YANN MARTEL

LIFE OF PI

ပိုင်ဘဝလမ်းမှာ ပြောစရာ

အပိုင်းကြီး သုံးပိုင်း၊ အခန်းပေါင်း (၁၀၀) ပါဝင်တဲ့ ဒီစာအုပ်ကို ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ မတ်လဆန်းမှာ စပြီး ဘာသာပြန်ခဲ့တယ်။ ၂၀၁၃ ဧပြီ ၁၅ ရက်နေ့မှာ လက်စသတ် ခဲ့တယ်။ ဒါရိုက်တာ အန်လီး ရိုက်တဲ့ 3D Film, Life of Pi ကို ကြည့်ပြီးချိန်မှာ ဘာသာပြန်ရတဲ့အတွက် ဇာတ်လမ်းကို သိပြီး ဖြစ်ပေမယ့် ဘဝရှင်သန်ခြင်းဆိုင်ရာ ဒဿန အခြေခံဝတ္ထုစာအုပ်ဟာ ရုပ်ရှင်နဲ့သည်။ ၏ မလွဲ ဘယ်တူပါ့မလဲ။ ပိုပြီး မြိုင်ဆိုင်၊ ပိုပြီး တွေးစရာတွေ ရတာပေါ့။

စာအုပ်ထဲမှာ ပိုင်တို့ရဲ့ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်အကြောင်း ကလလရည်ကြည် သန္ဓေတည်ချိန်ကစလို့ စုံစုံလင်လင် တစ်ပုံတစ်ပင် ပါပေမယ့် ရုပ်ရှင်မှာတော့ တစ်ခန်းလောက်နဲ့ ပြီးသွားခဲ့တယ်။

စာအုပ်ထဲမှာ ပိုင်ရဲ့အစ်ကို ရာဇီ ကို အကြောင်းပြုပြီး ပိုင်ရဲ့အဖေက ကျား ဆိုတဲ့ သတ္တဝါကို သူငယ်ချင်းလို မပေါင်းသင့်ကြောင်း ပညာပေးတဲ့အခါ ဒီဝတ္ထုရဲ့ ဇာတ်လိုက်ကျော် ရစ်ချတ်ပါကား ဆိုတဲ့ ကျားနဲ့မဟုတ်ဘဲ မဟီးရှား ဆိုတဲ့ ဘင်္ဂလား ကျားကြီးနဲ့ မြင်ကွင်းကို အသေးစိတ်ပုံဖော်ပေမယ့် ရုပ်ရှင်မှာတော့ ပိုင်ကို အကြောင်းပြုပြီး ရစ်ချတ်ပါကားနဲ့ ပုံဖော်ပြခဲ့တယ်။

ဘာသာရေးနဲ့ပတ်သက်လို့မူရင်းဝတ္ထုမှာပိုင်မိဘဟောရဲ့ဘာသာရေးအပေါ်
 ထားတဲ့ခံယူချက်တွေ၊ ကမ်းခြေမှာ မတူကွဲပြားတဲ့ဘာသာရေးဆရာသုံးယောက်နဲ့
 ပိုင်တို့မိသားစု ဆုံပြီး ပိုင်ကို သူရ ကိုယ်ရ လုခဲတာတွေကို ရွှင်ရွှင်မြူးမြူး ရေးထား
 ပေမယ့် ရုပ်ရှင်မှာတော့ ဒါအားလုံးကို ဖယ်လိုက်တယ်။ ပိုင် ဘာသာကြီးသုံးရပ်ကို
 ရောစပ်ကိုးကွယ်တာကို မိဘနှစ်ပါးက အလွယ်တကူပဲ လက်ခံပုံ ပြခဲ့တယ်။ (ထိရ
 လွယ်တယ်လို့ ခံယူလို့လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့)

ပိုင် လို့ နာမည်ရပုံ၊ အတန်းဖော်တွေက မောင်သေးထွက်လို့ စကြာလို့
 နာမည်ကို အစွမ်းပြပြီး ပြင်ဆင်ပုံတွေကို ရုပ်ရှင်မှာတော့ π ရဲ့ တန်ဖိုးကိန်းဂဏန်း
 တွေ ကျောက်သင်ပုန်းပြည့် ရေးပြတာနဲ့ ဖလှယ်ပြီး ပြခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ပိုင်မှာ
 ငယ်ဘဝက ကောင်မလေး ရှိတယ်လို့ စာအုပ်ထဲ ရေးမထားပေမယ့် ရုပ်ရှင်မှာတော့
 တာပလာ(ကုလားမုံ)တီးတဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ထည့်ပိုင်တို့ နိုင်ငံရပ်ခြား
 သွားခါနီး ကောင်မလေးနဲ့ အလွမ်းဇာတ်ကလေး တစ်ခန်း ဖန်တီးလို့ ပြပြန်တယ်။

သဘောပေါ်ရောက်ပြန်တော့ စာအုပ်ထဲမပါတဲ့ ပိုင်အမေနဲ့ ထမင်းချက်
 ခွန်းကြီးခွန်းငယ် စကားများ ရန်ဖြစ်တာတွေ (စာအုပ်မှာ နောက်ဆုံး ပိုင်ပြောပြတဲ့
 ဇာတ်လမ်းမူကွဲအနေနဲ့ပဲ ပါတယ်)၊ စားပွဲထိုး တရုတ်လေးက ဝင်ပြောတဲ့ အခန်းတွေ
 ရုပ်ရှင်မှာ မျက်စိပသာဒ ရှိအောင် ဖြည့်ရိုက်ထားခဲ့တယ်။

သဘောနှစ်ခန်းကို စာအုပ်ထဲမှာ ဖော်ပြတဲ့အခါ အမျိုးအမည်မသိ
 ပေါက်ကွဲသံကြီး တစ်ခုကြောင့် ပိုင် နိုးလာပြီး သဘောကုန်းပတ်ပေါ် တက်တယ်။
 လှိုင်းလေ မပြင်းထန်ပါဘဲနဲ့ သဘောဟာ မြုပ်သွားခဲ့တယ်လို့ ဖွဲ့တယ်။ ရုပ်ရှင်မှာ
 တော့ မုန်တိုင်းမိလို့ သဘောမြုပ်သွားသလို အပြုမျိုးကို တွေ့ရတယ်။

ပင်လယ်ရေကနေ ရေသန့်လုပ်တာတွေ၊ အသက်ကယ်လှေလေးပေါ်က
 နိစ္စရူဝ ပိုင်အလုပ်တွေကို စာအုပ်မှာ တိမ်းတိမ်းမူးမူး ဖွဲ့ခဲ့ပေမယ့် ရုပ်ရှင်က ဒါတွေ
 အားလုံးကို ပယ်လိုက်ပြီး ရင်သပ်ရှုမောဖွယ် ပင်လယ်မြင်ကွင်းနဲ့ အစားထိုးခဲ့တယ်။
 အစာရေစာ ပြတ်လတ်ချိန်မှာ ကျားကြီး ရစ်ချတ်ပါကားနဲ့ စကားပြောနေခဲ့တာတွေ၊
 မျက်စိကန်းတာတွေ၊ အိပ်မက်ဆန်ဆန် ဆာရီယယ်လစ်ဇင် မြင်ကွင်းတွေကို
 စာအုပ်မှာ လှိုင်လှိုင်ကြီးရေးခဲ့ပေမယ့် ရုပ်ရှင်ထဲမတော့ ဒါတွေကို တွေ့ရမှာ
 မဟုတ်ဘူး။

စိတ်ကူးဖန်တီးထားတဲ့ ဝတ္ထုကို အရုပ်အဖြစ် အသွင်ပြောင်းတဲ့အခါ စာအုပ်မှာ အင်မတန် ဖတ်လို့ကောင်းတဲ့ ကိစ္စတွေကို အပြုအနေနဲ့ လုပ်ရခက်တဲ့ အတွက် ရုပ်ရှင်အတတ်ပညာနဲ့ အသွင်ပြောင်းခဲ့တာလို့ ခံစားရပါတယ်။ ပိုင်ဘဝ လမ်းဟာ ပိုင်ရဲ့ ဘဝဇာတ်ကြောင်း၊ ပိုင်လေ၊ ပိုင်စကားနဲ့ တစ်အုပ်လုံးကို တင်ဆက် တယ်။ ဒါပေမဲ့ စာရေးသူ ယန်းမာတဲလ်ဟာ သူနဲ့ ပိုင်နဲ့ အင်တာဗျူးနေချိန် သူ့ဘက်ကအမြင်တွေကို သီးခြားအခန်းခွဲပြီးပြောခဲ့တယ်။ ပိုင်ဇာတ်ကြောင်းထဲမှာ ဝင်မပြောဘူး၊ ဝင်မရှုပ်ဘူး၊ ဒါကိုပဲ Double Narrative ရေးနည်းလို့ ဝီဂြိုဟ်ပြု ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့တာပေါ့။

ဒီစာအုပ်ကို ပထမအကြိမ်အဖြစ် သက်ခိုင်စာပေကနေ ၂၀၁၃ ဇွန်လမှာ ထုတ်ဝေခဲ့တယ်။ ခုဆိုခုနစ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီပေါ့။ ဈေးကွက်ထဲလည်း ပြတ်လပ်သလောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီမို့ ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် ပြန်လည်ထုတ်ဝေခဲ့ပါတယ်။ ယန်းမာတဲလ်ရဲ့ ရေးဖွဲ့ ခြယ်မှုန်းမှုတွေကို အရသာခံပြီး ခံစားဖတ်ရှုရင်း၊ ရုပ်ရှင်ကို ပြန်ကြည့်ရင်းဖြင့် မတူကွဲပြားတဲ့ အရသာမျိုး ပြန်လည်ခံစားရမယ်လို့ ယူဆမိပါတယ်။

သင့်လူ
၆-၇-၂၀၂၀

INTERNATIONAL BESTSELLER
NOW A MAJOR MOTION PICTURE

Life of Pi

A NOVEL

WINNER
OF THE
MAN BOOKER
PRIZE

Yann Martel

ယန်းမာတဲလ်

ယန်းမာတဲလ်၏ မှတ်စုများ

ဒီစာအုပ်ဟာ ကျွန်တော် အပြင်းအထန် ဆာလောင်နေချိန်နဲ့ အတူ မွေးဖွားခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို နည်းနည်းလေး ရှင်းပြခွင့် ပြုတော်မူကြပါ ခင်ဗျား။ ၁၉၉၆ ခုနှစ် နွေဦးမှာ ကျွန်တော့် ဒုတိယဝတ္ထုကို ကနေဒါမှာ စတင် ဖြန့်ချိခဲ့ပါတယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မအောင်မြင်ပါဘူး ခင်ဗျား။ ဝေဖန်သူတွေဆီက ချီးမွမ်းခြေကျောက်စကားတွေပဲ ကြားခဲ့ရသလို စာဖတ်သူတွေကလည်း ကျွန်တော့် စာအုပ်ကို မျက်မှေးထော်လိုတောင် မော်မကြည့်ခဲ့ကြပါဘူး။ စာအုပ်စင်ကြီးတွေ ပေါ်မှာ စာအုပ်တွေဟာ ဘေ့စ်ဘော၊ ဒါမှမဟုတ် ဘောလုံးကစားမယ့် ကလေးတွေ တန်းစီသလို တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြီး တွေ့နေရတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော့် စာအုပ် ကလေးဟာ ဘယ်အဖွဲ့ထဲမှ ပေးမပါလို့လမ်းဘေး ထွက်ထိုင်နေရတဲ့ မျက်နှာမဲ့လေး တစ်ယောက်လို ဘယ်သူမှ ဆေးဖော်ကြောဖက် အလုပ်မခံရဘဲ တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ်ကလေးနဲ့ ဖိတ်အောက် မှိတ်ပျောက်လို့ သွားခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့လည်း ဒီကိစ္စက ကျွန်တော့်ကို သိပ်တော့ မထိခိုက်စေခဲ့ပါဘူး။ ၁၉၃၉ ခုနှစ် ပေါ်တူဂီနောက်ခံ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို တတိယအုပ်အနေနဲ့ ကျွန်တော်

mgyoe.com

ရေးဖို့ စိတ်ကူးထားခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာက ကျွန်တော့်မှာ ငွေရေးကြေးရေး အခြေအနေ အတော်ချူချာနေခဲ့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်ပြီး ကျွန်တော် ဘုံဘေကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ ဘာမှလည်း မဆိုင်ပါကလား၊ မင်းဟာက မဆိုင်တဲ့ အပေါက်ကို ကလိုင်နဲ့ ခေါက်နေတာပဲလို့ ပြောချင်ကြမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သုံးချက်လောက် စဉ်းစားကြည့်ကြစမ်းပါ။ တစ်- အိန္ဒိယလို အံ့ဩစရာတွေ ပြည့်နေတဲ့ တိုင်းပြည်မျိုးဟာ ဘယ်လို အကြောင်းနဲ့ဖြစ်တဲ့ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်မှုကိုမဆို နှိပ်ကွပ်နိုင်တယ်။ နှစ်- အိန္ဒိယမှာ ငွေလေး နှစ်ပဲခြောက်ပြားနဲ့ တန်တလျား ဘယ်သွားသွား သွားလို့ ရတယ်။ နံပါတ်မှာ သုံးကတော့ ၁၉၃၉ ပေါ်တူဂီအခြေပြု ဝတ္ထုဆိုတိုင်း ပေါ်တူဂီမှာ သွားရေးစရာ မလိုဘူး မဟုတ်လား။

ကျွန်တော် အိန္ဒိယ မြောက်ပိုင်းမှာ ငါးလလောက် နေခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဘာရယ် မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုပဲ ရောက်ရာပေါက်ရာ လျှောက်သွားရင်း ရောက်သွားခဲ့တယ်။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် စကားလုံး တစ်လုံးကြောင့်လို့ ဆိုရင်လည်း ရတယ်။ ကျွန်တော် အိန္ဒိယ သွားမယ် ဆိုတာ သိသွားတဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က ခုလို ပြောခဲ့ဖူးတယ်။

“အိန္ဒိယမှာ ပြောကြတဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားက သိပ်ရယ်ရတာဗျ၊ သူတို့က လန်ဘားကျောက်တံတား ရှည်ရှည်လျားလျား သိပ်ကြိုက်တာ။ နှိပ်ချတယ်၊ လှည့်ဖြားတယ် ဆိုတာကို လှည့်ဖြားတယ် မပြောဘူး၊ ဘမ်ဘူးဇလီး ဆိုတာမျိုး ပြောချင်ကြတဲ့ လူတွေ”

ကျွန်တော်လည်း သူ့ရဲ့ ဘမ်ဘူးဇလီးကို ရင်ဝယ်ပိုက်ရင်း ဒေလီသွားမယ့် လေယာဉ်ပေါ် တက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီ ဘမ်ဘူးဇလီးဟာ အော်သံ၊ ဆူသံ ပွက်ပွက်ညံ့တဲ့ အိန္ဒိယပြည် ခရီးစဉ်အတွက် ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်ခုတည်းသော ပြင်ဆင်မှုပေါ့ဗျာ။ အမယ်... အထင်တော့ မသေးကြနဲ့ဗျ။ ဒီစကားလုံးဟာ ကျွန်တော့်ကို အတော် အကျိုးပေးခဲ့တယ်။ ဘူတာရုံမှာ ရထားလက်မှတ် ရောင်းတဲ့ စာရေးကို ကျွန်တော်က-

“လက်မှတ်ခက ဈေးကြီးလှသည်လားဗျာ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို နိုင်ငံခြားသား ဆိုပြီး ဘမ်ဘူးဇလီး လုပ်နေတာလားဗျ” လို့ ပြောလိုက်တော့ သူက အားရပါးရ ကြီး ပြုံးရင်း-

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်တို့က ကျောသား ရင်သား ခွဲပြီး ဘမ်ဘူးလေး လုပ်တတ်တဲ့ အကျင့် မရှိပါဘူး၊ ဒါ ဈေးနှုန်းမှန်ပါ ဆရာရယ်” လို့ ပြန်ပြောသဗျ။

ခု ဒုတိယတစ်ခေါက် အိန္ဒိယ ခရီးစဉ်မှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ ဘာကို မျှော်လင့်ရမလဲ၊ ဘာကို လိုချင်သလဲ ဆိုတာ အများကြီး ပိုသိလာခဲ့ပါပြီ။ တောင်ပေါ် စခန်းလေးတစ်ခုမှာ အခြေချပြီး ဝတ္ထုကို ရေးမယ်။ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း လသာ ဆောင်မှာ စားပွဲလေး တစ်လုံးနဲ့ ထိုင်ရင်း လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်လောက်လိုက်၊ စာရေးလိုက်နဲ့ စာရွက်တွေ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ တောင်လို ပုံလာတာကို မြင်ယောင် နေမိတယ်။ မြူခိုးတွေ ဝေနေတဲ့ တောင်တန်းစိမ်းစိမ်းတွေက ကျွန်တော့် ခြေဖဝါး အောက်မှာ၊ မျောက်အော်သံတွေက နားထဲ တစ်ချက်တစ်ချက် တိုးဝင်လို့၊ ရာသီ ဥတုကလည်း နေလို့ကောင်းရုံ မနက်စောစောနဲ့ ညပိုင်းလောက်ပဲ အနွေးထည် ပါးလေးဝတ်ရလောက်အောင်အေးပြီးနေ့လယ်ဘက်မှာဘောင်းဘီတိုလောက်နဲ့ နေလို့ ရရမယ်ပေါ့။ ဒီလို ခြေခင်းလက်ခင်း သာတဲ့ အခင်းအကျင်းမှာ ကလောင် ကိုမချတမ်း ကိုင်စွဲရင်း အမှန်တရားအတွက် ပေါ်တူဂီ ဇာတ်ကြောင်းကို ဝတ္ထုအဖြစ် ကျွန်တော် ခင်းတော့မယ်။ တကယ်တော့လည်း ဝတ္ထုဆိုတာ အမှန်တရား အကြောင်း ကို တစ်နည်းတစ်လမ်း သူနည်းသူဟန်နဲ့ ပြောပြတာပဲ မဟုတ်လားဗျာ။ တကယ် အစစ်အမှန် တရားအတိုင်း ၏။ သည် မလွဲ ဖြစ်စရာ မလိုတဲ့အတွက် ပေါ်တူဂီ သွားရေးစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိပေဘူးပေါ့။

အကြောင်းညီညွတ်ရင် တောင်ပေါ်စခန်းက တာဝန်ခံအမျိုးသမီးကြီး က ကျွန်တော့်ကို ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့ကို အမြစ်မကျန် တွန်းလှန်ရင်း အိန္ဒိယ အောင်ပွဲ ခံပုံတွေကို ပြောချင် ပြောပြဦးမှာ။ နေ့လယ်စာ၊ ညစာ စိတ်တိုင်းကျ ချက်ပေးဦး မှာ၊ စာရေးလို့ပြီးသွားခဲ့ရင် လက်ဖက်ခင်းတွေကြား အေးအေးလူလူ လမ်းလျှောက် ချိန် ရဦးမှာ။

အဲဒီလို တွက်ရေးနဲ့ စက်သူဌေးဂိုက် ဖမ်းလာပေမယ့် ကံအကြောင်း မလှချင်တော့ ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲက ဝတ္ထုလေးဟာ အမောဖောက်၊ ချောင်းဆိုး သွေးပါပြီး သေရှာပါလေရောလား။ ဘုံဘောနားက တောင်ပေါ်စခန်းလေး မာသာရန် မှာပေါ့။ လက်ဖက်ခင်းတွေတော့ မရှိဘူး၊ မျောက်တွေတော့ ပေါ့မှပေါ့။ ဒီနေရာ မှာ စာရေးဆရာ လောင်းလျာများအတွက် အကျိုးရှိမယ့် စကားလေးတစ်ခွန်း

mgj.e.com

လောက် ပြောခဲ့ချင်သေးတယ်။ ခင်ဗျား ရေးမယ့် ဇာတ်ကျောရိုးဟာ စိတ်ဝင်စား ဖွယ်အတိ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်။ ခင်ဗျား ကလောင်ဖျားက ထွက်လာမယ့် ဝါကျတွေ ဟာလည်း မီးပွင့်မတတ် ကောင်းချင်ကောင်းလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား မွေးလိုက် တဲ့ဇာတ်ကောင်တွေဟာ အစစ်အမှန်လောကရဲ့ အပြင်ဘက်က လူလွန်မသားတွေ ဖြစ်နေမယ် ဆိုရင် သူတို့ကို မွေးဖို့ မွေးစာရင်းလေးတော့ လိုပေမပေါ့။ ဒီလို ဇာတ် ကောင်မျိုးတွေအတွက် ဇာတ်ခင်းကလည်း ကြီးကျယ် ခမ်းနား မြင့်မြတ်ရုံသာ မက ရိုးရိုးလေးနဲ့ သဘာဝကျနေရလိမ့်မယ်။ ဒီအတွက် ခင်ဗျား သုတေသန လုပ်ရ ဦးမယ်။ နောက်ခံသမိုင်း၊ လူမှုစီးပွား၊ ဥတုရာသီ၊ ဒေသိယ ဓလေ့ ဒါတွေ သဘာဝ ကျကျ အကွက်ကျကျ ထည့်နိုင်မှ ခင်ဗျား ဇာတ်လမ်းဟာ ကြွနေ ရှုနေလိမ့်မယ်။ ဇာတ်ကောင်တွေရဲ့ အချီအချ စကားပြောခန်းတွေဟာ လက်ခုပ် လက်ဝါး အပေး အယူ တည့်နေရမယ်။ ဇာတ်ကွက်သရုပ်ဖော်က ရွှင်နေ လွင်နေရမယ်။ ဇာတ်ကျော ရိုးကတော့ ကောင်းပါရဲ့။ ခုနက ပြောသလို ဇာတ်ခင်း၊ ဇာတ်ကောင်၊ ဇာတ်ကွက်၊ ဇာတ်လမ်း ဒါတွေ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် မထည့်နိုင်ဘူး ဆိုလို့ကတော့ စိတ်မကောင်း စွာနဲ့ပဲ ပြောရမှာကတော့ ခင်ဗျားဝတ္ထု အလုပ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာပါပဲ။ ဘယ်ဟာတွေ ဘယ်လောက်မြိုင်မြိုင် အရေးအကြီးဆုံး တစ်ခုကတော့ ဇာတ်ကို အသက်သွင်းပေးမယ့် စိတ်ခံစားချက်ပါပဲ။ ဒါမပါလို့ကတော့ သေလောက်အောင် ရေးလည်း ဘာမှ ဖြစ်မလာဘူး။ စိတ်ထဲမှာ ဆာတာတာ ဝေဒနာကြီးကို မချိမဆုံ ခံစားရင်း ဝတ္ထုသေကြီး ရင်ဝယ်ပိုက်လို့ လွမ်းနေဖို့သာ ရှိတာကိုးဗျ။

မာသာရန်မှာ ကျွန်တော် ဖြစ်ခဲ့တာ အဲဒီအတိုင်း ကွက်တိပဲ။ ဘယ်လိုမှ ဆက်လို့မရတော့တဲ့ ပေါ်တူဂီနောက်ခံ ဝတ္ထုသေကြီးကို ကြည့်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတာနဲ့ ရေးပြီးသား စာရွက်တွေကို စာတိုက်ကနေ တစ်ဆင့် ပို့ပစ်လိုက်တယ်။ ဘယ်ကို ပို့လဲ ဆိုတော့ ဆိုက်ဘေးရီးယားက တကယ်မရှိတဲ့ လိပ်စာတစ်ခုကို၊ စာပြန်ရမယ့် လိပ်စာကိုလည်း ဘိုလီးဗီးယားလို့ ရေးလွှတ်လိုက်တယ်။ စာတိုက် က စာရေးက ကျွန်တော့်စာအိတ်ကြီးကို ဒုန်းခနဲ တံဆိပ်တုံး ထုပြီး ဝုန်းခနဲ ပုံးထဲ ပစ်ထည့်လိုက်ပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ သာဓွေယိုင်သွားခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးမိတယ်။

“ကိုင်း... တော်စတိုင်း၊ နင်ဘာလုပ်မလဲ၊ နင့်ဘဝမှာ ဘာကျန်သေး သလဲ”

ငွေ နည်းနည်း ကျန်သေးတယ်။ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်မှု များများ ကျန်သေးတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အိန္ဒိယ တောင်ပိုင်းကို ရောက်ရာ ပေါက်ရာ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့တယ်။

ဘာအလုပ်လုပ်သလဲလို့ ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းမေးကြတဲ့ လူတိုင်းကို ဒေါက်တာ လို့ ဖြီးချလာခဲ့တာ အဆင်ကို ပြောလို့။ ဆရာဝန် ဆိုတာ လူတွေ သည်းခြေကြိုက် သတ္တဝါ မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ လမ်းခုလတ်မှာ ဘတ်စ်ကား မှောက်တော့ သွေးသံ တရဲရဲ လူနာတွေက ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းကြည့်ကြပါလေရော၊ ဒီတော့ ဒေါက်တာ ဆိုတာ ဥပဒေပါရဂူပါလို့ ပြောင်းပြောရတာပေါ့။ အဲဒီလို ပြောလိုက်တော့ ဒီကိစ္စ အစိုးရမှာ တာဝန် ရှိတယ်။ အစိုးရရဲ့ တာဝန်မဲ့မှုကို တရားစွဲမယ်။ ဥပဒေ ပါရဂူက အကြံပေးပါလို့ ကြွက်ကြွက်ညံ့အောင် ဝိုင်းပြောပြန်ရော။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ သာမန်ညောင်ည ဒဿနိကဘွဲ့ ရတစ်ယောက်ပါလို့ ပြောဦးမလို့ပဲ။ အိန္ဒိယပြည် ကြီးအကြောင်း တွေးခေါ်ခိုင်းနေကြမှာစိုးလို့ နောက်ဆုံးကျတော့လည်း ဟုတ်ပါ ဘူးဗျာ၊ စာရေးဆရာပါလို့ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရတော့တယ်။

ဒုက္ခက မပြီးသေးဘူးဗျ။ ခင်ဗျားက စာရေးဆရာလား၊ ဒါဆို ခင်ဗျား အတွက် ကျုပ် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပေးမယ် ဆိုပြီး ထူးမခြားနား၊ ကလီရှေး၊ ကိုယ့်ဥ မှ ရွှေဇာတ်လမ်းတွေ လာလာပြောတဲ့ လူကလည်း အများသား။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ပွန်ဒီချယ်ရီ ဆိုတဲ့ မြို့လေးတစ်မြို့ကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ မဒရစ် တောင်ပိုင်း၊ တမီးလ်နာဒူ ကမ်းရိုးတန်းပေါ်က ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ခွင့်ရ နယ်မြေ အသေးစားလေးပေါ့။ အရွယ်အစားနဲ့ လက်ရှိလူဦးရေအရတော့ လွမ်းလောက် စရာ မရှိလှဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီဒေသက ရာဇဝင်နဲ့ ခင်ဗျ။ မင်းသား အက်ဒီဝပ်ကျွန်းဆို ကနေဒါထဲမှာ ရှိတဲ့ ဧရာမ ကျွန်းကြီးမဟာပဲ။ သို့သော် လွမ်းလောက်စရာ ဘာ ရာဇဝင်မှ မရှိ။ ပွန်ဒီချယ်ရီကတော့ တစ်ခေတ် တခါက ကိုလိုနီအင်ပါယာတွေထဲ မှာ ပြောစမှတ်တွင်လောက်အောင် ဘုရားစူးမိုးကြိုးပစ် နေရာရခဲ့တဲ့ ပြင်သစ်ပိုင် အိန္ဒိယနယ်ရဲ့ မြို့တော် ဖြစ်ခဲ့တာကိုး။ ဘယ်နေရာမဆို ဗြိတိသျှနဲ့ ပြိုင်ချင်လှတဲ့ ဖရန်စစ်တွေဟာ သွားရည်တောက်တောက်ကျဖွယ် မဟာရာဇာတို့ရဲ့ ရွှေအိန္ဒိယ နယ်ကို သူနိုင် ကိုယ်နိုင် အပြိုင်လှရာမတော့ အရှုံးကြီး ရှုံးပြီး မလောက်လေး မလောက်စား ဆိပ်ကမ်းမြို့လေး လက်တစ်ဆုပ်စာလောက်ပဲ ခြယ်လှယ်ခွင့် ရခဲ့ ကြတယ်။ ရသမျှလေးကို ကုတ်ကတ်ခြစ်ခြုတ် အမြတ်ထုတ်လိုက်ကြတာ နှစ်

mgysa.com

သုံးရာလောက် ကြာသွားတယ်။ ပွန်ဒီချယ်ရီကနေ ၁၉၅၄ ခုနှစ်မှာ ထွက်တော်မူ နန်းက ခွာသွားကြတဲ့အခါမတော့ စွဲမက်ဖွယ် အဖြူရောင်အဆောက်အအုံတွေ ရယ်၊ ထောင့်မှန်ချိုး လမ်းကျယ်ကြီးတွေရယ်၊ ရူးဒီလာမာရီ၊ ရူးစိန်လူးဝီ နာမည် နဲ့ လမ်းတွေရယ်၊ ပြင်သစ်စတိုင်လ် ဦးထုပ်တွေနဲ့ ရဲသားတွေရယ်ကို အမွေချန် သွားခဲ့ကြတယ်။

နေရူးလမ်းပေါ်က အိန္ဒိယ ကော်ဖီဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ကျွန်တော် ထိုင်နေ မိခဲ့တယ်။ အစိမ်းရောင်နံရံကြီးတွေ၊ မျက်နှာကြက်အမြင့်ကြီးတွေနဲ့ အခန်းကျယ် ကြီးပါပဲ။ ပန်ကာကြီးတွေ တဝိုက်လည်ရင်း ပူနွေးစိုထိုင်းတဲ့ လေတွေကို အခန်းထဲ မှာ လှည့်နေစေတယ်။ ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းမှာ လေးထောင့်စက်စက် စားပွဲတစ်လုံးနဲ့ ကုလားထိုင်လေးလုံးစီ ခင်းကျင်းထားတယ်။ တွေ့တဲ့နေရာ ဝင်ထိုင်၊ ဖင်ချမိတဲ့ နေရာ ကိုယ့်နေရာပဲ။ ကော်ဖီကတော့ ကောင်းပါတယ်။ ပြင်သစ်စတိုင်လ် ပေါင်မုန့် ကင် လေးကလည်း အရသာ ရှိပါတယ်။ စကားစမြည် ပြောဖို့ကလည်း လွယ်ပါ။ ထိုင်နေတာ ဘာမှတောင် မကြာသေးဘူး။ တစ်ခေါင်းလုံး ဖွေးနေတဲ့ မျက်လုံး တောက်တောက် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော် စကားလက်ဆုံကျနေပြီ။ ကနေဒါဟာ အဟုတ်တကယ် သောက်ကျိုးနည်းလောက်အောင် အေးကြောင်း၊ ကနေဒါရဲ့ အချို့သော အစိတ်အပိုင်း များမှာသာ ပြင်သစ်စကားကိုပြောကြောင်း၊ အိန္ဒိယကို ကြိုက်ကြောင်း ဘာညာသာရကာ ပေါ့ဗျာ၊ ထုံးစံအတိုင်း ခြေသလုံး အိမ်တိုင်တိုးရစ်များနဲ့ ကိုစပ်စုမဇ္ဈိမသားများတွေ့ရင်ပြောကြတဲ့အကြောင်းတွေ ပေါ့။ ကဲ... သွားချိန်တန်ပြီ။ ငွေရှင်းဖို့ စားပွဲထိုးကို လက်မြှောက်ခေါ်နေတုန်း မှာပဲ အဘိုးကြီးက ဆိုင်းမဆင့်ပုံမပါနဲ့-

“ခင်ဗျား ဘုရားသခင်ကို ကျိန်းသေပေါက် ယုံသွားစေမယ့် ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ် ကျုပ်မှာ ရှိတယ်ဗျာ” ဆိုပြီး လုပ်ပါလေရော။

စားပွဲထိုးကို ခေါ်ဖို့ မြှောက်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်လက်ဟာ လေထဲမှာပဲ ရပ်သွားတယ်။ နေစမ်းပါဦး၊ သူ ဘယ်ဘုရားသခင် ကို ပြောနေတာလဲ။ ဧကန္တသင်း ဟာ ယေဟောဝါ ထာဝရဘုရားသခင်ရဲ့ သာဝကများလား။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် မေးမိတယ်။

“ခင်ဗျား ဇာတ်လမ်းက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်လောက်တုန်းက ရောမအင်ပါယာရဲ့ အစွန်အဖျား သဲကန္တာရထဲက စတာလား”

“လုံးဝ မဟုတ်ဘူး”

မဟုတ်ဘူး ဆိုပဲ။

ဒါဆို အလာဟ်အရှင်မြတ်ရဲ့ ဘက်တော်သားများလား။

“ဒါဆို ခုနစ်ရာစုနှစ် အာရေဗျမှာ စခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းလား”

“ခင်ဗျားပြောတာ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒီဇာတ်လမ်းဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အနည်းငယ်က ဒီမြို့ ပွန်ဒီချယ်ရီမှာပဲ စခဲ့ပြီး ခင်ဗျား လာခဲ့တဲ့ တိုင်းပြည် ကနေဒါမှာ ဆုံးသွားတဲ့ ဇာတ်လမ်း ခင်ဗျ”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ပြောတော့ ဘုရားသခင်ကို ယုံသွားစေရမယ် ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သေချာတာပေါ့”

“ဇာတ်လမ်းက လန်ဘားကျောက်တံတားကြီးလား”

“သိပ်မရှည်လှပါဘူး”

စားပွဲထိုး ရောက်လာတော့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ခဏ တွေနေပြီးမှ နောက်ထပ် ကော်ဖီနှစ်ခွက် ထပ်မှာလိုက်တယ်။ အဘိုးကြီးနဲ့ တရား ဝင် မိတ်ဆက်စကားပြောကြတယ်။ သူ့နာမည်က ဖရန်စစ် အဒီရူဘာစာမိ တဲ့။ သူ့ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြဖို့ ကျွန်တော် တောင်းဆိုမိတယ်။

“ခင်ဗျား အသေအချာ အာရုံစိုက်ပြီး နားထောင်မှ ဖြစ်မှာနော်” တဲ့။

“စိတ်ချပါ” လို့ ပြန်ပြောရင်း ဖောင်တိန်နဲ့ စာအုပ် အသင့်ပြင်ထား လိုက်တယ်။

အဘိုးကြီး စပြောပြီ။

“ခင်ဗျား ဒီမြို့က ရုက္ခဥယျာဉ်ကို ရောက်ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မနေ့က ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့ပါတယ်”

“အဲဒီမှာ ကလေးတွေ စီးတဲ့ မီးရထားလမ်းလေး တွေ့ခဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ခဲ့ပါတယ်”

“တနင်္ဂနွေနေ့ဆို ကလေးတွေအတွက် အဲဒီမှာ မီးရထား ခုတ်ပေးတယ်၊ အရင်ကတော့ နေ့တိုင်း တစ်နာရီကို နှစ်ကြိမ်လောက် မောင်းပေးရတာပေါ့။ ဘူတာရုံနာမည်တွေကိုကော သတိထားခဲ့မိလား”

“အင်း... နှင်းဆီခင်း ဆိုလား”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ နောက်ထပ် ဘူတာရုံတစ်ခု နာမည်ကော”

“ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ဘူး ခင်ဗျ”

“အင်းလေ... တကယ်တော့ နောက်ဘူတာရုံက ဆိုင်းဘုတ်လည်း မရှိတော့ပါဘူး၊ တိရစ္ဆာန်မြို့တော်တဲ့ဗျ၊ ကလေး ရထားကွင်းမှာ နှင်းဆီခင်းနဲ့ တိရစ္ဆာန်မြို့တော် ဆိုပြီး ဘူတာနှစ်ရုံ ရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ အရင်တုန်းက ရုက္ခဥယျာဉ်ထဲမှာ တိရစ္ဆာန်ရုံတစ်ရုံ ရှိခဲ့ဖူးတာကိုး”

သူ ဆက်ပြောသွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း မှတ်စရာရှိတာကို ကမန်းကတန်း လိုက်မှတ်ရတယ်။

“ခင်ဗျား သူနဲ့ သွားတွေ့သင့်တယ်” တဲ့။

အဘိုးကြီးက သူ့ဇာတ်လမ်းထဲက အဓိက ဇာတ်ကောင်ကို ရည်ညွှန်းပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြောနေခဲ့တယ်။

“ကျွန်တော် သူ့ကို ကောင်းကောင်းကြီး သိခဲ့တယ်၊ ခုဆို သူလည်း လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီ၊ ခင်ဗျား သိချင်တာ အားလုံး သူ့ကို ထပ်မေးကြည့်ပါ”

နောက်ပိုင်းမှာတော့ တိုရွန်တိုမြို့ရဲ့ ဖုန်းစာအုပ်ထဲက ကိုးကော်လံစာလောက်ရှိတဲ့ ပတ်လ်တွေကြားထဲမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အဓိကဇာတ်ကောင် နာမည်ကို ရှာတွေ့ခဲ့ပါတယ်။ သူ့ဖုန်းကို ခေါ်နေတဲ့အချိန် ကျွန်တော် ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေခဲ့တယ်။ ဖုန်းပြန်ဖြေတဲ့ လူရဲ့ လေသံက ဘယ်လိုမှ မမှားနိုင်တဲ့ အိန္ဒိယ လျှာလိပ်သံနဲ့။

“ဒါတွေဟာ ကြာခဲ့ပါပြီဗျာ” လို့ သူ ပြောခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို သူ လက်ခံပြီး တွေ့ဆုံခဲ့တယ်။ တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်ကနေ အကြိမ်ပေါင်း အသင်္ချေ အနန္တထိပေါ့။ ဒီဖြစ်ရပ်တွေ ဖြစ်နေချိန်မှာ သူ ရေးမှတ်ထားခဲ့တဲ့ သူ့ဒိုင်ယာရီကိုလည်း ကျွန်တော် ကြည့်ခွင့် ရခဲ့တယ်။ သူ့အကြောင်း ရေးထားတဲ့ ဝါကြင့်ကြင့် အရောင်သန်းနေပြီဖြစ်တဲ့ သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းတွေရောပေါ့။ သူက စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပြော၊ ကျွန်တော်က ရေးမှတ်၊ နောက်တစ်နှစ်လောက် ကြာတော့ အခက်အခဲတွေ ကြားကပဲ ဂျပန် ပို့ဆောင်ရေးဝန်ကြီးဌာနရဲ့ အစီရင်ခံစာနဲ့ တိပ်ခွေကို ရလိုက်တယ်။ ဒီတိပ်ခွေကို နားထောင်ပြီးတဲ့ အချိန်မှာတော့ မစ္စတာ အဒီဂူဘာ စာမိရဲ့ ဘုရားသခင်ကို ခင်ဗျား ယုံသွားစေရမယ် ဆိုတဲ့ စကားကို ခြွင်းချက်မရှိ ကျွန်တော် လက်ခံလိုက်ပါတော့တယ်။

ခု ကျွန်တော် ရေးပြတော့မယ့် ဇာတ်လမ်းဟာ မစ္စတာပတ်လ်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့ဟန်၊ သူ့အသံနဲ့ပဲ ဇာတ်လမ်းကို ကျွန်တော် ရေးဖွဲ့ရပါလိမ့်မယ်။ အမှားအယွင်း တစ်စုံတရာ ရှိခဲ့ရင်တော့ ကျွန်တော့် တာဝန်ပေါ့။

ဒီဇာတ်လမ်းအတွက် ကျေးဇူးစကား ဆိုစရာရှိတာ ဆိုပါရစေဦး။ အထူးကျေးဇူးတင်ရသူကတော့ ကျွန်တော့် ဇာတ်လိုက်ကျော်ကြီး မစ္စတာပတ်လ်ပါပဲ။ သူ့ကျေးဇူးဟာ ကျွန်တော့်အပေါ် အနားသတ်မဲ့တဲ့ ပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာလောက်ကို ကျယ်ဝန်းပါတယ်။ ကျွန်တော် ကြိုးစားရေးထားတဲ့ သူ့ဇာတ်ကြောင်းကို ဖတ်ပြီး သူ စိတ်မပျက်လောက်ဘူးလို့တော့ မျှော်လင့်ရတာပဲ။ ဒီဇာတ်လမ်းကို အစပျိုးပေးခဲ့တဲ့ မစ္စတာ အဒီရူဘာစာမိရဲ့ ကျေးဇူးကလည်း ကြီးမားလှပါတယ်။ အော့တဝါ ဂျပန်သံရုံးက မစ္စတာ ကဇူဟိကို အိုဒါ၊ အိုအိကာ သဘောကုမ္ပဏီက မစ္စတာ ဟိရိုရှိဝါတာနာဘိနဲ့ ဂျပန် ပို့ဆောင်ရေးဝန်ကြီးဌာနက မစ္စတာ တိုမိုဟိရို အိုကာမိုတိုတို့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်လှပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဓာတ် ခွန်အားတွေ ပေးခဲ့တဲ့ မစ္စတာ မိုအာစာ စိစိလီယာနဲ့ ကျွန်တော့် ဇာတ်လမ်းကို ပြီးဆုံးသည်ထိ ငွေကြေး ထောက်ပံ့ကူညီခဲ့တဲ့ ကနေဒါ အနုပညာကောင်စီကိုလည်း ကျေးဇူးတော်အနန္တ တင်ရှိပါကြောင်း ရိုးရိုးသားသားပဲ ပြောရမှာပါ။ သူတို့ မထောက်ပံ့ခဲ့ဘူးဆိုရင် ဒီဇာတ်လမ်းဟာ ၁၉၃၉ ပေါ်တူဂီ ဇာတ်လမ်းသေကြီးနောက် လိုက်ရမှာ အမှန်ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့လို အနုပညာသည်တွေဟာ ပြည်သူရဲ့ အထောက်အပံ့ကို လိုအပ်ပါတယ်။ တကယ်လို့သာ လုံလောက်တဲ့ ထောက်ခံအားပေးမှု မရခဲ့ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ဟာ စိတ်ကူးပုံရိပ်တွေနဲ့ တန်ဖိုးမရှိတဲ့ အိပ်မက်တွေကို မက်ရင်းနဲ့သာ ဘဝကို အဆုံးသတ်ရမှာ အသေအချာ။

WINNER OF THE MAN BOOKER PRIZE

LIFE OF PI

YANN MARTEL

ပထမပိုင်း
တိုရွန်တို နှင့် ပွန်ဒီချယ်ရီ

အခန်း (၁)

ကြုံတွေ့ခံစားခဲ့ရတဲ့ ဘဝရဲ့ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်တွေဟာ ကျွန်တော့်ကို တစ်သက်လုံး ကြောက်ရွံ့၊ ထိတ်လန့်၊ အားငယ်စေခဲ့တယ်။

ပညာရပ်ဝန်းနဲ့ ဘာသာတရားကြောင့်မို့သာ ခုလို လူချင်းတူတူ၊ သူချင်းမျှမျှ ဘဝ ပြန်ရောက်ခဲ့တာလို့ပြောရမယ်။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပြောပြော၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာသာတရားကို ကျွန်တော် ယုံကြည်သလိုပဲ ကိုးကွယ်ခဲ့တယ်၊ ကျင့်သုံးခဲ့တယ်ဗျ။

အထက်တန်းကျောင်း တစ်နှစ် တက်ပြီးတော့ တိုရွန်တိုတက္ကသိုလ်ကို ကျွန်တော် ဝင်ခွင့် ရခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ မေဂျာနှစ်ခု အထူးပြုဘွဲ့ကို ကျွန်တော် ယူခဲ့တယ်။ ယူခဲ့တဲ့ မေဂျာတွေက ဘာသာရေးနဲ့ သတ္တဗေဒ ခင်ဗျ။

စတုတ္ထနှစ် ကျမ်းပြုစုတဲ့အခါကျတော့ ဘာသာရေးအတွက် ဂျူးဘာသာတရားရဲ့ အမြဲတေ ကဗ္ဗလာ(Kabbala) (ရှေးဟောင်းဂျူးဘာသာ) ဘာသာရေး ခေါင်းဆောင် အိုင်းဆက် လော်ရီရာ ဆယ့်ခြောက်ရာစုတုန်းက ရေးခဲ့တဲ့ ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းတော်မူသော စကြဝဠာမူလရင်းမြစ်ကျမ်းကို လေ့လာဆန်းစစ်ခြင်း ခေါင်းစဉ်ကို ယူခဲ့တယ်။ သတ္တဗေဒ အတွက်ကတော့ အမေရိကတိုက်မှာ ကျက်စားတဲ့

လက်သည်းသုံးချောင်း မျောက်ပျင်းရဲ့ သိုင်းရွိုက်အကျိတ် လုပ်ငန်းများ အကြောင်းကို လေ့လာကျမ်းပြုခဲ့တယ်။

လေ့လာစရာ တိရစ္ဆာန် အသင်္ချေ အနန္တထဲက မျောက်ပျင်းကို ဘာလို့ ရွေးရသလဲ ဆိုတော့ သူ့ရဲ့ တိတ်ဆိတ်၊ ငြိမ်သက်လှတဲ့ ဥပေက္ခာ အထုံအကျင့် စရိုက်ဟာ တစ်စစ ကွဲကြေသလို ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်ကို စုစည်းနိုင်တဲ့ ခွန်အားတစ်မျိုး ပေးနေတယ်လို့ ခံစားရတဲ့ အတွက်ပါပဲ။

တကယ်က မျောက်ပျင်းမှာ လက်သည်းနှစ်ချောင်းပဲ ပါတဲ့ အမျိုးနဲ့ သုံးချောင်းပါတဲ့ အမျိုး ဆိုပြီး နှစ်မျိုး ရှိတယ်။ ဘရာဇီးက အမေရိကန်အုပ်ထဲမှာ လက်သုံးချောင်း မျောက်ပျင်းကို ကျွန်တော် အရှင်လတ်လတ် တွေ့ခွင့် ရခဲ့ဖူးတယ်။ တကယ့်အကောင်ပါပဲဗျာ။ အပျင်းတကာထိပ်ခေါင် မျောက်ပျင်းမောင်လို့ ပြောစမှတ်တွင်တဲ့ စကားဟာ မလွန်ဘူးဗျ။ သူ အနားယူနေတဲ့ အချိန်က တစ်ရက်ကို အနည်းဆုံး နာရီနှစ်ဆယ် ရှိတယ်။

မျောက်ပျင်းကောင် ဘယ်လောက် ပျင်းသလဲ ဆိုတာ သက်သေပြဖို့ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ဟာ သစ်ကိုင်း ဖက်အိပ်နေတဲ့ မျောက်ပျင်း ငါးကောင်ရဲ့ ခေါင်းပေါ်ကို ရေဖြည့်ထားတဲ့ ပလတ်စတစ်ခွက် အနီလေးတွေ တင်ပေးခဲ့ကြတယ်။ နောက်တစ်နေ့မနက် သွားကြည့်တော့ ခွက်ထဲက ရေဟာ တစ်စက်တောင် မဖိတ်ဘူး။ ပိုးလောက်လန်းလေးတွေတောင် ပေါက်နေသေးတယ်။

လက်သည်း သုံးချောင်း မျောက်ပျင်းရဲ့ အလုပ်အရှုပ်ဆုံး အချိန်ဟာ နေဝင်ချိန်ပဲ။ အဲဒီအချိန်ရောက်ရင် မျောက်ပျင်းကောင်ဟာ သစ်ကိုင်းကို ခြေကုပ်ယူ၊ ဦးစိုက်ကျွမ်းထိုးရင်း တစ်နာရီ မိတာလေးရာနှုန်းလောက်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို လွှဲနေတတ်တယ်။ သစ်ပင် တစ်ပင်ကနေ နောက်တစ်ပင်ကို မြေပြင်ပေါ်ကနေ ကူးရမယ် ဆိုရင်တော့ သူ့လမ်းလျှောက်နှုန်းက တစ်နာရီ ၂၅၀ မိတာနှုန်း၊ ဒါတောင် အင်မတန် ဖျတ်လတ် သွက်လက်နေချိန်မှာနော်၊ ကျားသစ် ပြေးနှုန်းထက် အဆပေါင်း ၄၄၀ နှေးသဗျ။ ပျင်းရိ ငိုက်မျဉ်းချိန် ဆိုရင်တော့ တစ်နာရီ ၄-၅ မိတာထက် မပိုဘူး။

မျောက်ပျင်းကောင်ဟာ လောကကြီးအကြောင်း ဘာမှလည်း မသိဘူး။ စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လိုက်လျောညီထွေ တုံ့ပြန်နိုင်စွမ်း စကေးကို ၂ ကနေ ၁၀ ထိ သတ်မှတ်ထားတယ်။ ၂ ဆိုတာ မယုံနိုင်လောက်အောင်

m g u e . c o m

ထုံထိုင်းမှုန်မိုင်းတဲ့ အခြေအနေ၊ ၁၀ ဆိုတာ အင်မတန် ဖျတ်လတ် သွက်လက် အာရုံစိုက်နိုင်တဲ့ အခြေအနေ ဆိုပါတော့။ မျောက်ပျင်းပညာရှင် ဘီးဘီရဲ့ ၁၉၂၆ ခုနှစ် သုတေသန တွေ့ရှိချက်အရ ဆိုရရင် ရသာရုံ၊ ဖောဋ္ဌဖာရုံ၊ စက္ခုနဲ့ သောတ အာရုံတွေမှာ မျောက်ပျင်းရတဲ့ အမှတ်က (၂)၊ အနံ့အာရုံမှာတော့ (၃) တဲ့။

အိပ်မောကျနေတဲ့ မျောက်ပျင်းကို နှစ်ချက်၊ သုံးချက်လောက် ဆောင့် တွန်းကြည့်၊ သူ နိုးလာလိမ့်မယ်။ မျက်လုံးမှေးကြီးနဲ့ တောကြည့် တောင်ကြည့် လျှောက်ကြည့်လိမ့်မယ်။ တကယ်တော့ သူ ဘာမှ သေသေချာချာ မြင်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ မျောက်ပျင်းရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ အရာရာဟာ ဝါးတားတား အရိပ် လောက်ပဲ မြင်ရတာကိုး၊ အကြားအာရုံမှာတော့ တစ်မျိုး တဲ့။ မျောက်ပျင်းဟာ နားမကြားတာမဟုတ်ဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်က အသံတွေကိုလုံးဝ စိတ်မဝင်စားတာ၊ ဘီးဘီရဲ့ စာတမ်းအရ အိပ်ပျော်နေတဲ့ ဒါမှမဟုတ် အစာစားနေတဲ့ မျောက်ပျင်း တစ်ကောင်နားမှာ သေနတ်တွေ မိုးလုံးဟိန်းအောင် ပစ်ကြည့်၊ မျက်မွေးထော် လို့တောင် မော်ကြည့်လိမ့်မယ် မထင်လေနဲ့ တဲ့။

သို့သော်လည်း မျောက်ပျင်းရဲ့ အနံ့ခံအာရုံကိုတော့ အထင်သေးရင် မှားလိမ့်မတဲ့ဗျ။ အနံ့ခံကြည့်ရုံနဲ့ ဘယ်သစ်ကိုင်းက ကောင်းသေးတယ်။ ဘယ် သစ်ကိုင်းဟာ ဆွေးနေပြီ ဆိုတာကို သူတို့ သိကြသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ် ပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ ဘူးလော့ခံကတော့ ၁၉၆၈ ခုနှစ်မှာ ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ သူ့စာတမ်းထဲမှာ အဲဒီအချက်ကို ကန့်ကွက်ထားတယ်။ မျောက်ပျင်းတွေဟာ သစ်ကိုင်းဆွေးတွေမှာ တွယ်အိပ်မိလို့ အောက်ကို ပြုတ်ကျတာ ခဏခဏပဲတဲ့။

ဒါဖြင့် ဒီလောက် ပျင်းတဲ့၊ ဖျင်းတဲ့၊ လုံ့လ ဝိရိယနည်းတဲ့ အကောင်မျိုး ဟာ လောကမှာ ဘယ်လိုများ အသက်ရှင်နေပါလိမ့်လို့ ခင်ဗျား မေးချင်နေလိမ့် မယ် ထင်တယ်။

မျောက်ပျင်းရဲ့ အသက်ရှင်နေနိုင်စွမ်းဟာ သူ့ရဲ့ ပျင်းမှု ဖျင်းမှုပေါ် လုံးဝ မှီခိုနေသတဲ့ဗျ။ သစ်ကိုင်းကြီးဖက်ပြီး မလှုပ်မယှက် အသံတစ်စက်မှ မထွက်တဲ့ မျောက်ပျင်းကို ဘယ်လို ရန်သူမျိုးကမှ သတိမထားမိကြဘူးတဲ့။

သူ့အမွှေးတွေဟာလည်း နွေဆိုရင် သစ်ရွက်ခြောက်ရောင်၊ မိုးတွင်းဆို ရေညှိတွေ တက်ပြီး စိမ်းစိမ်းစိုစို ဆိုတော့ သစ်ပင်နဲ့ တစ်သားတည်း ကျနေတဲ့ အတွက် သူဟာ နဘယ်-ဘေးမရှိဘူး တဲ့။

မျောက်ပျင်းတွေဟာ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အညမညဖြစ်အောင် နေတတ်တဲ့ နေရာမှာ ဆရာတစ်ဆူပဲ။ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း၊ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့ ရာသက်ပန် သက်သတ်လွတ်သမား မျောက်ပျင်းဟာ အမေ့တောရဲ့ မိတ်ဆွေပဲ။ သဘော မနောကောင်းလှသည့် ဟန်ဖြင့် အပြုံးတစ်စကို သူ့မျက်နှာမှာ အမြဲတွေ့ရတတ်သည် ဆိုတဲ့ ပညာရှင် တီယာလာရဲ့ ၁၉၆၆ ခုနှစ်ထုတ်စာတမ်းပါ စကားဟာ အပိုပြောတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။

ထာဝရပြုံးအလှိုင်ရှင် လက်သည်းသုံးချောင်း မျောက်ပျင်း

ကျွန်တော် အဲဒီအပြုံးကို မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ခဲ့ရဖူးတယ်။ လူ့သဘောလူ့ဇာတိကို အဟိတ်တိရစ္ဆာန်နဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး မပြောချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘရာဇီးမှာနေခဲ့တဲ့ အဲဒီကာလအတွင်းမှာတော့ မျောက်ပျင်းတွေကို ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဒီအကောင်တွေကို မလှုပ်မယှက် ခြေကား အထက်၊ ခေါင်းကား အောက် အုန်းပင်စိုက် သမထ ဝင်နေတဲ့ ယောဂီတွေလိုလို၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းရင်း ဈာန်ဝင်နေတဲ့ ရသေ့တွေလိုလိုတောင် ထင်လာမိတယ်။ သိပ္ပံပညာရဲ့ ဘောင်ထဲက လွတ်နေတဲ့ ဝိဇ္ဇာဉာဏ် အလင်းရ ပုဂ္ဂိုလ်များပေါ့။

ဘာမှမဆိုတဲ့ မေဂျာနှစ်ခု ပူးယူထားမိတဲ့အတွက် ခုလိုမျိုး အသိဉာဏ် ပညာတွေ ထွေးရောယှက်တင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

ဘာသာရေးအတန်းဖော် သူငယ်ချင်းတွေထဲက ယုံမှားသံသယ အားကြီးလွန်းတဲ့ ဝိစိကိစ္ဆာသမားတွေကို မြင်ရင် တုံးလွန်း၊ ဖျင်းလွန်းတဲ့ လက်သည်း သုံးချောင်း မျောက်ပျင်းကို သတိရမိသလို၊ မျောက်ပျင်းရဲ့ ဘဝနေနည်းကို တွေ့ပြန်တော့လည်း ဒီလိုသတ္တဝါမျိုးကို ကြံကြံဖန်ဖန် ဖန်ဆင်းပေးတော်မူခဲ့တဲ့ ဘုရားသခင်ကို သတိရမိပြန်တယ်။

သတ္တဗေဒအတန်းက သိပ္ပံပညာရှင် လောင်းလျာများနဲ့တော့ အဆင်ပြေပါတယ်။ သူတို့က အလုပ်ပေါ်မှာ စိတ်နှစ်ထားပြီး ခင်စရာကောင်းတဲ့ ရွှင်ပျော်

ပျော်ဘီယာသမားများပဲ။ သုတေသန လုပ်ရင် လုပ်၊ မလုပ်ရင် စစ်တုရင်၊ ဘေ့စ်ဘော
နဲ့ တဏှာကြော မျောရင်မျော၊ ပြတ်ပြတ်ပဲ။

ကျောင်းသားဘဝမှာ ကျွန်တော်ဟာ ထိတ်ထိတ်ကြဲ ဆိုတဲ့ အစားထဲမှာ
ပါခဲ့သဗျ။ စိန်မိုက်ကယ် ကောလိပ်မှာ လေးနှစ်လုံးလုံး ထိပ်ဆုံးက မဆင်းခဲ့ဖူးဘူး။
သတ္တဗေဒဌာနက ချီးမြှင့်သမျှဆု အကုန်ရဖူးတယ်။ ဘာသာတရား လေ့လာရေး
ဌာနကတော့ ဘာဆုမှ မရဖူးဘူး။ ဘုရားသခင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဆုကို သေမျိုး
ဖြစ်တဲ့လူက တီထွင်ပေးလို့ရရှိလားနော်။ တိုရွန်တိုတက္ကသိုလ်ဘွဲ့ကြိုကျောင်းသား
လောကမှာ အမြင့်ဆုံးဆု ဖြစ်တဲ့ မဟာမင်းကြီး ချီးမြှင့်သော ပညာရည်ထူးချွန်ဆု
ဆိုတာကြီးလည်း ရခဲ့ဖူးတာပဲ။ ဒီဆုကို ကနေဒါသား အတော်များများ ရဖူးပေ
မယ့် အမဲသား စားတဲ့ ပန်းရောင် အသားအရေပိုင်ရှင် လည်ပင်းတုတ်တုတ်နဲ့
သဘောမနော ကောင်းလှတဲ့ ကနေဒါသား ဌာနေဖွားကလေး တစ်ယောက်က
တော့ မရရှာဘူး။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ် အဆင်ပြေ
အောင် နေခဲ့ပါတယ်။ ဘဝမှာ မေ့မရလောက်အောင် တုန်လှုပ် ချောက်ချားဖွယ်
အဖြစ်အပျက်ကြီးတစ်ခု ကြုံခဲ့ပြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့ နောက်ထပ် တွေ့ကြုံ
ရတဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် တစ်ခုစီဟာ သူ့ကို သည်းမခံနိုင်လောက်တဲ့ နာကျင်မှုမျိုး
ပေးစွမ်းနိုင်သလို ဘာမှ အရေးမပါပါဘူး ဆိုတဲ့ ခံစားချက်မျိုးကိုလည်း တစ်ပြိုင်
နက် ပေးစွမ်းနိုင်သေးတယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝက ဥရောပ အနုပညာရပ်ဝန်းမှာ
ခေတ်စားခဲ့ဖူးတဲ့ သေခြင်းတရား နိမိတ်ပုံပြ ခေါင်းခွံ ပန်းချီကားတစ်ချပ်နဲ့ တူနေ
တယ်ဗျ။ သွားအဖြဲသားနဲ့ ခေါင်းခွံကြီးတစ်ခုက ကျွန်တော့် နောက်က အရိပ်ပမာ
ထက်ကြပ်မကွာလိုက်နေခဲ့တယ်။ အချိန်ရှိသရွေ့ ကျွန်တော့်ကို သူတတ်အားသရွေ့
ဖြိုခြောက်ရှာတယ်။ ကြာတော့ ကျွန်တော် သူ့ကို သနားတောင် သနားလာတယ်။
ကျွန်တော် သူ့ကို ကြည့်ပြီး ပြောမိတယ်။

“ဟဲ့... အကောင်ရဲ့၊ နင် လူရွေးမှားပဟ၊ နင်က ရှင်သန်ရပ်တည်မှုကို
မယုံသလို ငါကလည်း သေခြင်းတရား ဆိုတာကို ယုံတဲ့ အကောင်မျိုး မဟုတ်ဘူး
ဟ၊ သွားပါတော့ဟာ... အချိန်ကုန်ခံပြီး ငါ့နောက် လိုက်မနေပါနဲ့။”

ကျွန်တော့်စကားလည်း ကြားရော ခေါင်းခွံက သွားကြီးတွေကို အစွမ်း
ကုန် ဖြုဖြုရင်း အနားကို ပိုပိုတိုးလာခဲ့တယ်။ အဲ့တော့ မအံ့သြမိပါဘူး။ ရှင်သန်

နေထိုင်ခြင်းရဲ့ အနားမှာ သေခြင်းတရားဟာ အရိပ်ပမာ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်နေ တယ် ဆိုတာ ဇီဝဖြစ်စဉ်ရဲ့ ရှောင်လွှဲမရတဲ့ သဘောတရား ဘာညာသာရကာ လျှောက်ပြောနေကြတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။

တကယ်တော့ သေခြင်းဟာ ရှင်ခြင်းအပေါ် မနာလိုတာရယ်။ ရှင်သန် ခြင်းဘဝ ဆိုတာ ပြစ်မျိုးမှဲ့မထင် သိပ်ကို လှလွန်းတော့ သေခြင်းတရား ဆိုတဲ့ အုတ်ကြားမြက်ပေါက် အကောင်ဟာ မြင်မြင်ချင်း ချစ်သွားပါလေရော။ ချစ်တော့ သဝန်တို့၊ မနာလို တို့ရှည်ဖြစ်၊ ရှင်သန်ခြင်း အလှကို သူ တစ်ယောက်တည်း သိမ်း ပိုက်ချင်၊ ပိုင်ဆိုင်ချင်၊ လက်ဝါးကြီးအုပ်ချင်တဲ့ စိတ်ယုတ်နဲ့ သေခြင်းဟာ ရှင်ခြင်း နောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်နေတော့တာပါပဲ။ ရှင်သန်ခြင်း ဆိုတဲ့ သတို့သမီးလောင်းလျာလေးကတော့ မေ့မေ့လျော့လျော့ ပျော်ပျော်ပါးပါးပဲ။ သူ့ အလစ်အငိုက်မှာ သူ့ကို ရာသက်ပန် သိမ်းပိုက်မယ့် သေခြင်း ဆိုတဲ့ သတို့သား တိမ်မည်းကြီး အရိပ်ပမာ ဖုံးနေတယ် ဆိုတာ မသိရှာဘူး။ အရေး မပါတာလေး တွေနဲ့ သူ ပျော်နေရှာခဲ့တယ်။ မဟာမင်းကြီး ပညာရည်ချွန်ဆုနဲ့ လွှဲရှာတဲ့ ပန်းရောင် ကနေဒါသားလေးဟာလည်း အောက်စဖို့ဒ်တက္ကသိုလ် ပညာသင်ဆု တစ်ဆု ရသွားလို့ ပျော်ရှာတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ချစ်ပါတယ်။ အောက်စဖို့ဒ်မှာ သူ ပျော်ပါ စေကြောင်း ဆုမွန်ကောင်း တောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။ မယ်တော် လက်ရှိမီး ကျွန်တော့်ကို စောင့်မမယ့် တစ်နေ့ ကျွန်တော်လည်း အောက်စဖို့ဒ်ကို ရောက်ချင်ပါ သေးတယ်။ တကယ်တော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မက္ကာ၊ ဗာရာဏသီ၊ ဂျေရုစလင်နဲ့ ပါရီ ပြီးရင် ပဉ္စမမြောက် အရောက်ချင်ဆုံး နေရာဟာ အောက်စဖို့ဒ် ဆင်စွယ်နန်းတော် ပညာရပ်ဝန်းပါပဲ။

ကျွန်တော့်အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး ပြောစရာ မရှိပေါင်ဗျာ။ ရုံးသွား၊ ရုံးပြန် နိစ္စစုဝ လည်ပင်း စွပ်ထားရတဲ့ နက်ခဲတိုင်ဟာ အခန့် မသင့်ရင် ကိုယ့်လည်ပင်း ကိုယ်စွပ်မယ့် ကြိုးကွင်း ဖြစ်သွားနိုင်တယ် ဆိုတာ လောက်ပဲ ပြောချင်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ဒီနိုင်ငံ ကနေဒါကို ချစ်ပါတယ်။ မိခင်နိုင်ငံ အိန္ဒိယရဲ့ ဟုန်းဟုန်း တောက်နေတဲ့ အပူငွေ့တွေ၊ ရိုးရာအစားအသောက်တွေ၊ နံရံပေါ်က အိမ်မြှောင် တွေ၊ မပြတ်တမ်း တီးတဲ့ ဗုံသံလေးတွေ၊ လမ်းမပေါ်က နွားတွေ၊ တအာအာ အော်နေ တဲ့ ကျီးကန်းတွေ၊ ခရစ်ကက်ပွဲအပြီး အော်ညည်းသံတွေကို လွမ်းလှပေမယ့်လို့

mgysa.com

ကနေဒါကိုလည်း အရမ်းချစ်ပါတယ်။ အရမ်းအေးပေမယ့် အာရုံငါးပါး ခံစားမှု အားကောင်းတယ်။ နေတဲ့ လူတွေကလည်း ဆံပင်ပုံစံ ဆိုးပေမယ့် ဉာဏ်ရည် ထက် မြက်ကြတယ်။ သနားတတ်ကြတယ်။ ကြင်နာတတ်ကြတယ်။ ခုချိန်မှာ ကျွန်တော့် မွေးဌာနေ ပွန်ဒီချယ်ရီကို ပြန်စရာ ဘာအကြောင်းမှကို မရှိတော့တာ။

အင်း... ရစ်ချတ်ပါကားဟာ ကျွန်တော်နဲ့အတူ အကြာကြီး နေသွားခဲ့ တယ်။ သူ့ကို ဘယ်တော့မှ မေ့လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ လွမ်းနေတာလားလို့ မေးရင် လည်း ဟုတ်ကဲ့... သူ့ကို သိပ်လွမ်းပါတယ်လို့ပဲ ရိုးရိုးသားသား ဖြေရမှာပဲ။ သူ့ကို အိပ်မက်တွေထဲမှာ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပြန်တွေ့ခဲ့တယ်။ သာသာယာယာ အိပ်မက်တွေတော့ မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ များသောအားဖြင့် ချောက်အိပ်မက်တွေပါ။ သို့သော်လည်း သံယောဇဉ်ချစ်ခြင်းရနံ့တွေ စွက်နေတဲ့ ချောက်အိပ်မက်တွေပေါ့။ လူ့နှလုံးသားဟာ တကယ် ဆန်းကြယ်တဲ့အရာပါပဲ။ သူတစ်ချက်ကလေးတောင် ပြန်စောင်းငဲ့မကြည့်ဘဲ ကျွန်တော့်ကို ခွဲခွာသွားခဲ့တာကို ခုထိ စူးစူးနစ်နစ် ခံစား နေရတုန်းပဲ။ နှလုံးသားမှာ ပုဆိန် စိုက်ဝင်နေသလို တစစ်စစ် ဝေဒနာဟာ ခံရ ခက်လိုက်တာဗျာ။

မက္ကဆီကိုဆေးရုံက ဆရာဝန်တွေ၊ သူနာပြုတွေအားလုံး ကျွန်တော့်ကို အရမ်းဂရုစိုက်ကြတယ်။ ကားမှောက်၊ ကင်ဆာ ထွေထွေရာနဲ့ ဆေးရုံပေါ် ရောက် နေကြတဲ့ လူနာတွေလည်း ကျွန်တော့်သတင်း ကြားတော့ ထောင့်ကျိုးတစ်မျိုး၊ ဝှိုးချဲ့လ် တစ်ဖုံနဲ့ အနားရောက်လာကြတယ်။ ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင်ကို မေးကြ၊ မြန်းကြတယ်။ သူတို့ကလည်း အင်္ဂလိပ်လို တစ်လုံးမှ မတတ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း စပိန်လို ထမင်းစား ရေသောက်တောင် မပြောတတ် ဆိုတော့ ဘယ်နှယ်လုပ် စကားဝိုင်းဖွဲ့လို့ ရမလဲ။ ကျွန်တော့်ကို သူတို့ ဝိုင်းကြည့်ကြ၊ ကျောသပ်၊ ရင်သပ်၊ ခေါင်းပုတ်၊ စားစရာလေးတွေ၊ ဝတ်စရာလေးတွေ၊ လက်ဆောင်လေးတွေ ချန်ထားရစ်ကြ၊ ငိုသည်၊ ရီ(ရယ်)သည် ဤနှစ်လီ အခြေအနေ မရောက်ရောက် အောင် သူတို့ ကျွန်တော့်ကို တွန်းပို့ကြ။

ဆေးရုံရောက်ပြီး နှစ်ရက်လောက် ကြာတော့ ကျွန်တော် လမ်းနည်းနည်း လျှောက်နိုင်လာခဲ့တယ်။ နှစ်လှမ်း၊ သုံးလှမ်း လျှောက်လိုက်၊ မောလာလိုက်၊ ပျို့ချင် အန်ချင် ဖြစ်လိုက်ပေါ့။ သွေးစစ်တော့ သွေးအား အလွန်နည်း၊ ဆိုဒီယမ်အလွန် များပြီး ပိုတက်ဆီယမ် အလွန်နည်းနေသတဲ့။ ရှိသမျှအရည်ကို ကုတ်ကတ် စုဆောင်း

တဲ့ အကျင့်ကို အလိုအလျောက် ခန္ဓာကိုယ်က ရနေတဲ့အတွက် ခြေထောက်တွေ ဟာ အရည်တွေ စုပြီး ဖောရောင်ကားနေခဲ့တယ်။ ဆင်ခြေထောက်ကြီးတွေ အတိုင်းပဲ။ ဆီးကလည်း အရောင်ရင့်လွန်းလို့ မဟော်ဂနီရောင် သန်းနေတယ်။ တစ်ပတ်ကျော်ကြာမှ ပုံမှန်အခြေအနေ ဖြစ်စပြုတယ်။ ဖိနပ်ကို စွပ်လို့ ရလာခဲ့ တယ်။ အရေပြားပေါ်က အနာတွေ ကျက်စပြုလာတယ်။ ပခုံးနဲ့ ကျောပြင်မှာ တော့ အမာရွတ်တွေ ဗရပွ ထလာခဲ့တယ်။

ရော့ပိုင်ခေါင်းကို ပထမဆုံးအကြိမ် လှည့်ဖွင့်မိတဲ့ အခါမှာတော့ ဆူညံ တဲ့ အသံနဲ့ ဝေါခနဲကျလာတဲ့ ရေလုံးကြီးကို ကြည့်ရင်း သူ့နာပြုတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ မိုက်ခနဲ ခွေကျသွားလိုက်တာ ဘာမှကို သတိမရတော့ဘူး။

ကနေဒါက အိန္ဒိယစားသောက်ဆိုင် တစ်ခုကို သွား၊ ရိုးရာဟင်းပွဲတွေ မှာပြီး လက်နဲ့ အားရပါးရ စားတော့မယ် အလုပ်မှာ စားပွဲထိုးလေးက ကျွန်တော့် ကို စိုက်ကြည့်ရင်း-

“ခင်ဗျားက ဟိုသတင်းထဲက ရေမျောကမ်းတင် လှေနဲ့လူ မဟုတ်လား”

တဲ့။

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက် ဖြူဖျော့သွားသလို ခံစားလိုက်ရ တယ်။ လျှာရဲ့ ရသာခံ အာရုံဖုတွေနဲ့ ထိတွေ့စေဖို့အတွက် ပါးစပ်ထဲ သွင်းလုဆဲဆဲ အစာကို ကိုင်ထားတဲ့ လက်ချောင်းတွေဟာ သူ့ စူးစူးစိန်းစိန်း အကြည့်အောက် မှာ ရုတ်တရက် ညစ်ထေးသွားခဲ့သလိုပဲ။ လူသတ်၊ ဓားပြတိုက်ဖို့ ကြံနေတုန်း အဖမ်းခံလိုက်ရတဲ့ ရာဇဝတ်ကောင်တွေလိုပဲ။ ကျွန်တော့်မှာ ဒီလက်ချောင်းတွေ ကို လျှာနဲ့ ယက်ဖို့တောင် မရွံ့မရဲ ဖြစ်နေမိတဲ့အတွက် လက်သုတ်ပဝါနဲ့ ပြောင် အောင် သုတ်လိုက်ရတယ်။ သူ ပြောလိုက်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းဟာ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လောက် နာကျင်စေတယ် ဆိုတာ သိပုံမရရှာဘူး။ လက်သည်းချွန်တွေ နဲ့ အသားထဲ စိုက်လိုက်သလို အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်စေခဲ့တယ်။ အစာ ဆက်စားဖို့ ဓားနဲ့ ခက်ရင်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်ရတယ်။ တကယ်က ဒါတွေနဲ့ ကျွန်တော် မစားတတ်ဘူး။ လက်တွေဟာ တဆတ်ဆတ် တုန်နေခဲ့တယ်။ စားလက်စ အစာ ဆက်မစားချင်လောက်အောင် ခံတွင်းကတော့ လုံးဝပျက်သွားခဲ့ပြီ။

အခန်း (၂)

သူကစကာဘိုရာမှာနေတာ။ သေးသေးညွက်ညွက်ပါပဲ။ ငါးပေလေးလက်မထက်
 မပိုဘူး။ ဆံပင်နက်နက်၊ မျက်လုံးနက်နက်၊ နားသယ်စပ်တွေမှာတော့ ဆံဖြူစ
 တွေ ထိုးထိုးထောင်ထောင်၊ ကော်ဖီရောင်အဆင်းနဲ့ အသက်ကတော့ လေးဆယ်
 မကျော်လောက်သေးဘူး။ ဆောင်းဦးပေမယ့် သားမွေးကုတ်ကြီးဝတ်ရင်း ညစာပြင်
 နေတယ်။ ခံစားချက်အားလုံး ညစ်ထုတ်စရာ မလို၊ သူ့မျက်နှာမှာ အထင်းသား
 ပေါ်နေတယ်။ လက်ကလေး တခါခါနဲ့ စကားကြော ရှည်တယ်။ ပြောတာက
 လည်း စက်သေနတ် ပစ်သလို မြန်မြန်။ ဟော... ခု သူ ဆက်ပြောပြီ။

အခန်း (၃)

တကယ်တော့ ရေကူးကန်တစ်ခုရဲ့ နာမည်ကို ကျွန်တော့် နာမည် လုပ်ထားတာပျ။ ကျွန်တော့်မိဘတွေကတော့ ရေနဲ့ လားလားမှ မပတ်သက်ပါဘူး။ ခင်ဗျား တွေ့ခဲ့တဲ့ ဖရန်စစ် အဒီရှာဘာစာမိက အဖေ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ပေါ့။ တစ်အိမ်လုံးနဲ့ အင်မတန် ရင်းနှီးတယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့က မာမာဂျီးလို့ ခေါ်လေ့ရှိတယ်။ တမီးလ်လို့ ခေါ်တာ၊ ဦးလေးကြီးပေါ့။ မာမာဂျီးဟာ လူငယ်လူရွယ်ဘဝက အိန္ဒိယတောင်ပိုင်း တစ်ခွင် ယှဉ်ဝံ့သူ မရှိတဲ့ ရေကူးချန်ပီယံ တဲ့ပျ။ ရေနဲ့ဖက်ပြီး မွေးလာတဲ့ လူမျိုး ပေါ့။ ကျွန်တော့်အစ်ကို ရာဇိကတော့ ပြောဖူးတယ်။ မာမာဂျီးဟာ မမွေးခင် ကတည်းက သူ့အမေ သားအိမ်ထဲက ရေမြှောပင်လယ်ထဲ ခေါင်းမဖော်စတမ်း ကူးနေလို့ သူ့အဆုပ်ထဲ ဝင်နေတဲ့ ရေမြှောရေတွေ ကုန်ဖို့အရေး သူ့ကို မွေးပေးတဲ့ ဆရာဝန်ဟာ သူ့ခြေထောက်ကို ကိုင်ရင်း မွေးခါစ မာမာဂျီးကလေးကို ဝှေ့ယမ်း ခါချခဲ့ရသတဲ့။ ရာဇိက သူ့လက်တွေ လေထဲ မြှောက်ရင်း ဆက်ပြောသေးတယ်။

“မင်း သိလား၊ သူ့မွေးမွေးချင်း ပါးစပ်ထဲ ဝင်နေတဲ့ ရေတွေကို ချောင်းဆိုး ထုတ်ပြီးမှ အသက် စရှုတာကွ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ရေမြှောရေတွေဟာ သူ့ချောင်းဆိုးလိုက် တဲ့ အရှိန်ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်းက သူ့အသွေး၊ သူ့အသားထဲ စိမ့်ဝင်ကုန်

ကြတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ မာမာဂျီးဟာ ရင်အုံထွားထွားနဲ့ စာကလေးခြေထောက် ပိုင်ရှင် ဖြစ်နေတာပေါ့ကွ”

ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရာဇီက သိပ်ယုံရတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူများကို စရ နောက်ရမယ် ဆိုရင် ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ အကြင်နာ တရားမရှိ စတတ်တဲ့ လူမျိုး။ ‘မာမာဂျီးဟာ ငါးကြီးကွ ၊ မစ္စတာငါးပေါ့’ လို့ သူ ကျွန်တော့်ကို လာပြောတုန်းက စိတ်ဆိုးလွန်းလို့ သူ့အိပ်ရာထဲ ငှက်ပျောခွံတစ်ခု ကျွန်တော် ပစ်ထည့်ခဲ့ဖူးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လူမှန်းသိတတ်တော့ မာမာဂျီးဟာ ခြောက်ဆယ်ကျော်ပြီ။ အသွေးအသား ခြောက်ခန်းစ ပြုပြီ၊ အရေပြားတွေ တွဲစ ပြုပြီ၊ ဒါပေမဲ့ မနက်တိုင်း အော်ရိုဘင်ဒို အက်ရှ်ရစ် ရေကူးကန်မှာ ကူးတုန်း။

ကျွန်တော့် မိဘတွေကို ရေကူးသင်ပေးဖို့ သူ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လောက်သင်သင် မတတ်ကြပါဘူး။ တစ်ထွာ လောက် နက်တဲ့ ကမ်းစပ်မှာ ထိုင်ရင်း ဒူးလေးလှုပ်လိုက်၊ လက်လေး လှုပ်လိုက် ထက် မပိုဘူး။ လက်ပစ်ကူး သင်တုန်းကဆို ခြေကားရား လက်ကားရားနဲ့ တောနက်ထဲ ဆောက်တည်ရာမရ လျှောက်ပြေးနေတဲ့ လူတွေ အတိုင်းပဲ။ ရာဇီ လည်း ရေကို ကူးတတ်တယ် ဆိုရုံလောက်ပဲ။ တခါမှ စိတ်အားထက်သန်စွာ ရေကူးလေ့ကျင့်တယ် ဆိုတာမျိုး မမြင်ဖူးဘူး။

ကျွန်တော်တို့ မိသားစုထဲမှာ ကျွန်တော်မှအပ သူ့ရဲ့ ရေကူးအမွေကို ဆက်ခံမယ့်လူမရှိဘူး ဆိုတာ သေသေချာချာ သိသွားရှာတဲ့ မာမာဂျီးဟာ ကျွန်တော် လူလားမြောက်တဲ့ အရွယ်ထိ သူ့ အန္တေဝါသိက တပည့်ကြီး အရိုက်အရာကို ပေးချင်လွန်းလို့ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ရှုတယ်။ ကျွန်တော့်အသက် ခုနစ်နှစ် မှာတော့ မာမာဂျီးဟာ ဘယ်လိုမှမအောင့်နိုင်တော့ဘူး။ အမေတားနေတဲ့ ကြားက ကျွန်တော့်ကို ကမ်းခြေ ဇွတ်ခေါ်လာခဲ့တယ်။ ပင်လယ်ဘက်ကို မျက်နှာမူ လက် နှစ်ဖက်ကို အစွမ်းကုန် ဆန့်တန်းရင်း-

“ဒါ မင်းအတွက် ငါ ပေးမယ့် အမွေပဲကွ”

လို့ အားပါးတရ ကြုံးဝါးခဲ့တယ်။

“ပြီးတော့ ကျုပ်သားကို သူ ရေနှစ်သတ်မလို့ လုပ်တော့တာပဲ”

အမေကတော့ နှုတ်ခမ်းတလန် ပန်းတလန်၊ မာမာဂျီးကို အခဲမကျေတဲ့ လေသံနဲ့ ပြောဖူးတယ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ရဲ့ လက်ဦးဆရာ ရေကူးဂုရု မာမာဂျီးကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်။ ကမ်းခြေကို ခေါ်ခေါ်သွားပြီး သူ့သင်ပေးတဲ့ ရေကူးသင်ခန်းစာ တွေကို ကျွန်တော် ဂရုတစိုက် လေ့ကျင့်တယ်။ ရေထဲမဆင်းခင် ကုန်းပေါ်မှာ အရင် ကျင့်တာပေါ့။ တကယ် ရေထဲ ဆင်းတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဝူးဝူးဝါးဝါးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မာမာဂျီးဟာ စိတ်ရှည်လက်ရှည် အားပေးရှာတယ်။

ကမ်းခြေသင်ခန်းစာတွေကို ကျေညက်ပြီလို့ သူ ယူဆချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် အော်ဟစ် ဆူညံ အောင်ပွဲခံရင်း လှိုင်းလေ ငြိမ်သက်တဲ့ အခပေး ရေကူးကန် အော်ရီဘင်ဒို အက်ရှ်ရမ်ကို ချီတက်ခဲ့ကြတယ်။

ကလေးဘဝတစ်လျှောက်လုံး တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာ မနက်စောစော မှာ ကျွန်တော် အမြဲတမ်း ရေကူးခဲ့ရတယ်။ လက်ပစ်ကူး၊ လိပ်ပြာကူး၊ ခွေးကူး၊ ဖားကူး စုံလို့ပါပဲ။ ဘေးကနေ မျက်တောင်မခတ်တမ်း ကြည့်ပြီး ဖိဖိစီးစီး ကြပ်ကြပ် မတ်မတ် သင်နေရှာတဲ့ မာမာဂျီးကို ကျွန်တော် ခုထိ သတိရမိနေတုန်းပဲ။ လက်ပစ် ကူးခြင်း အနုပညာ၊ လက်ပစ် တစ်ချက်ကူးတိုင်း သက်သောင့်သက်သာ အားပါပါ ကူးချက်တွေ ထွက်လာအောင် သင်လိုက်ကြားလိုက်တာ နောက်ဆုံး ခြေကန်လက်ပန်း ကျသည်အထိပါပဲ။

တစ်လုံးပေါ် တစ်လုံး ဆင့်တဲ့ ဧရာမ လှိုင်းကြီးမဟာတွေ ကြားမှာ ကူးနေ ရချိန်မှာတော့ မာမာဂျီးရဲ့ ချွေးထွက်များမှ သွေးထွက် နည်းမယ် မူဝါဒဟာ သွေး ထွက်အောင် မှန်ကြောင်း ကျွန်တော် နာနာကြည်းကြည်း သိခွင့်ရခဲ့ရပါတယ်။

ဆယ့်သုံးနှစ်မြောက် မွေးနေ့မှာ ကျွန်တော် မာမာဂျီးကို လက်ဆောင် အဖြစ် ရေကူးကန် ပုတီးဘက် ဒီဘက် လိပ်ပြာကူး ကူးပြနိုင်ခဲ့တယ်။ ကူးအပြီးမှာတော့ မောလွန်းလို့ သူ့ကို လက်ဝှေ့ယမ်း နှုတ်ဆက်ဖို့တောင် အားမရှိတော့ဘူး။

မာမာဂျီးဟာ ကျွန်တော့်ကို ရေကူးသင်ပေးပြီး အဖေနဲ့တော့ ရေကူးခြင်း အကြောင်း အားရပါးရ စကားဝိုင်းဖွဲ့ လေ့ ရှိတယ်။ အဖေဟာ လက်တွေ့ ရေကူး ဖို့ကို အကျောက်အကန် သည်းသည်းလှုပ် ငြင်းသလောက် ရေကူးတဲ့အကြောင်း စကားအဖြစ် ပြောရမယ် ဆိုလို့ကတော့ အချိန်မရွေး လာထား ဆိုတဲ့ အစားမျိုး။ စကားရေကူးဝိဇ္ဇာဘွဲ့သာ ပေးလို့ကတော့ သူ ရမှာ သေချာတယ်။ တိရစ္ဆာန်ရုံ အလုပ်လုပ်ရင်း အားတဲ့အချိန်မှာ အဖေဟာ မာမာဂျီးနဲ့ ရေကူး ဒဿန အမျိုးမျိုး ကို မရိုးရအောင် လှည့်ပတ်ပြောနေခဲ့ကြတယ်။ ဘာတဲ့... ရေမြင်းမရှိတဲ့ ရေဟာ

ရေမြင်းရှိတဲ့ ရေထက် ပိုပြီး ထိန်းရသိမ်းရ လွယ်တယ် ဆိုလား- ဘာတွေ ပြောကြ မှန်းလည်း မသိပါဘူးဗျာ။

ကိုလိုနီအုပ်ချုပ်ရေးစနစ်ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် မာမာဂျီးဟာ ပါရီကို နှစ်နှစ် လောက် ပညာတော်သင် သွားခဲ့ရဖူးတယ်။ ၁၉၃၀ ကျော်လောက်ကပေါ့။ သူ့ ဘဝရဲ့ လူဖြစ်ရကျိုး အနပ်ဆုံး အချိန်တွေအဖြစ် မကြာခဏ ဂုဏ်တင်ပြော တတ်တယ်။ အဲဒီအချိန်တွေတုန်းက ကျန်တဲ့ အိန္ဒိယတစ်ပြည်လုံးကို အင်္ဂလိပ် ဟာ ဗြိတိသျှဇာတ်သွင်းနေသလိုပဲ ပြင်သစ်ဟာလည်း ပွန်ဒီချယ်ရီကို ဖရန်စစ် ဇာတ် အပြင်းအထန် သွင်းနေတဲ့ ကာလပေါ့။ သူ ဘာပညာ သင်ခဲ့သလဲတော့ မမှတ်မိတော့ဘူး။ ကုန်သွယ်ရေးလား၊ စီးပွားရေးလား တစ်ခုခုပဲ။ ပါရီအကြောင်း သူ အမြဲပဲထွက်အောင် ပြောတတ်ပေမယ့် သူ သွားသင်ခဲ့တဲ့ ပညာအကြောင်း၊ အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်း၊ ရှောင်ဇေလီဇေး လမ်းမအကြောင်း၊ ကော်ဖီဆိုင်တွေ အကြောင်း ပြောတာ တခါမှ မကြားဖူးဘူး။ သူပြောသမျှ အကုန်လုံးဟာ ပါရီက ရေကူးကန်တွေနဲ့ ရေကူးပြိုင်ပွဲတွေ အကြောင်းချည်းပဲ။ သူပြောတာမျိုး ခု ကျွန်တော် ပြောပြမယ်။

“၁၇၉၆ ခုနှစ်ကတည်းက ရှိခဲ့တဲ့ ပါရီရဲ့ အစောဆုံး ရေကူးကန်ဟာ ပစ်ဆင်းဒီလစ်ခ်နီပဲကွ၊ ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်တုန်းက အိုလံပစ်ပွဲတွေကို ဒီကန်မှာ ကျင်းပခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ရေကူးဖက်ဒရေးရှင်းကတော့ သတ်မှတ်ချက်ထက် ခြောက်မိတာလောက် ပိုရှည်နေတဲ့ ဒီကန်ကို ပြိုင်ပွဲအတွက် အသိအမှတ် မပြုခဲ့ဘူး။ ပြီးတော့ ဒီကန်ထဲက ရေဟာ ဆိမ်းမြစ်က တိုက်ရိုက် လာတာကွ၊ စစ်လည်း မစစ်၊ ကျိုလည်း မကျိုဘဲ ဒီအတိုင်း ထည့်ထားတာ၊ အေးစက် ညစ်ပတ်နေတာပဲ။ ပါရီတစ်မြို့လုံး လှည့်ပတ်လာတဲ့ ရေဟာ ဘယ် လောက် ညစ်ပတ်မလဲ ဆိုတာ မင်းစဉ်းစားကြည့်၊ ငါ့အထင်တော့ ပြင်သစ်တွေ ဟာ ကမ္ဘာ့အညစ်ပတ်ဆုံး လူမျိုးတွေ ထင်တာပဲကွ၊ ဆိမ်းမြစ်ကမ်းပါးက အိမ်သာ တွေဆိုလည်း မြင်ရုံနဲ့ မူးမေ့သွားမတတ်ပဲ၊ တခါတလေ ပစ်ဆင်း ဒီလစ်ခ်နီမှာ ငါးသေတွေတောင် ခပ်ထုတ်ပစ်ရတတ်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိုလံပစ်ပြိုင်ပွဲ ကျင်းပခွင့်ရတဲ့ ကန်ပဲလေ၊ ဂုဏ်သိက္ခာတော့ ကြီးသပေါ့ကွာ”

ဒါက ပစ်ဆင်း ဒီလစ်ခ်နီ ရေကူးကန်အကြောင်း မာမာဂျီး ပြောတတ်တဲ့ လေသံ။ သူ ဆက်ပြောသေးတယ်။

“ပစ်ဆင်း ချာတူး-လန်ဒန်တို့၊ ရူးဗက်တို့၊ ဒူးဘိုလီးဗတ် တို့ကတော့ အမိုးနဲ့ အကာနဲ့ ရေကူးကန်တွေကွ၊ ရေကလည်း အနီးနားက ရေနွေးငွေ့ စက်ကြီးတွေ ထဲက ပေါင်းခံရေကို သွင်းထားလို့ ကြည်လည်း ကြည်၊ နွေးလည်း နွေးပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ညစ်တော့ ညစ်ပတ်တာပဲ၊ လူကလည်း ဆယ့်နှစ်ရာသီ ပြည့်နေတတ်တယ်၊ ဆေးလိပ်တိုတွေ၊ မီးခြစ်ဆံတွေ၊ တံတွေးတွေ ရေထဲ ပေါလောမျောလို့၊ တခါ တလေများ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရေခူတွေ ကြားမှာ ကူးနေရတယ်လို့တောင် ထင်မိ ပါရဲ့-

ပစ်ဆင်း ဟီးဘတ်ထ်တို့၊ လီဒရူးတို့၊ ဘူတဲလ်တို့ကတော့ တွင်းရေချို ဖြည့်ထားတဲ့ ခေတ်မီကန်တွေကွ၊ ပါရီ စည်ပင်သာယာရဲ့ ရေကူးကန် လက်စွဲ စည်းမျဉ်းတွေကို အပြည့်အဝ လိုက်နာတဲ့ ကန်တွေပေါ့၊ ပစ်ဆင်း ဒီ တိုရီး ဆိုတာ ရှိသေးတယ်၊ ၁၉၂၄ ခုနှစ် ဒုတိယအကြိမ် ပါရီ အိုလံပစ်မှာ သုံးခဲ့တဲ့ ကန်ကြီးပေါ့၊ တခြား ရေကူးကန်တွေလည်း အများကြီးပါကွာ၊ အများကြီးမှ တကယ့် အများ ကြီး”

ဒါပေမဲ့ ပစ်ဆင်း တကု ပစ်ဆင်းတွေထဲမှာ ဘယ်ပစ်ဆင်းမှ ပစ်ဆင်း မိုလီတာလောက် မာမာဂျီးကို ဆွဲဆောင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် သေချာ ပြောရဲတယ်။ ပါရီမှာသာမက ဟောဒီ လောက မြေကမ္ဘာတစ်ခွင်လုံးမှာ ယှဉ်နိုင် သူ မရှိတဲ့ အကောင်းတကု ထိပ်ခေါင် ရေကူးကန်ကြီးဟာ ပစ်ဆင်း မိုလီတာ ဆိုပဲ။ သူ့လေကလေးကို ခင်ဗျား နားထောင်ကြည့်။

“တကယ်လို့သာ ဘုရားသခင်ဟာ ရေထဲမှာ ပျော်မွေ့ချင်တယ် ဆိုရင် ပစ်ဆင်း မိုလီတာကိုပဲ သူ ရွေးမှာကွ၊ တကယ့်ကို ဘုရားနဲ့သာ ထိုက်တန်တဲ့ ရေကူးကန်မျိုးပါကွာ၊ ဘုရားစူးရစေ့၊ မိုလီတာကို ယှဉ်နိုင်ဖို့ မပြောနဲ့ အနားသီလို့ ရတဲ့ တခြား ကန်မျိုးတောင် ပါရီတစ်ခွင် ပြုပြင်စင်လာတဲ့ ငါ့အနေနဲ့ မမြင်ဖူးခဲ့ရိုး အမှန်၊ မိုလီတာမှာ ကန်နှစ်ကန် ရှိတယ်ကွာ၊ အမိုးအကာပါတဲ့ အတွင်းကန်နဲ့ လွတ်လပ်တဲ့ အပြင်ကန်၊ နှစ်ကန်လုံးဟာ ကြီးလိုက်သမှပင်လယ်အငယ်စားလေး တွေ အတိုင်းပဲ၊ အတွင်းကန်မှာဆို စံချိန်ယူချင်တဲ့ ရေကူးသမားတွေအတွက် လိုင်းနှစ်လိုင်း သီးခြားထားပေးတယ်၊ ရေကလည်း ကြည်ချက်၊ သန့်ချက်၊ ချိုချက်ကွာ၊ အသာလေး ခပ်ပြီး မနက်ခင်း ကော်ဖီ ယူဖျော်ရုံပဲ၊ အပြင်အဆင် ကလည်း ထိပ်တန်းဆိုတဲ့ အထဲက၊ အမြဲတမ်း အစောင့်တွေကလည်း ရှိတယ်။

mgvooe.com

အပြင်ကန်ဆို ဆောင်းတွင်း စကိတ်စီးဖို့ နေရာလေးတောင် လုပ်ထားသေး။ အဖျော်ယမကာ ဘားလည်း ရှိတယ်ကွာ၊ ကော်ဖီဆိုင်လည်း ရှိတယ်ကွာ၊ နေဆာ လှုံဖို့ပက်လက် ကုလားထိုင်လေးတွေနဲ့၊ ပင်လယ်ကမ်းခြေ ခံစားချက်မျိုး ရအောင် သဲတွေတောင် လုပ်ပေးထားတယ်။ ဟာ... မင်း ကွာ၊ တောက်”

မာမာဂျီးဟာ ပစ်ဆင်း မိုလီတာ ဋီကာများ ချဲ့ရမယ် ဆိုရင် တစ်ထောင့် တစ်ည ပုံပြင်ထက်တောင် ရှည်အောင် ပြောနိုင်လိမ့်မယ် ထင်တာပဲ။ အဲဒီလို မာမာဂျီးက အလွမ်းသယ်လေ အဖေက အိပ်မက်မက်လေ ဖြစ်တော့တာပဲ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ရာဗီ မွေးပြီး နောက်သုံးနှစ်အကြာမှာ လူ့လောကထဲ ရောက်လာတဲ့ ကျွန်တော့်အဖို့ ပစ်ဆင်းမိုလီတာ ပတ်လ်ဆိုတဲ့ နာမည် ဆက်ခံဖို့ အကြောင်းဖန် လာတော့တာပါပဲဗျာ။

အခန်း (၄)

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မိခင်တိုင်းပြည်ကြီးဟာ ထပ်တိုးနယ်မြေ အသေးလေးတစ်ခု နောက်ထပ် ရလို့က်တဲ့ အချိန်မှာ လွတ်လပ်တဲ့ သမ္မတနိုင်ငံအဖြစ် ခုနှစ်နှစ်သား သက်တမ်း ရှိနေခဲ့ပြီ။ ၁၉၅၄ နိုဝင်ဘာ ၁ ရက်နေ့မှာ ပွန်ဒီချယ်ရီဟာ အိန္ဒိယရဲ့ ဘုန်းတော်ရိပ်ကို ခိုလှုံခဲ့တယ်။ ပူပူနွေးနွေး လွတ်လပ်ရေးကြောင့် လက်ငင်း ရလို့က်တဲ့ အကျိုးအမြတ်ကတော့ ပွန်ဒီချယ်ရီ ရုက္ခဥယျာဉ်ကို ငှားခ အလကား၊ တစ်ပြားမှ မပေးရဘဲ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ် ဖွင့်ဖို့ မဟာအခွင့်အရေးကြီးတစ်ခု ရလို့က်တာပဲ။ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ဇီဝရုပ် အလှတရားတွေကို အညမည ပွားစေဖို့ စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ် စိတ်စေတနာ ဇောအဟုန် ကြီးလှတဲ့ စီးပွားရေး သမားများအတွက် တစ်သက်မှာ တခါရတဲ့ အခွင့်အရေးကြီးပေါ့။

မြေနေရာ ဧကပေါင်း ရာထောင်ချီတဲ့ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ကြီးဟာ ရထား တောင် ပြေးလို့ ရတယ်ဗျ။ ကျွန်တော် နည်းနည်းကြီးလာတော့ ဥယျာဉ်ထဲမှာ ရထားလမ်းလေးရယ်၊ ရထားသေးသေးလေး ပြေးနေပြီ။ သေးလွန်းလို့ ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲတောင် ခုထိ ထည့်ထားလို့ ရနေသေးတယ်။ ကြည့်လေရာ မျက်စိကျိန်း လောက်တဲ့ နေရောင်ခြည်အောက်မှာ အရောင်အသွေး စုံလှတဲ့ ပန်းတွေနဲ့ ပူနွေး

စိုထိုင်းတဲ့ နေရာလေးတစ်ခုကို စိတ်ကူးနဲ့ အလည်သွားကြည့်စမ်းပါ။ စိမ်းညိုတဲ့ သစ်တောတွေ၊ ပန်းရောင်စုံတွေ၊ နီတျာရဲတဲ့ ပိုးသားဆာရီတွေ၊ ပြုတ်နေအောင် သီးတဲ့သရက်၊ ပိန့်ပင်တွေနဲ့ တခြား အမျိုးအမည်မသိ အပင်ပေါင်းများစွာရဲ့ အရိပ်ကြောင့် သပ္ပာယ် မျှတလှတဲ့ ဒီနေရာလေးမှာ လူတွေ အနားယူဖို့ ခုံတန်းလေးတွေ ရိုက်ပေးထားတယ်။ အဲဒီ ခုံတန်းတွေပေါ်မှာ အိပ်နေကြ၊ အညောင်းဆန်နေကြတဲ့ လူတွေ၊ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ရင်း ချစ်ခွန်းတုံတင်-ကယုကယင်၊ မထိဝံ့-ထိဝံ့၊ ကလူဤသို့-မြူဤသို့ လုပ်နေကြတဲ့ ချစ်သူစုံတွဲတွေ၊ ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်းက သစ်ပင်တွေကြားမှာတော့ သူတို့ကို တိတ်တိတ်လေး ငေးနေတဲ့ သစ်ကုလားအုတ် နှစ်ကောင်၊ အရေးကောင်း ဒိန်းဒေါင်းဖျက် သစ်ပင်ပေါ်က ဝေါခနဲ ဆင်းလာပြီး ဆူညံပွက်လော ရိုက်နေတဲ့ မျောက်အုပ်ကြီး၊ လန်ပြီး အော်လိုက်ကြတဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ငှက်ကလေးတွေ၊ နှစ်ပဲခြောက်ပြားလောက်နဲ့ ဒါလောက် ရှုမြင် ခံစားရတာ မတန်သေးဘူး ထင်ရင် ရှေ့ဆက်သွားလိုက်ဦး၊ အုတ်ကန်အကြီးကြီး တွေ လိမ့်မယ်၊ အောက် ငုံ့ကြည့်လိုက်စမ်း၊ ဟော... ဧရာမ အိန္ဒိယကြွကြီး နှစ်ကောင်၊ ဟိုဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်စမ်း... ဟောဟိုမှာ ဆင်ကြီးတွေ၊ ရေကန်ထဲ ကြည့်လိုက်စမ်း... ရေမြင်းကြီးတွေ ရေမှာ ပေါလောမျော။ ကြည့်လေ မြင်လေပါ။ ဒါ ခင်ဗျား ရောက်နေတဲ့ တိရစ္ဆာန်မြို့တော် မဟာ။

ပွန်ဒီချယ်ရီမှာ အခြေမချခင်တုန်းက အဖေဟာ မဒရပ်စ်မှာ ဟိုတယ်လုပ်ငန်းလုပ်နေခဲ့တယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေကို စိတ်ဝင်စားတာနဲ့ ဟိုတယ်လုပ်ငန်းရှင် ဘဝကနေ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်လုပ်ငန်းရှင် ဖြစ်လာပါလေရော။ ဟိုတယ်သူဌေးတစ်ယောက် ဘဝကနေ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ် ပျိုးထောင်သူ ဘဝကို ပြောင်းတယ်ဆိုတာ တကယ်တော့ အိပ်မက်ဆိုးကြီးထဲက လန်နိုးလာသလိုပဲ။ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်။ ဟိုတယ်မှာ လာတည်းတဲ့ ဧည့်သည်ဆိုတာ တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း အခန်းထဲက အခန်းပြင် မထွက်တဲ့ လူမျိုးလည်း ပါမယ်။ ဆူညံပွက်လောရိုက်ပြီး စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ သောင်းကျန်းတတ်တဲ့ လူမျိုးလည်း ပါကောင်းပါမယ်။ အခန်းရှင်းနေတာကို လသာဆောင်က ထိုင်စောင့်ပါမယ် ဆိုတဲ့ လူမျိုးလည်း ပါမယ်။ ညစ်တီးညစ်ပတ်သမားတွေ၊ သောက်သောက်စားစား လူမင်းသားတွေလည်း ပါမယ်။ အစားအသောက် ဇီဇာကြောင်သူတွေလည်း ပါမယ်။ ဝန်ဆောင်မှု ညံ့လိုက်တာလို တတွတ်တွတ်ပြီးရင်း ဝန်ထမ်းတွေကို မုန့်ဖိုးတစ်ပြားမှ မပေးတဲ့ လူမျိုး

ပိုင်ဘဝလမ်း

လည်း ပါမယ်။ ဇာတ်တူသား စားရတာ ငြီးငွေ့လို့ ဇာတ်နိမ့်မလေးတွေကို ကရုဏာအပြည့်နဲ့ မြည်းစမ်းချင်လိုက်တာဆိုတဲ့ ဣာသမားတွေလည်း အများကြီးပေါ့။ အဲဒီလို ကိစ္စတွေကို နိစ္စဓူဝ ဖြေရှင်းနေရတဲ့ မစ္စတာ ဆန်းတို့ရဲ့ ပတ်လ် အဖို့တော့ ပွန်ဒီချယ်ရီ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ရဲ့ တည်ထောင်သူ၊ ပိုင်ရှင်၊ ဒါရိုက်တာ၊ ဝန်ထမ်းပေါင်း ငါးဆယ့်သုံးယောက်ရဲ့ အကြီးအကဲဘဝဟာ ပျော်စရာကြီး ဖြစ်နေတော့တာပေါ့ဗျာ။ အဲ... ကျွန်တော့်ရဲ့ မွေးသဖခင် ကျေးဇူးရှင်ကြီးပေါ့။

ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ဟာ နိဗ္ဗာန်ဘုံပဲ။ မင်းသားလေးတစ်ပါးလို နေခွင့်ရခဲ့တယ်လို့ ထင်မိတယ်။ မဟာသွေး မဟာနွယ် မဟာရာဇာရဲ့ သားတောင် ကျွန်တော့်လောက် စည်းစိမ်ကြီးမယ်လို့ မထင်ပါဘူးဗျာ။ မနက်စောစော အိပ်ရာထဖို့ ဆွစ်ဇာလန်လုပ် နှိုးစက်နာရီတွေ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မနက် ငါးနာရီခွဲနဲ့ ခြောက်နာရီ ကြားမှာ ပုံမှန်ဟိန်းတတ်တဲ့ ခြင်္သေ့ဟိန်းသံဟာ နှိုးစက်နာရီထက်တောင် တိကျသေးတယ်။ ဟော်လာမျောက်တွေ ကျွက်ကျက်စီအောင် အော်ပြီဆိုရင် ဒါမနက်စာ စားချိန်ပဲ။ ကျောင်းကို ဖြောင့်ဖြောင့် တန်းတန်း သွားရဲ့လား ဆိုတာ အမေတင် မကဘူး။ သမ်းဝေနေတဲ့ အူရန် အူတန် မျောက်ဝံတွေကပါ စောင့်ကြည့်နေကြတယ်။ သစ်ပင်တန်းအောက်က ဖြတ်လျှောက်ပြီ ဆိုရင်တော့ သစ်ကိုင်းတွေပေါ် စံမြန်းနေတဲ့ ဥဒေါင်းမင်းများ သဒ္ဓါကြီးစွာ စွန့်တော်မူလိုက်တဲ့ မစင်တော်များ ပေကုန်မှာစိုးလို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးရသဗျ။ လင်းနို့တွေ အသိုက်ဖွဲ့ နေတတ်တဲ့ သစ်ပင်တန်းတွေအောက်က ဆိုရင်တော့ စိတ်အေးလက်အေး လျှောက်လို့ရတယ်။ မနက်စောစောဆို ကွဲစိကွဲစ အသံလေးတွေ ထွက်နေတာက လွဲလို့ လင်းနို့အုပ်က လူကို ရန်ရှာလေ့ မရှိဘူးလေ။ တချို့က ပြာ၊ တချို့ဝါ၊ ညို၊ စိမ်း၊ မီးစုန်း ရောင်စုံ ဖြာနေတဲ့ ဖားပြုပ်တွေ နေတဲ့ ရေကန်ရောက်ရင်လည်း ခဏရပ်ပြီး သူတို့ကို ငေးရသေးတယ်။

တစ်ကိုယ်လုံး ပန်းဆီရောင်အဆင်းနဲ့ ဘဲလေးတွေ၊ ငန်းနက်တွေ၊ ခေါင်းစိမ်းပြာရောင်မှာ စလုတ်နီနီကြီး တွဲကျနေတဲ့ ကက်ဆိုဝါရီငှက်ဆင်ကြီးတွေ၊ တစ်ကိုယ်လုံး ဖွေးတောက်နေတဲ့ ဘော်ငွေရောင်အဆင်းနဲ့ ငြိမ်းချမ်းခြင်း တမန်တော် ချိုးငှက်ကလေးတွေ၊ မျက်လုံးက ဝါဝါ အမွှေးက စိမ်းပြာနဲ့ စတာလင်းငှက်လေးတွေ၊ ကြက်တူရွေး ခေါင်းနီတွေ၊ ခေါင်းနက်တွေ၊ ခေါင်းစိမ်းတွေ အားလုံးဟာ ကြည့်မဝ၊ ရှုမဝ အလှကိုယ်စီနဲ့။

mgyoe.com

ဆင်တို့၊ ဖျံတို့၊ ကျားတို့၊ ဝက်ဝံတို့ နှပ်လို့ ကောင်းနေတုန်း မနက်စော စောမှာ ဘာဘွန်းမျောက်တွေ၊ မျောက်တံငါတွေ၊ မျောက်ပိစိတွေ၊ ဂစ်ဘွန်းမျောက်ဝံ တွေ၊ သမင်တွေ၊ သစ်ကုလားအုတ်တွေ၊ ခွေးတူဝက်တူတွေက အိပ်ရာထနှင့်ကြပြီ။ ဥယျာဉ်အဝင်ဂိတ်ပေါက်က မထွက်ခင် မနက်တိုင်းလိုလိုမှာ ကျွန်တော်ဟာ ဧရာမ ပင်လယ်လိပ်ကျောကုန်းကြီးကို၊ တွဲကျနေတဲ့ မန်ဒရေးမျောက်ရဲ့ နှာခေါင်းကြီး ကို၊ သစ်ကုလားအုတ်ရဲ့ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို၊ ရေမြင်းရဲ့ အမြဲတမ်း ဖြထားတဲ့ အာခေါင်ဝါဝါကြီးကို၊ ခြံစည်းရိုး ဝါယာပေါ် ကုတ်တွယ်တက်နေတဲ့ ကြက်တော ကို၊ တခွပ်ခွပ် လက်ခုပ်တီးနေတဲ့ မျောက်စုတ်ကို၊ ထုံထုံမှုန်မှုန် ကြည့်နေတဲ့ ကုလားအုပ်ကို ငေးရတာ အလုပ်တစ်လုပ်ဗျာ။ ပြီးရင်တော့ ကမန်းကတန်းကျောင်း ကို ပြေးရတော့တာပဲ။ အဲ... ညနေစောင်း ကျောင်းက ပြန်လာပြန်တော့လည်း သူ့အတွက် ကြံချောင်းတွေများ ဝှက်ယူလာလေမလား ဆိုပြီး ကျွန်တော့် အဝတ် အစားတွေကြား နှာမောင်းနဲ့ ထိုးကလော် စမ်းတတ်တဲ့ ဆင်ကြီးတွေ၊ သူ ကြိုက် တတ်တဲ့ မွှားတွေ၊ လှေးတွေများ ကပ်ပါလာလေမလား ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ကျွန်တော့် ဆံပင်တွေကို ကုတ်ဆွဲ ဖွရှာရင်းက ဘာမှမတွေ့လို့ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ခေါင်းကို ဖုန်းခနဲ ရိုက်တတ်တဲ့ အူရန်အူတန် မျောက်ဝံတွေ၊ ရေထဲကို ပလုံစွပ် အသံပေးရင်း ငုပ်ဝင်သွားတဲ့ ဖျံကြီးတွေ၊ အသံကြားတိုင်း လှည့်လှည့်ကြည့်တတ် တဲ့ ခြင်္သေ့တွေကြောင့် ကြည်နူးရပြန်တယ်။ ခံစားတတ်မယ်ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ မေ့လို့မရတဲ့ ပုံရိပ်လွှာတွေပေါ့ဗျာ။

တကယ်တော့ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ကို လာလည်ဖို့ အကောင်းဆုံးအချိန် ဟာ နေထွက်ချိန်နဲ့ နေဝင်ချိန်ပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဘဝ၊ ကိုယ်ပိုင်အလှကို မြင်တွေ့ ခံစားနိုင်တာ၊ အပျင်းကြောဆန့်ရင်း အိပ်ရာထ၊ ရေ သောက်ဖို့ ရေစပ်ကို ခြေဖျားလေး ထောက်လာကြ၊ ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်တွေ နှုတ်ဖျား မှာ တရွရွ၊ ပေါ်လွင်လှတဲ့ တစ်ကိုယ်ရေ အလေ့အထ၊ ဒါတွေကို ဒေါက်ထောက် ကြည့်တတ်တဲ့ မျက်လုံးတစ်စုံ၊ ထောင်နားစွင့်တတ်တဲ့ နားရွက်တစ်စုံသာ ရှိဖို့ လိုတယ်။ ကျွန်တော်တော့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ၊ နာရီပေါင်းများစွာ ဒီသက်ရှိ ဒီဇီဝ ရုပ်တွေရဲ့ အလှတရားကို ငေးမောခဲ့ဖူးတယ်။ အာရုံခံစားမှုတွေဟာ ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩဖွယ်ရာပါပဲ။

ဘုရားသခင်နဲ့ ဘာသာတရားတွေ အကြောင်းလိုပဲ၊ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်

တွေအကြောင်း အဓိပ္ပာယ်မရှိလေဖန်းဒန်းစီးလျှောက်ပြောတဲ့ စကားတွေလည်း ကြားဖူးပါ့ဗျာ။ သဘာဝအတိုင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေဟာ လွတ်လပ်ခြင်းရဲ့ ပျော်ရွှင်မှု အရသာကို တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် ခံစားရတယ်လို့ လူတွေ ထင်နေကြတယ်။ အဲဒီလိုပြောလိုက်တာနဲ့ သစ်တောထဲ မြက်ရိုင်းလွင်ပြင် ထဲမှာ သားကောင်နောက် ဇွတ်အတင်းလိုက်နေတဲ့ ခြင်္သေ့တွေ၊ ကျားသစ်တွေ ကို မျက်စိထဲ မြင်လာတတ်ကြတယ်။ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ ကိုယ့်ကြမ္မာ ကိုယ် ဖန်တီးနိုင်ခွင့် ရှိသော၊ မြင့်မြတ်လှတဲ့ အရိုင်းဘဝပိုင်ရှင် တိရစ္ဆာန်တွေကို အယုတ်တမာ လူသားတွေဟာ ဖမ်းဆီး၊ လှောင်ပိတ်၊ အကျဉ်းချလိုက်တဲ့အခါ သူတို့ရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတွေ ထာဝရပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ရတယ်လို့ ထင်နေတတ်ကြ တယ်။ စိတ်ဝိညာဉ် ဖယ်ခွာသွားခြင်း ခံရသော အခွံချည်းသက်သက် အရိပ်ပမာ တိရစ္ဆာန်များပေါ့လေ။ တကယ်တော့ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။

လွတ်လပ်ခြင်း ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို သေချာစဉ်းစားကြည့်ပါဗျာ။ ဩကာသလောကကြီးထဲမှာ ထင်သလို စိတ်ကြိုက်နေနိုင်တဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေဟာ လွတ်လပ်သတဲ့လား။ မွေးပဟေ့ ဆိုကတည်းက နိစ္စဓူဝ ဘဝလိုအင်တွေနဲ့ ဆက်တိုက် ဖိအားပေး ခံထားရတဲ့ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျီးလန့်စာ စားနေ ရတဲ့ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ဘဝမှာ တစ်နေ့တခြား ရှားပါးလာတဲ့ အစာကို ရှာရတဲ့ ဒုက္ခ၊ ကျင်လည်ကျက်စားတဲ့ ကိုယ့်နယ်မြေ ရန်သူ့လက် မရောက်ရေး အမြဲတမ်း လုံးပန်း ကာကွယ်နေရတဲ့ ဒုက္ခ၊ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ သားရေပေါ်အိပ် သားရေနား စား လာလုပ်တတ်တဲ့ ကပ်ပါးကောင်တွေ နှိပ်စက်တဲ့ဒဏ်ကို မနိုင်လို့ သည်းခံနေ ရတဲ့ ဒုက္ခ၊ ဒီ ဒုက္ခပတ်လည်ဝိုင်းနေတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေဟာ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင် မတဲ့လား။ အချိန်၊ နေရာ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ဘယ်ရှုထောင့်က ကြည့်ကြည့် လွတ်လပ် ပျော်ရွှင်စရာအကြောင်း မမြင်မိပေါင်ဗျာ။

သီအိုရီအရတော့ တိရစ္ဆာန်မှာ သည်းခံစရာ၊ ငဲ့ညှာစရာ၊ စာနာစရာ၊ ထောက်ထားစရာ အသိုင်းအဝိုင်း ပတ်ဝန်းကျင် မရှိတဲ့အတွက် သူ့စိတ်ကြိုက် ဘယ်နေရာကိုမဆို ဖုတ်ဖက်ခါ ထသွားလို့ ရတယ် လို့ဆိုတယ်။ တချို့က ဆိုသေး တယ်။ လူဟာ အဆင့်အမြင့်ဆုံး၊ ဉာဏ်အရှိဆုံး သတ္တဝါ တဲ့။ အဲဒီ ဉာဏ်အရှိဆုံး သတ္တဝါဟာ အရပ်ရှစ်မျက်နှာ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားပြီး လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်

m g v o e . c o m

စွာနေတတ်သလား၊ ဝေးသေးတယ်။ အသိုင်းအဝိုင်း၊ အသိုက်အမြုံ၊ အဖွဲ့အစည်းနဲ့ ကိုယ့်ကမ္ဘာ၊ ကိုယ့်နေရာကို အခိုင်အမာ စည်းချထားတတ်တဲ့ သတ္တဝါမျိုး မဟုတ်လား။ ခင်ဗျား လမ်းပေါ်က တွေ့တဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်၊ ပိတ်ထားတဲ့ အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဆောင့်ကန်ဖွင့်ပြီး အထဲက လူတွေကို အသံပြုကြီးနဲ့ ခြောက်၊ လမ်းပေါ်ခေါ်ထုတ်ပြီး ပြောကြည့်စမ်း-

“ကဲ... သွားကြလဟာ-ငါ့လူတွေရ၊ မောင်ရင်တို့ လွတ်လပ်ပြီ၊ ငှက်သွင်ပျံကြွမတတ်၊ သွားချင်ရာကို သွားလိုက်စမ်း၊ ပျံလိုက်စမ်း၊ ဟား... ဟား”

ခင်ဗျား ဒီလိုပြောရင် လွတ်လပ်သွားလို့ လူတွေ ဝမ်းသာလုံး ဆိုပြီး လက်ပမ်းပေါင်းခပ်၊ ဖင်ကလေးယမ်းပြီး ဗိုက်ကလေး လှုပ်လှုပ်ပြီး ကကြမယ်လို့များ ထင်သလား၊ ဝေးသေး။ ဒေါသက ကျောမ တက်ပြီး ခင်ဗျားကို တံတွေးနဲ့ ဝိုင်းထွေးကြလိမ့်မယ်။ သေအောင် လုပ်မလွတ်လိုက်ရင် ကံကောင်းပေါ့။

“ဟင်... သေချင်းဆိုးမျိုး၊ နင်က ဘာကောင်မို့လို့ ငါတို့ကို မောင်းထုတ်ရတာလဲ။ ဒါ ငါတို့အိမ်ဟဲ့၊ ငါတို့ပိုင်တာဟဲ့၊ နေလာတာ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် အရိုးတောင် ဆွေးတော့မဟဲ့၊ ခုချက်ချင်း ရဲခေါ်၊ ဒီပေါက်လွတ်ပဲစား ကောင်ကို အချုပ်ထဲ ထည့်” လို့ ဝိုင်းပြောကြမှာပဲ။

ဒါဟာ ဌာနေ အသိုက်အမြုံကို ခင်တွယ်တတ်လွန်းတဲ့ လူသားရဲ့ ရှေးရိုးစွဲ ဇာတိစိတ်ဗျ။ တိရစ္ဆာန်တွေမှာ အဲဒီ ရှေးရိုးစွဲ ဇာတိစိတ်က ပိုကြီးတယ်။ သူတို့ပိုင် နယ်မြေမှာ တားထားတဲ့ ရန်-ငါ စည်းက လူတွေထက် ပိုပြင်းထန်တယ်။ မဆိုစလောက် အပြောင်းအလဲလေးကိုတောင် သည်းမခံတတ်ကြဘူး။ သူတို့အတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို အပြောင်းအလဲ မရှိတဲ့ သူတို့ကိုယ်ပိုင် နယ်မြေကို တိရစ္ဆာန်ရုံမှာ ဖန်တီးပေးနိုင်တယ်။ လွတ်လပ်တဲ့ သြကာသလောကကြီးမှာ ဆိုရင် မကြာခဏ နယ်မြေ အလှခံကြရရှာသကဲ့သို့ပဲ။ ဘယ်ပျော်ကြရှာလိမ့်မလဲ။ ဇီဝဂေဟ စနစ်ကို သေချာထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့ တိရစ္ဆာန်ရုံမှာတော့ သူတို့သဘာဝပေါ် လိုက်ပြီး ဂူ၊ ကျင်း၊ ကျွန်း၊ ကျောက်တန်း၊ အသိုက်၊ ရေမှော်နေရာစုံ ဖန်တီးပေးနိုင်တယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေအတွက် သူတို့နယ်မြေကို လူတွေရဲ့ အိမ်လိုပဲ ဖန်တီးပေးထားနိုင်တယ်။ အပြင်လောကလောက်တော့ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း မရှိဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ဟာ သူတို့ကို ကိုယ့်အိမ်သားတွေလို

သဘောထားပြီး ရင်အုပ်မကွာ စောင့်ရှောက်ခဲ့တာပါဗျာ။ အနားယူဖို့၊ စားဖို့၊ သောက်ဖို့၊ ရေစိမ်ဖို့၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့ နေရာတစ်ခုကို သူတို့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရစေခဲ့တယ်။ အစားတစ်လုတ်အတွက် အမဲလိုက်နေစရာ မလို၊ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ပုံမှန်စားရတယ်။ သူတို့ပိုင် နယ်နိမိတ်ရဲ့ ရန်-ငါ မျဉ်းကို သေးပန်းပြီး တားချင် တား၊ သဘောရှိ ကလောဟိ။ ကြာတော့ တိရစ္ဆာန်ရုံထဲက သတ္တဝါတွေဟာ ကြောက်ခြင်း၊ လန့်ခြင်း၊ အကျဉ်းစံလို ခံစားရခြင်းတွေ မရှိတော့ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် မြေပိုင်ရှင်ကြီးတစ်ယောက်လိုတောင် အထင်ရောက်လာကြသေးတယ်။ လူတွေ သူတို့နယ်နိမိတ်ကို ကျူးကျော်တယ်လို့ ယူဆရင် သွားဖြဲပြဲ၊ လက်သည်း ထုတ်ပြန်တောင် ရန်စောင်ကြသေးတယ်။ ဒီတော့ တိရစ္ဆာန်မှာသာ ဆင်ခြင်တဲ့ တရားရှိရင် အစာရေစာ ရှားပါးပြီး ရန်သူနဲ့ ကပ်ပါးပေါ့တဲ့ အပြင်လောကကို ရွေးမလား၊ အေးအေးလူလူနဲ့ ဇိမ်ကျကျနေရတဲ့ တိရစ္ဆာန်ရုံကို ရွေးမလား၊ ခင်ဗျားဘာသာ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်ပေတော့။

ကျွန်တော်တို့ တိရစ္ဆာန်ရုံဆိုရင် တိရစ္ဆာန်တွေဟာ သေးပန်းပြီး စည်း တားထားတဲ့ သူတို့နယ်နိမိတ်အတွင်း သူတို့ဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေကြ၊ ကျွန်တော်တို့ကလည်း အုတ်တံတိုင်းတွေ၊ တံခါးတွေနဲ့ ကာရံထားတဲ့ ကိုယ့် နယ်နိမိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်ဘာသာ နေကြ၊ ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ မနှောင့်ယှက်ကြေး၊ အဲဒီလိုငြိမ်းချမ်းစွာ အတူယှဉ်တွဲ နေထိုင်ခဲ့ကြတယ်။

တိရစ္ဆာန်ရုံက လှောင်အိမ်ထဲ ထည့်ထားတဲ့ အကောင်တွေ လှောင်အိမ် တံခါးကို ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးပြီး ထွက်ပြေးကြတယ် ဘာညာဆိုပြီး စာအုပ်တွေထဲ ဖတ်ဖူးမှာပေါ့။ အဲဒါ အလကားပြောတာ။ ချင်ပန်ဇီတွေနေတဲ့ လှောင်အိမ်တံခါးကို သော့ခတ်ဖို့ မေ့သွားတယ် ဆိုပါစို့၊ အဲဒီ ချင်ပန်ဇီဟာ တံခါး ပြန်ပိတ်မပေးမချင်း ဆပ်ပြာသည် လင်ပျောက်သလို ပျာယာခတ်ပြီး အသံပေါင်းစုံနဲ့ အော်ဟစ်နေ တော့တာ၊ နောက်ဆုံး တံခါး ပြန်သော့ခတ်လိုက်မှ ငြိမ်ကျသွားတာဗျ။

ကျွန်တော် ဒီလိုပြောနေတော့ တိရစ္ဆာန်ရုံပိုင်ရှင်သားမို့ တိရစ္ဆာန်ရုံ ဘက်က ဘက်လိုက်ပြီး ပြောနေတာလို့ ခင်ဗျား ထင်လိမ့်မယ်။ ကမ္ဘာပေါ်က ရှိရှိသမျှ တိရစ္ဆာန်ရုံတွေကို ဖျက်သိမ်းပြီး တိရစ္ဆာန်တွေကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးဖို့ အာခေါင် ခြစ် အော်နေကြတဲ့ လူစုကိုလည်း မြင်ဖူးလိမ့်မယ်။ လူတွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာ တိရစ္ဆာန် ရုံ ဆိုတာ သာယာပျော်ရွှင်ဖွယ် ကောင်းတဲ့ နေရာလို့ မမြင်ကြတော့ဘူး။ ကိုးကွယ်

ယုံကြည်မှုနဲ့ ဘာသာတရားမှာလည်း အလားတူ ပြဿနာမျိုး ကြုံတွေ့နေရတယ်
 ဗျ။ ဖန်ဆင်းရှင်ဆိုတာ မရှိ၊ ထာဝရဘုရားသခင် နတ္ထိ၊ တို့ဘဝ တို့ပိုင်၏ ဆိုတဲ့
 လွတ်လပ်ခြင်းဆိုင်ရာ အယူအဆတွေဟာ ဘာသာတရားအပေါ်မှာရော တိရစ္ဆာန်ရုံ
 တွေအပေါ်မှာပါ အကြီးအကျယ် ခြိမ်းခြောက်နေခဲ့တယ်။

ခုတော့လည်း ပွန်ဒီချယ်ရီတိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ် ဆိုတာ မရှိတော့ပါဘူးဗျာ။
 တိရစ္ဆာန် လှောင်အိမ်တွေ၊ ကျင်းတွေ၊ ဂူတွေလည်း တစ်စစီ ဖြစ်ကုန်ပါပြီ။ ဒီမြင်
 ကွင်းတွေကို ကျွန်တော့်ရဲ့ မှတ်ဉာဏ်ဆိုတဲ့ နေရာကွက်ကွက်ကလေးထဲမှာပဲ
 ခုထိ မလှုပ်မယှက် သိမ်းဆည်းထားခဲ့ရတာပါ။

အခန်း (၅)

ခုနက ခင်ဗျားကို ကျွန်တော့်နာမည် ဘယ်လို ရခဲ့သလဲ ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောပြ ထားတာ ပြီးလိမ့်မယ် မထင်နဲ့ဦးဗျ။ ဇာတ်လမ်းက ခုမှ စတာ။ ခင်ဗျားနာမည် ဘော့ပ် ဆိုပါစို့၊ စာလုံး ဘယ်လို ပေါင်းသလဲလို့ ဘယ်သူမှ လာမမေးဘူး သေချာ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပစ်ဆင်း မိုလီတာ ပတဲလ် ဆိုတဲ့ နာမည်ကတော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူးဗျ။

တချို့က ကျွန်တော့် နာမည်ကြားရင် ပီ-ဆင်း လို့ ထင်ကြတယ်။ ဆစ်ခဲလူမျိုးလား၊ ဘာလို့ ဗောင်းထုပ် မထုပ်တာလဲ ဘာညာဆိုပြီး စကား ကြော ရှည်ကြပြန်ပါရော။

တက္ကသိုလ်တက်နေတုန်း မွန်ထရီယယ်လ်ကို သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သွား လည်ခဲ့ဖူးတယ်။ တစ်ညတော့ ပီဇာမှာဖို့ တာဝန်ဟာ ကျွန်တော့် ခေါင်းပေါ် ရောက်လာပါလေရော။ ကျွန်တော့်နာမည်ကြားပြီး ဟဲ့... သူ့နာမည်က ရေကူးကန် မိုလီတာဆိုပဲလို့ ရယ်ပွဲဖွဲ့ဦးမယ့် ပြင်သစ်စကားပြောသူတွေကို ရင်မဆိုင်ရဲလို့ ပီဇာဆိုင်က နာမည်မေးတော့ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်ပဲလို့ ဖြေမိဖြေရာ စွတ်ဖြေပစ် ခဲ့တယ်။ နာရီဝက်လောက် ကြာတော့ ပီဇာနှစ်ဘူး ရောက်လာတယ်။ ဘူးပေါ်မှာ လိပ်စာရှင် နာမည်ကို 'မွန်စီယာ ကြုပ်ဟားကြုပ်ပဲ' လို့ ရေးထားပါလေရောလား။

‘နာမည်သတင်း ဆန်းကြယ်ခြင်းက ရယ်ပွဲဖွဲ့ခံ ရှက်ပြန်၏’ လို့သာ ဆိုလိုက်ချင်တာပါပဲဗျာ။ တစ်ရက်သားကျောင်းသွားတော့ အတန်းထဲက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်အသက် ဆယ့်နှစ်နှစ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း တွေ့ရော ဘယ်လိုများ ဟာဒယအရွှင်ဓာတ်တွေ သူ့နှလုံးဟပ်သွားသလဲ မသိပါဘူး။ လက်ညှိုး ငေါက်ငေါက်ထိုးရင်း-

“ကြည့်ကြဟေ့... ဟိုမှာ ရှူရှူးပန်းနေတဲ့ ပတဲလ် လာပကွ” ဆိုပြီး အသံပြုကြီးနဲ့ ထအော်တော့တာပဲ။ ပြင်သစ်အသံထွက် ပစ်ဆင်း ရေကူးကန်ဟာ အင်္ဂလိပ် အသံထွက် ပစ်စင်း- ရှူရှူးပန်းခြင်းနဲ့ ခွဲမရအောင် တူလေတော့ သူ လုပ်လိုက်မှပဲပြင်သစ်ရဲ့ အသံနဲ့အလှဆုံး ရေကူးကန်လေးဟာ နံရံကိုရှူရှူးပန်းတဲ့ ဘဝကို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ပြောင်းသွားရရှာတယ်။

ဒါမျိုးဆို ချက်ချင်း သဘောပေါက်တတ်ကြတဲ့ အတွက် အုန်းခနဲ ရယ်လိုက်သံကြီးဟာ တစ်ကျောင်းလုံး ပွင့်ထွက်မတတ် သိမ့်သိမ့်ခါသွားတယ်။ အတန်းထဲ ဝင်တဲ့အထိ တခစ်ခစ် ရယ်ကြတုန်း။ ကျွန်တော်ကတော့ ဆူးခက်သရဖူ ဆောင်းရင်း အတန်းထဲ နောက်ဆုံးမှ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး ဝင်ခဲ့ရတာပေါ့။

နာမည်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဲဒီအချိန်ကစလို့ ကျွန်တော့်မှာ ခေါင်းမဖော် နိုင်အောင် အလူးအလဲ ခံရတော့တာပဲ။

“ဟေ့... ရှူရှူး ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ဟေ့ အကောင်... နံရံဘက် လှည့်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ရှူရှူးပန်းမလို့လား၊ ဟီးဟီးဟားဟား” အသံတွေ ကြားမှာ နာလန်ကို မထူနိုင်တာ။ မကြားချင်ယောင် ဆောင်လို့လည်း မရ၊ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလည်း မဖြစ်၊ ဇွတ် အတင်းအဓမ္မ နင်းခွ စကြတာ။ နံရံကို ပန်းထားတဲ့ သေးဟာ ခြောက်သွားပေမယ့် အနံ့ကျန်ရစ်ခဲ့သလို သူတို့ပေးတဲ့ ဒဏ်ရာဟာလည်း ကျွန်တော့် နှလုံးသားမှာ အမာရွတ်တွေ ဖြစ်ကျန်ခဲ့တယ်ဗျာ။

ကျောင်းသားတွေချည်းလား ဆိုတော့ ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မလဲဗျာ။ ဆရာတွေလည်း ပါတာပဲ။ သူတို့ကတော့ အပူဒဏ်ကြောင့် မှားကြရှာတာပါဗျာ။ နေ့တာရှည်လာတာနဲ့အမျှ အပူဒဏ်က ကျောကော့အောင် ခံလာရတဲ့ ဒေသမျိုး ဆိုတော့ မနက်စောစော ပထဝီသင်ခန်းစာတွေဟာ အိုအေစစ်တမျှ သာယာလှပနေပေမယ့် နေ့ခင်းဘက်များ သင်လို့ကတော့ သားရဲကန္တာရလို စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းကြီး။ သမိုင်းဆိုလည်း မနက်ပိုင်း သင်ရင် နုပျိုလှပ၊ နေ့လယ်ပိုင်းဆို ဖုန်တင် ညစ်ထေးလို့။

သင်္ချာလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း။ မနက်စောစော အတန်းတွေဟာ တိကျသေသပ်သလောက် နေ့လယ်ပိုင်းဆို ဗွက်ပေါက်မတတ်ပဲ၊ ပူတာကိုးဗျ။ ပင်ပန်းတာကိုးဗျ။ ဆရာတွေခများလည်း ပဝါလေးတွေ ကိုယ်စီ ပခုံးပေါ်တင်ရင်း နဖူးသုတ်လိုက်၊ လည်ကုပ် သုတ်လိုက်နဲ့ အဲသလိုအချိန်မျိုး ရိုးကောလ် ခေါ်လိုကတော့ ကျွန်တော့်နာမည်ဟာ ပစ်ဆင်းကနေ ပစ်စင်းဖြစ်ဖို့ သေချာသလောက်ပဲ။ တခါတလေတော့ သောက်မြင်ကတ်လွန်းလို့ နာမည်ခေါ်ပြီး စာမေးတဲ့အခါ မှန်မှန်ကန်ကန် ပစ်ဆင်းလို့ ခေါ်ရင် ထ၊ဖြေတယ်။ ပစ်စင်းလို့ ခေါ်ရင် ထလည်း မထဘူး၊ ဖြေလည်း မဖြေဘူး ဆိုပြီး ပေထိုင်နေလိုက်တယ်။

စိန့်ဂျိုးဇက် မူလတန်းကျောင်း နောက်ဆုံးနှစ် ကာလများဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ငရဲတမျှပါပဲ။ နောက်ဆုံးတော့လည်း ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တယ်။ ဂျီဘရာအီလ်ရဲ့ ဗျာဒိတ်ရချိန်က စပြီး တမန်တော်စင်စစ် ဧကန်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ထာဝရဘုရားသခင်ရဲ့ တမန်တော် မိုဟာမက်ဟာ သူ့ရဲ့ သာဝကတွေနဲ့အတူ မက္ကာကနေ မက်ဒီနာ သွားတဲ့ ဟီဂျရသ် ခရီးစဉ်ကစလို့ မူစလင်ခေတ်သစ်ကို ဖွင့်လှစ်ခဲ့သလို ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်နာမည်ကို အားလုံးသိစေမယ့် ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ထွင်တော့မယ်လို့ပေါ့။

အလယ်တန်း ရောက်တော့ စိန့်ဂျိုးဇက်ကနေ ပွန်ဒီချယ်ရီမှာ အကောင်းဆုံး ပုဂ္ဂလိကကျောင်း ပီတစ် ဆီမင်နရီကို ပြောင်းရတယ်။ ကျွန်တော့်အစ်ကို ရာဇီက အဲဒီကျောင်းကို ရောက်နှင့်ပြီးသား။ ရာဇီက ခရစ်ကက်တော့ အတော်ထူးချွန်တယ်။ ကျောင်းခရစ်ကက်အသင်း ခေါင်းဆောင်လေ၊ ထူးချွန်ထင်ရှားအားကစားသမားပေါ့။ ကျွန်တော့်လို ရေကူးကျွမ်းကျင်သူ အတွက်တော့ နေရာမရှိ။ ပွန်ဒီချယ်ရီလို ပင်လယ်ကမ်းစပ်မြို့ကလေးမှာ နေတဲ့လူတွေ အားလုံးဟာ ရေကူးတဲ့ကိစ္စကို ဇာချဲ့စာဖွဲ့ပြီး တကူးတက ပြောကို မနေတာ။ တောင်ခြေမှာ နေတဲ့ လူတွေအားလုံး တောင်တက်သမားချည်းပဲလို့ ယေဘုယျ ယူဆသလိုပေါ့။ အကြံကြီး ကြံလာတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ပီတစ် ဆီမင်နရီ ရောက်ပြီး သိပ်မကြာခင် စိုးရိမ်စိတ် ဝင်လာတယ်။ စိန့်ဂျိုးဇက်တုန်းကမှ ရှူရှူးပန်းတဲ့ ပတဲလ် တစ်လုံးတည်း၊ ခုကျောင်းမှာတော့ ရာဇီညီ ရှူရှူးပန်းတဲ့ ပတဲလ် ဆိုပြီး နာမဝိသေသန တောင် ထပ်တိုးလာရင် ဒုက္ခပဲ။ နေနှင့်ဦး... နေနှင့်ဦး... တွေကြသေးတာပေါ့။

ပထမဆုံးရက်၊ ပထမဆုံး အတန်းချိန်၊ ကျွန်တော့်နာမည်ကို ကောင်း

mgje.com

ကောင်းသိတဲ့ စိန်ဂျိုးဇော်က အတန်းဖော်တွေလည်း ပါတယ်။ စပြီ၊ ကိုယ့်နာမည်ကိုယ် ပြော မိတ်ဆက်ရတော့မယ်၊ ထိုင်နေတဲ့အတိုင်း အစဉ်လိုက်။

“ဂါဏာပသီ ကူးမား” ထိပ်ဆုံးက ငနဲ စပြောပြီ။

“ဗီပင် နက်သ်”

“ရှမ်းမိရှူး ဟဒွါ”

“ပိတာ ဒါမရာဇ်”

တစ်ယောက် ပြောလိုက်တိုင်း ဆရာက နာမည်နဲ့ မျက်နှာ ဟပ်မိအောင် စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်တော် ရင်တွေခုန်၊ ဒူးတွေ တုန်လာပြီ။

“အဂျစ် ဂိယာဒ်ဆန်”

လေးယောက်အလို၊

“ဆမ်ပက်သ် ဆာရီဂျာ”

သုံးယောက်အလို၊

“စတန်လေ ကူးမား”

နှစ်ယောက်အလို၊

“ဆီဗက်စကြာ နာဗင်း”

ရှေ့တည့်တည့် ရောက်ပါပကော။

ကဲ... ကျွန်တော့်အလှည့် ရောက်ပြီ။ မက်ဒီနာ သွားတဲ့ ဟီဂျရယ် မဟာခရီးစဉ် စပြီ။ စေတန် မာရ်နတ်ဆိုးကို နှိမ်နင်း ချေချွတ်ရတော့မယ်။ ကျွန်တော် ထိုင်ရာက ထလိုက်တယ်။ အတန်းရှေ့က ကျောက်သင်ပုန်းဆီ သွားတယ်။ ဆရာ ဘာမှ မပြောနိုင်ခင် မြေဖြူကို ကောက်ကိုင်ပြီး ရေးချလိုက်တယ်။

‘ကျွန်တော်၏ အမည်မှာ

ပစ်ဆင်း မိုလီတာ ပတဲလ် ဖြစ်ပါသည်။

အားလုံးက ကျွန်တော့်ကို...

ဒုက္ခပေးလှတဲ့ ပစ်ဆင်း ဆိုတဲ့ အမည်ရှေ့နှစ်လုံးကို လိုင်းတားလိုက်ပြီး-

‘ပိုင် ပတဲလ် ဟု ခေါ်ဆိုနိုင်ပါသည်’

ဆိုပြီး ရေးချလိုက်တယ်။ မပြီးသေးဘူး ကျွန်တော် ဆက်ရေးတယ်။

‘ပိုင် ဆိုသည်မှာ ဂရိဘာသာ၏ ဆယ့်ခြောက်ခုမြောက် အက္ခရာ ဖြစ်ပြီး

ကိန်းကဏန်းအားဖြင့်-

ပိုင်ဘဝလမ်း

ပိုင်= ၃.၁၄ ဟု သင်္ချာပညာတွင် ယူဆသတ်မှတ်ကြပါသည်။
အဲဒီလိုအစချီပြီးတော့ ပိုင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အခြေခံ ဂဲဩမေတြီတွေပါ
သင်ပစ်လိုက်တယ်။ မှတ်ကရောဟ။

အတန်းထဲမှာ အပ်ကျသံတောင် မကြားရ၊ ဆရာကလည်း ကျောက်
သင်ပုန်းကို ပြူးပြူးကြီး ကြည့်နေတယ်။

ကျွန်တော်လည်း အသက်အောင့်ထား ရတာပေါ့။ ခဏနေမှ-
“သိပ်ကောင်းတယ် ပိုင်၊ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ် ပြန်သွားထိုင်ပါ။ နောက်တခါ
ဆိုရင် ခွင့်တောင်းပြီးမှ အတန်းရှေ့ကို ထွက်၊ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

သူ ကျွန်တော့် နာမည်ဘေးမှာ အမှန်ခြစ်လိုက်ပြီး နောက်ကျောင်းသား
တစ်ယောက်ကို ကြည့်တယ်။

“မန်ဆာ အာဟာမက် ပါ”

အောင်မြင်သွားပြီ။

“ဂူသမ် ဆယ်လ်ဗာရချ်ပါ”

အသက်ရှူနိုင်ပြီ။

“အာရွန် အာနားဂျီး ပါ”

ခေတ်သစ်တစ်ခု စနိုင်ပြီ။

နောက်ပိုင်း အတန်းသစ်၊ ဆရာသစ်နဲ့ ကြုံတိုင်း ကျွန်တော် ဒီ စတန့်
ကို ထပ်ခါထပ်ခါ လုပ်ပြခဲ့တယ်။ နှစ်ထပ်ရှိမှ မှတ်မိမယ် ဆိုသကဲ့သို့။ တဖြည်း
ဖြည်းနဲ့ ဒီကိစ္စဟာ လူသိများတဲ့ လူကြိုက်များတဲ့ ပြကွက်တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့တယ်။
ပိုင် ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ကျွန်တော် လိုင်းတား မပြခင်ကတည်းက ပိုင်းအော်နေကြ
သလို ကဏန်းညီမျှခြင်း ရေးတော့မယ့် အခါဆိုလည်း နောက်ကနေ သုံး ဒသမ
တစ်လေး လို့ ပိုင်းအော် အားပေးမယ့် ကျောင်းသားပရိသတ် အခိုင်အမာ ရှိလာ
ခဲ့တယ်။ နောက်တော့ စက်ပိုင်းလေး ဆွဲပြ၊ အလယ်က ကန့်လန့်ဖြတ်မျဉ်း ဆွဲပြ၊
ဒိုင်ယာမီတာအကြောင်း ပြောပြနဲ့ မြိုင်သည်ထက် မြိုင်အောင် ထွင်ခဲ့သေးတာပေါ့။

ကျွန်တော် စွန့်ဦးတီထွင် လုပ်လိုက်တဲ့ နာမည်အတို ပေးနည်းဟာ
ပေါ်ပြူလာ ဖြစ်လာလိုက်တာ တခြားကျောင်းသားတွေပါ သူတို့နာမည်တွေကို
အဲဒီလိုလိုက်လုပ်ကုန်ကြတယ်။ အွမ်ပရာကက်ရှ် ဆိုတဲ့ ငနဲက သူ့ကိုယ်သူ အိုမီဂါ

တဲ့၊ ကျန်တဲ့ ကောင်တွေကလည်း အပ်ဆလွန်၊ ဂမ်မာ၊ လမ်ဒါ၊ ဒယ်လ်တာ စသည်ဖြင့် အသီးသီး အသက ထပေးကြပါလေရော။ ကျောင်းရဲ့ သူရဲကောင်း ကျွန်တော့် အစ်ကို ရာဇိကတောင် ဒါကို အသိအမှတ်ပြုလာရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ အသိအမှတ် ပြုပုံက တစ်မျိုးရယ်လေ။ တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ ကျွန်တော့်နား သူ လာထိုင် ပြီး-

“မင်း နာမည်ပြောင်တစ်ခု ရထားတယ် ကြားတယ်၊ ဟုတ်လားကွ” တဲ့။
အသာလေး တုံ့ဆိုဘာဝေ နေနေလိုက်တယ်။ ဘယ်လိုနေနေ ရာဇိက တော့ သူ ပြောချင်တာ ပြောကို ပြောမှာပဲလေ။ ဟော... သူ ဆက်ပြောပြီ။

“အင်း... မင်း အဝါရောင်ကို ဒီလောက် ကြိုက်တတ်မှန်း အစက မသိခဲ့ပါ ဘူးကွာ”

အဝါရောင်၊ ဘာအဝါတုံး။ အနားမှာ လူသူ ရှိ မရှိ လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း သူ့ကို ကျိတ်မေးရတယ်။

“ဘာပြောတာလဲ ရာဇိ”

“အေးလေ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှူရှူးထက်စာရင် လိမ္မော်သီး ဆိုတာက ပိုကောင်းတာပေါ့။ မင်း အတန်းထဲမှာ ခဏခဏ လိမ္မော်သီးပုံတွေ ဆွဲပြတယ်ဆို၊ ဟား ဟား ဟား”

ရာဇိဟာ လှစ်ခနဲ ကျွန်တော့်နားက ပြေးထွက်သွားရင်း-

“မျက်နှာတွေ ရဲပြီး ရှက်နေတာ၊ ကောင်ငယ်လေးတစ်ယောက် သနား စရာ၊ ကရော်၊ ကရော်”

ဆိုပြီး ပြောင်ပြသွားသေးတယ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် စကြဝဠာ လောကဓာတ်စခန်းကို နားလည်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့ နေရာမှာ သိပ္ပံပညာရှင်တွေ ကနဦး သုံးခဲ့တဲ့ ဂရိအက္ခရာ ‘ပိုင်’ ဆိုတဲ့ စာလုံးလေးဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆိုးရွားလှတဲ့ နာမည်ပြောင် ရှူရှူးဆိုတာကို ချေဖျက် ဖို့အတွက် အကောင်းဆုံးလက်နက် ဖြစ်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပါပဲ။

အခန်း (၆)

သူက ဟင်းချက် အတော်ကောင်းတယ်။ အပူငွေ့တွေ နင်းကန် လွှတ်ထားလို့ အိုက်စပ်စပ်ကြီး ဖြစ်နေတဲ့ သူ့အိမ်ထဲမှာ အရသာရှိတဲ့ အစားအသောက် အနံ့တွေ လှိုင်နေကြိုင်နေခဲ့တယ်။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ မီးဖိုချောင်က စင်တွေပေါ်မှာ အမျိုးအမည် မခွဲခြားတတ်တဲ့ ဟင်းခတ် အမွှေးအကြိုင်တွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်း တွေ့ရတယ်။ ဒါတွေနာမည် ဘယ်လို ခေါ်မှန်းတောင် မသိပါဘူး။ အနောက်တိုင်း အစားအစာလည်း သူ ကောင်းကောင်းချက်တတ်တယ်။ သူ ချက်ပေးတဲ့ မာကရိုနီနဲ့ ချစ်ဟာ ဘယ်လို အရသာရှိမှန်း မသိဘူး။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်အနှစ်နဲ့ ချည်း လုပ်ထားတဲ့ တာကို့စ် အချဉ်ဟာလည်း မက်ဆီကန်တွေ ဆလံသသွားလောက်တယ်။

သတိထားမိတာ တစ်ခုကတော့ သူ့အိမ် မီးဖိုချောင်မှာ အစားအသောက်တွေ အပြည့်အသိပ်၊ လိုတာထက် ပိုပြီး များလွန်းနေတာပါပဲ။ တံခါးကြားထဲမှာ တောင် အထုပ်တွေ၊ ဘူးတွေ အပြည့်ပဲ၊ လီနင်ဂရက် မြို့သိမ်းတိုက်ပွဲအတွက် ပြင်ဆင်ထားသလား အောက်မေ့ရတယ်။

အခန်း (၇)

ကျွန်တော့် ငယ်ဘဝမှာ ဆရာကောင်း အတော်များများနဲ့ ဆုံခဲ့ရတာ ကံကောင်း တဲ့ အချက်ပါပဲ။ ကျွန်တော့် ခေါင်းမည်းမည်းလေးထဲမှာ ဝိဇ္ဇာဉာဏ်အလင်း မီးတိုင် စတင် ထွန်းညှိပေးခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပေါ့။ ပီတစ် ဆီမင်နရီကျောင်းက ဇီဝဗေဒ ဆရာ မစ္စတာ ဆာတစ်ရှ်ကူးမားကတော့ မှတ်မှတ်ရရပါပဲ။

သူက ကွန်မြူနစ်ကြီးပျံ၊ တမီးလ်နာဒူ ဒေသမှာ တခါလာ ရုပ်ရှင် မင်းသားတွေကို လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ် ရွေးကောက်တင်မြှောက်နေကြတာ ကို ရပ်တန်းက ရပ်ပြီး ကရာလာပြည်နယ် လုပ်သလို တကယ် တိုးတက်အောင် လုပ်ကြဖို့ အမြဲမျှော်လင့်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့။ ဆရာက ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ အရ တော့ အတော်ထူးခြားတယ်။ ထိပ်ကပြောင်၊ ခေါင်းက ချွန်၊ မေးရိုးက ခန့်ခန့် ညားညား။ သူ့ပခုံး ကျဉ်းကျဉ်းကလေးတွေဟာ စူထွက်နေတဲ့ ဗိုက်ကြီးနဲ့ ပလဲနံပ သင့်ပုံက တောင်ကြီးတစ်တောင်ဆီ အရောက်သွားဖို့ တောင်တက်လမ်းကလေး ခင်းပေးထားသလို။ တောင်ဆင်းလမ်းဖြစ်တဲ့ သူ့ခြေထောက်တွေကတော့ တုတ် ချောင်းသာသာ။ ဒီပလွေရိုး ခြေထောက်ကလေးတွေဟာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးရဲ့ အလေးချိန်ကို ထမ်းထားနိုင်ပါ့မလားလို့ သံသယဝင်မိပေမယ့် ကောင်းကောင်း

ကြီး ထမ်းနိုင်ပါသလား၊ သူ့ဒူးတွေက လိုသလို ကွေးလို့ ညွတ်လို့ ရသလား။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ဂဲဩမေကြီ တြိဂံအကြီးတစ်ခုနဲ့ အသေးတစ်ခုကို မျဉ်းဖြောင့် တစ်ကြောင်း ပေါ်ဟန်ချက်ညီအောင် တင်ထားသလိုပဲ။ နားရွက်မွှေး မည်းမည်းတွေကလည်း အပြင်ကို ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထွက်လို့၊ သဘောမနော ကောင်းလှတဲ့ အပြုံးတစ်စကလည်း အမြဲတမ်း နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ တွဲရဲ့ခိုလို့။

မစ္စတာကူးမားဟာ ကျွန်တော်တွေ့ဖူးသမျှထဲမှာ အင်မတန် အင်မတန် ပညာရှင်ဆန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး၊ သိပ္ပံပညာကို အရူးအမူး တိမ်းညွတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး၊ ဘုရားသခင်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် အယုံအကြည် ကင်းမဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးပါ။ သူ့ရဲ့ ပညာစွမ်းကို အတန်းထဲမှာသာမက ကျွန်တော်တို့တိရစ္ဆာန်ရုံမှာပါ မကြာခဏ မြင်ဖူးခဲ့တယ်။ သူက တိရစ္ဆာန်ရုံကို ပုံမှန်လာလေ့ ရှိတယ်။ တွေ့သမျှ တိရစ္ဆာန်တွေကို စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာတတ်တယ်။ သူ့အတွက်တော့ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် ချင်းစီဟာ ယုတ္တိ၊ လှုပ်ရှားနိုင်စွမ်းနဲ့ သဘာဝတရား ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ သိပ္ပံ ပုံပြင် စာအုပ် တစ်အုပ်စီပဲ။

တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ မုန်စိတ်ကြောင့် ထွက်လာတဲ့ အသံတွေဟာ သူ့နားထဲမှာ (မျိုးရိုးဗီဇပညာရဲ့ ဖခင်ကြီး) ဂရိဂါ မန်ဒယ်လ်လို ကြားနေရတယ်။ တစ်ကောင်နဲ့ တစ်ကောင် တိုက်ကြ ခိုက်ကြဖို့ မာန်ဖီနေသံတွေကိုလည်း သူက (သန်စွမ်းသူ သာ ရှင်သန်ရာ ဆိုတဲ့ သဘာဝဓမ္မပညာရှင်ကြီး) ချားလ်စ်ဒါဝင်လို ကြားနေပြန်တယ်။ ဆရာကူးမား တိရစ္ဆာန်ရုံက ပြန်သွားရင် အားလုံးဟာ သိပ္ပံပညာ အလိုကျ စနစ်တကျ ဖြစ်သွားခဲ့သလိုပါပဲ။

မစ္စတာကူးမားဟာ ကျွန်တော်တို့ တိရစ္ဆာန်ရုံထဲမှာ သူ့ရဲ့ တြိဂံနှစ်ထပ် ခန္ဓာကိုယ်ကို ခါယမ်းရင်း အားပါးတရ လေ့လာနေချိန်မှာ ကျွန်တော် သူ့နား သွားဖို့ မရွံ့မရဲ ဖြစ်ခဲ့မိတယ်။ ဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့ကို သဘောကျမိပေမယ့် လူပုဂ္ဂိုလ်အနေနဲ့ ချဉ်းကပ်ဖို့ နည်းနည်းကြောက်မိတယ်။ ဆရာကူးမားကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကြံ့ကန်နား ရောက်နေလေရဲ့။ ကျွန်တော်တို့ တိရစ္ဆာန်ရုံမှာ အိန္ဒိယကြံ့နှစ်ကောင် ထည့်ထားတဲ့ ကန်ဟာ ဆိတ်တွေကြောင့် လူကြိုက်အရမ်းများတဲ့ နေရာတစ်ခုပေါ့။ ဪ... ရှင်းပြပါမယ်။ ကြံ့ဆိုတဲ့ အကောင်က အုပ်စုလိုက် နေတတ်တဲ့ အမျိုးမျိုး။ ကျွန်တော်တို့ တိရစ္ဆာန်ရုံကို အထွတ်လို့ နာမည်ပေးထားတဲ့ ကြံ့ထီးလေး စရောက်လာတော့ တစ်ကောင်တည်းရယ်။ ကြာတော့

သူ နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်လာပြီး အစာလည်း မစားနိုင်၊ သာဓွေယိုင်လာပါလေ
ရော။ သူ့အတွက် မိတ်ဖက် ကြံ့မတစ်ကောင် ရှာနေပေမယ့် ချက်ချင်း မရတဲ့အခါ
ကျတော့အထွတ်အတွက် ဆိတ်တစ်အုပ်လောက် အဖော်ထည့်ပေးရကောင်းမလား
လို့ အဖေက အကြံရတယ်။

“ကြံ့နဲ့ ဆိတ် ဘာဆိုင်လဲ၊ တော်ကြာ စိတ်ဆိုးပြီး ဝှေ့လိုက်လို့ ဆိတ်တွေ
သေကုန်မှာပေါ့”

လို့ ဝိုင်းပြောတော့ အဖေက ဘာပြောတယ် မှတ်လဲ။

“အလုပ်မဖြစ်လို့ မသကာ သေရင် ဆိတ် လေး၊ ငါးကောင်ပေါ့။ တကယ်
လို့ အလုပ်ဖြစ်ရင် တန်ဖိုးရှိတဲ့ ကြံ့တစ်ကောင်ကို ကယ်နိုင်မှာလေ။ ရင်းရတာ
တန်ပါတယ်” တဲ့။

သူပြောတာ ဟုတ်သဗျား။ ကြံ့နဲ့ ဆိတ်အုပ် ပလဲနံပ သင့်လိုက်ပုံများ
တပူးပူး တတွဲတွဲနဲ့ ခွဲလို့တောင် မရတော့ဘူး။ နောက်တော့ အထိပ် ဆိုတဲ့ ကြံ့မလေး
ရောက်လာတယ်။ အထွတ်နဲ့ အထိပ် ကြံ့စုံတဲ့ ရသွားပေမယ့် ဆိတ်အုပ်ကို လက်
မလွှတ် နိုင်ကြတော့ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ကြံ့သတ္တဝါနဲ့ ဆိတ်သတ္တဝါ တစ်နေရာတည်းမှာ
ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူယှဉ်တွဲနေကြတဲ့ ပုံရိပ်ဟာ လူတွေ သိပ်ကြိုက်တဲ့ မြင်ကွင်း
ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

မစ္စတာကူးမားဟာ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မြင်ရောပြုံးပြပြီး အသာလေး
လက်ယပ်ခေါ်တယ်။

“ဟယ်လို... ပိုင်”

“ဟယ်လို... ဆရာ၊ ဆရာ တိရစ္ဆာန်ရုံကို လာတယ်နော်”

“အမယ်... ငါ အမြဲတမ်း ဒီကို လာနေကြကွ၊ တချို့က တိရစ္ဆာန်ရုံဟာ
ကူးမားရဲ့ ဘုရားကျောင်း လို့တောင် ပြောကြသေးသကွာ”

မစ္စတာ ကူးမားဟာ သတ္တဝါနှစ်မျိုး ချစ်ကြည်စွာ နေနေကြတဲ့ ကန်ထဲ
ကို လက်ညှိုး ထိုးပြရင်း-

“မင်း ဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ ဒီမြင်ကွင်းဟာ လွတ်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်း
သကွ၊ တို့ဆီက နိုင်ငံရေးသမား ဆိုတဲ့ သတ္တဝါတွေ ဒီကြံ့နဲ့ ဒီဆိတ်တွေလိုသာ
နေနိုင်လို့ကတော့ တို့တိုင်းပြည် အတော် ပြဿနာနည်းသွားမှာကွ၊ ပြောမယ့်
သာ ပြောတာပါကွ၊ ဝန်ကြီးချုပ်ဆိုတဲ့ ငနဲမကြီးက ကြံ့အရေခွံလို အတော်
ထူတာကွ၊ ဘာပြောပြော နားဝင်တဲ့ ဟာမကြီး မဟုတ်ဘူး” တဲ့။

နိုင်ငံရေးအကြောင်းတော့ ကျွန်တော် သိပ်မသိဘူးဗျာ။ အဖေနဲ့ အမေ မကောင်းပြောပြောနေတဲ့ ဝန်ကြီးချုပ် အင်ဒီရာဂန္တီ ဆိုတာတော့ ကြားဖူးပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူက ပွန်ဒီချယ်ရီကလည်း မဟုတ်၊ တိရစ္ဆာန်ရုံကိုလည်း လာမလည်တော့ သူ့ကို ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားလှဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆရာ့ကို တစ်ခုခု ပြန်ပြောမှ ဖြစ်မယ်လို့ ခံစားရတာကြောင့် ပြန်ပြောလိုက်မိတယ်။

“ဘာသာတရားက ကျွန်တော်တို့ကို ကယ်တင်မှာပါ ဆရာ”

ဒါ စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ရိုးရိုးသားသား ပြောလိုက်တာပါ။

ကျွန်တော့်စကားလည်း ကြားရော မစွတာကူးမား နှုတ်ခမ်းတွေ တွန့်သွားတယ်။ သရော်တော်တော် အမူအရာဟာ သူ့မျက်နှာမှာ အထင်းသားပေါ်လာခဲ့တယ်။

“ဘယ်လိုကွ၊ ဘာသာတရား ဟုတ်လား၊ အဲဒီ ဘာသာတရား ဆိုသဟာ ကြီးကို ငါဖြင့် နည်းနည်းမှ အယုံအကြည် မရှိပေါင်ကွာ၊ ဘာသာတရား ဆိုတာ အမှောင်တိုက်ကြီးကွ ငါ့ကောင်ရ”

ဘယ်လို... ဘယ်လို၊ အမှောင်တိုက်ကြီး၊ ဟုတ်စ။ ပြောရက်လိုက်တာ ဆရာရယ်။ ဘာသာတရား ဆိုတာ အလင်းရောင်ပါဗျာ။ ဧကန္တဆရာဟာ ကျွန်တော့်ကို စစ်ဆေးနေတာများလား။ အဖြေမှန် ပြောစေချင်လို့ တမင်သက်သက် ပေးထားချက် အမှားကြီးကို ပြောနေတာလား။ အတန်းထဲမှာ ပညာစမ်းသလို နို့တိုက်သတ္တဝါ မှန်သမျှ ဥ-ဥ ကြသည်လို့ ပြောပြီး မဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာပြောတာ မှားနေပါတယ်။ သြစတြေးလျ အရှေ့ဘက် ကမ်းရိုးတန်းမှာ ကျက်စားတဲ့ ကုန်းနေ ရေနေ သတ္တဝါ ပလက်တီပက်စ် ကလွဲရင် နို့တိုက်သတ္တဝါတွေဟာ ဥ-ဥလေ့ မရှိပါဘူးလို့များ အမှားပြင်စေချင်နေတာလား။ ဆရာက ဆက်ပြောတယ်။

“သိပ္ပံနည်းကျ ကြောင်းကျိုး ဆက်စပ်တတ်တဲ့ လူတိုင်း ဖန်ဆင်းရှင် ထာဝရဘုရားသခင် ဆိုတာ မရှိဘူး ဆိုတာ သိကြပါတယ် ငါ့တပည့်ရာ” တဲ့လေ။

ဘုရား၊ ဘုရား။ ဆရာ ဘယ်လိုများ ပြောလိုက်ပါလိမ့်နော်၊ ကျွန်တော့် တစ်သက်လုံး အဲသလောက်ပြင်းထန်တဲ့ စကားလုံးမျိုး မကြားဖူးခဲ့ရိုး အမှန်ပါ ခင်ဗျာ။

“မင်းတို့ ငါတို့ သေသေချာချာ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်တတ်ရင် ထိန်ထိန် လင်းအောင် ရှင်းနေပါရက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့များ ဘာသာတရား အမှောင်ထုကြီးကို လူတွေ သည်းခံ ကိုးကွယ်နေကြသလဲဆိုတာ ငါဖြင့် စဉ်းစားမရပေါင် မောင်ရာ”

mgjoe.com

ဆရာကူးမားဟာ အထွတ်ကို လက်ညှိုးထိုးရင်း ပြောနေတာဗျ။ အထွတ်ကို ကြည့်ရင် ထိန်ထိန်လင်းမယ် ဆိုပဲ။ လက်စသတ်တော့ အထွတ်ဟာ မီးသီးကြီးကိုး၊ ကြံတစ်ကောင်ဟာ မီးသီးအဖြစ်လည်း အသုံးတော် ခံနိုင်တယ် ဆိုတာ ကျွန်တော်ဖြင့် မသိခဲ့ရိုး အမှန်ပါဗျာ။

သူ ဆက်ပြောပြန်တယ်။

“တချို့က ပြောတယ်ကွ၊ ဘုရားသခင်ဟာ အိန္ဒိယနဲ့ ပါကစ္စတန် ကွဲတဲ့ ၁၉၄၇ မှာ ပျံလွန်တော်မူရှာတယ် တဲ့၊ တချို့က စောဒက တက်ပြန်တယ်၊ ဟုတ်ဘူးဗျာတဲ့၊ ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံတာ ၁၉၇၁ အိန္ဒိယနဲ့ ပါကစ္စတန် စစ်ဖြစ်ချိန်တုန်းက တဲ့၊ ဒါမှမဟုတ် မနေ့တစ်နေ့ကပဲ ဒီ ပွန်ဒီချယ်ရီမှာ မိမဲ့ဖမဲ့ ဘဝနဲ့ သူ သေရှာတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲကွ။”

ဒီမှာ ပိုင်၊ မင်း သိလား၊ ငါ မင်းအရွယ်တုန်းက အိပ်ရာထဲ တချိန်လုံး ခွေနေရတာကွ၊ ပိုလီယို ပျော့ခွေ အကြောသေ ရောဂါသည် ဘဝနဲ့ ပေါ့။ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ငါကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မေးကြည့်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ဘုရားသခင် ဘယ်မလဲ၊ ဘယ်မလဲ၊ ဘယ်မလဲ ဆိုပြီးတော့ပေါ့။ ငါ သူ့ကို အချိန်ရှိသရွေ့ တ၊နေတယ်၊ ငါ့လောက် တ၊နိုင်တဲ့လူ လောကမှာတောင် မရှိလောက်ဘူး ထင်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သူ တခါမှ ပေါ်တော်မူမလာခဲ့ဘူး၊ နောက်ဆုံးကျတော့လည်း သိပ္ပံနည်းကျ ခေတ်မီဆေးဝါးတွေက ငါ့ကို ကယ်သွားတာပါပဲကွာ၊ မင့် ဘုရားသခင်က ကယ်တော်မူဘူးကွ၊ အဲဒီအချိန်ကတည်းက ငါ ဆုံးဖြတ်ချက် ချခဲ့တယ်၊ ငါ့ဘဝကို သူ့လက်ထဲ ဘယ်တော့မှ မအပ်ဘူးလို့ပေါ့၊ အဲဒီအစား ငါ့ရဲ့ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်တုံတရားကိုသာ တမန်တော်အဖြစ် ငါ ခန့်အပ်ခဲ့တယ်၊ ဘုရားသခင် တရားစီရင်တဲ့နေ့ ဆိုတာ တကယ်တော့ လူတွေအားလုံး ကျိုးကြောင်း ဆင်ခြင်နိုင်တဲ့ နေ့ပဲကွ”

ဆရာစကားတွေဟာ အမှန်တရားကို မြတ်နိုးစိတ်နဲ့ ရဲရဲတောက်နေပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ခွန်အား မဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ဆရာဟာ ကျွန်တော် မြတ်နိုးတဲ့ တွယ်တာတဲ့ အရာတွေကို စကားနဲ့ ဖျက်ဆီးလိုက်တာပဲ။ ပိုလီယို ရောဂါဆိုတာမျိုးက ဘယ်လောက် ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်သလဲ။ တကယ်လို့ ဘုရားသခင် လူယောင်ဖန်ဆင်းရင်း ကံအကြောင်းလှတော်မူလို့ ဒီရောဂါဖြစ်ခဲ့မယ် ဆိုရင်တောင် ကံကုန်နိုင်လောက်အောင် ပြင်းထန်တဲ့ ရောဂါမျိုးလေလား။

ဆရာကူးမားဟာ သူ ပြောချင်တာ ပြောပြီး နောက်မှာတော့-

“ဟေ့... အင်္ဂါနေ့ စာမေးပွဲနော်၊ ကြိုးစားထား ၃.၁၄ ရေ”

ဆိုပြီး ထွက်သွားပါလေရော။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ” လို့ပဲ ပြန်ပြောနိုင်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော့်အပေါ် မစွတာကူးမားရဲ့ လွမ်းမိုးမှုဟာ အတော်ကြီးပါတယ်။

တိုရွန်တိုတက္ကသိုလ် ရောက်ပြီး သတ္တဗေဒ အဓိက ယူဖြစ်တာ သူ့စနက် မကင်းဘူး။ သူက စလို့ ကျွန်တော် သိလိုက်ရတဲ့ အချက်တစ်ခုကတော့ ဘာသာတရားကို မယုံကြည်သူများ ဆိုတာ ကွဲပြားခြားနားတဲ့ ယုံကြည်ချက်တစ်မျိုးရှိတဲ့ ဘုရားသခင်ရဲ့ သားတော်၊ သမီးတော်တွေ ဆိုတာပါပဲ။ ကျိုးကြောင်း ဆင်ခြင်တုံတရား ဆိုတဲ့ ခြေလှမ်းကို အားကိုးနေကြသူများပေါ့။

ဘာသာတရားကို သိပြီး မယုံတာ ကျွန်တော့်အတွက် ပြဿနာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ နကန်းတစ်လုံးမှ မသိဘဲ ဇွတ် ဘုရားမရှိဘူးလို့ ဖင်ပိတ်ငြင်းတဲ့ လူမျိုးက သာ ပြဿနာ။ သံသယဆိုတာ အမှန်ဘဝကို တွန်းပို့မယ့် အစွမ်းထက် လက်နက်တစ်မျိုးပဲ။ သံသယကို ဘဝဒဿနအနေနဲ့ ရွေးချယ်ခွင့် ရှိတယ်။ သို့သော် ရှေ့ဆက်လျှောက်လှမ်းနေဖို့တော့ လိုတာပေါ့။ သံသယနဲ့ ကျောက်ချ ထိုင်နေရင်တော့ ခင်ဗျား သွားချင်တဲ့ ခရီးကို ဘယ်သောအခါမှ ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ။

အခန်း (၈)

ကျွန်တော်တို့ ပြောလေ့ရှိတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ရှိတယ်။ ဟောဒီ တိရစ္ဆာန်ရုံကြီးထဲ မှာ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး သတ္တဝါကတော့ ခြေနှစ်ချောင်းနဲ့ နားရွက်တို့ ကောင်ပဲဟေ့-လို့ပေါ့။ ဪ... ဟုတ်ပါတယ်ဗျ။ လူကို ပြောတာပေါ့ဗျ။ စဉ်းစား ကြည့်လေ။ လူဆိုတဲ့ သတ္တဝါဟာ ကလလ ရည်ကြည် သန္ဓေတည်ကတည်းက တစ်ကမ္ဘာလုံးထောင်းလမောင်းကြေအောင် သောက်ကမြင်းကြော ထခဲ့ကြတာ ဟုတ်ဘူးလား။ တခြားသတ္တဝါတွေ သေချင်သေ ကျေချင်ကျေ။ ငါဖို့က ပဓာန၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ချသာ ချဆိုတာ လူတွေပဲလေ။ ကိုယ်လုပ်လိုက်တဲ့ကိစ္စ ဘယ်ကောင့် ကို ဘယ်လို ထိခိုက် ထိခိုက်၊ နည်းနည်းမှ အရေးမစိုက်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ပင်လယ်ဖျံတွေကို ငါးများချိတ် ကျွေးလို ကျွေး၊ ဝက်ဝံတွေကို မုတ်ဆိတ်ရိတ်စားပွဲတော် ပေးလို ပေး၊ လက်သည်း အစအနလေးတွေ စိုက်ဝင်နေ တဲ့ ပန်းသီးတွေကို သဒ္ဓါတတ်အား နည်းများမဆို ဆင်တွေကို ပစ်ပေး၊ ဘောလ်ပင် အစုတ်တွေ၊ စာရွက်ညှပ်တဲ့ ချိတ်တွေ၊ ပင်အပ်တွေ၊ သားရေကွင်းတွေ၊ ဘီးတွေ၊ လက်ဖက်ရည် ဖျော်တဲ့ ဇွန်းတွေ၊ မြင်းခွာတွေ၊ မှန်ကွဲတွေ၊ ရော်ဘာကွင်းတွေ၊ ဖန်စီဆွဲကြိုးတွေ၊ လက်ထပ်လက်စွပ်တွေ၊ အချိုရည်ဘူးခွံတွေ၊ ပင်ပေါင်နဲ့ တင်းနစ်

ဘောလုံးတွေကိုလည်း တခြားသတ္တဝါတွေ စားပါစေ ဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ ရက်ရက် ရောရော စွန့်ကြဲကြဲသေးသကိုးဗျာ။ လူတွေစွန့်ကြဲတဲ့ အဲဒီပစ္စည်းတွေကို အကောင်း မှတ်ပြီး စားမိလို့ သေရှာတဲ့ ဂေါ်ရီလာတွေ၊ ဝက်ဝံတွေ၊ ကုလားအုတ်တွေ၊ ဆင် တွေ၊ မျောက်တွေ၊ သမင်တွေ၊ ဒရယ်တွေ၊ ငှက်တွေ တိရစ္ဆာန်ရုံမှာ ထပ်ထပ်ကို ကြမ်းလို့။

ဥရောပက တိရစ္ဆာန်ရုံတစ်ခုမှာ ဂေါလိယက်လို့ နာမည်ပေးထားတဲ့ နှစ်တန်လောက် လေးတဲ့ ဧရာမ ပင်လယ်ဖျံကြီးတစ်ကောင် ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ဧည့်သည် တွေရဲ့ အချစ်တော်ကြီးပေါ့။ သူ့ဘယ်လို သေသွားတယ် မှတ်လဲ။ လက်ကမြင်းတဲ့ လူလွန်မသားတစ်ယောက် ပစ်ကျွေးတဲ့ ဘီယာပုလင်း ထက်ပိုင်းပြတ်ကြီးကို မျိုမိလို့ ကိုယ်တွင်း သွေးယိုစိမ့်ပြီး သေသွားရှာတာဗျာ။

ဒါတွေက အမှတ်တမဲ့ လုပ်လိုက်မိတာလို့ ဆင်ခြေပေးမယ်ဆို ပေးလို့ ရသေးတယ်။ တခါတလေတော့ တမင်ကို ရက်ရက်စက်စက် လုပ်လွှတ်လိုက် တာတွေ အများကြီး။ တိရစ္ဆာန်ရုံထဲက တိရစ္ဆာန်များကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခြင်း ဆိုင်ရာ အစီရင်ခံစာများ ဆိုတာ ရိုက်သတ်လို့ မကုန်အောင် ရှိတယ်။ ငှက်ကြီးဝံပို နှုတ်သီးကို တူနဲ့ သွားထုလို့ လန့်သေတာ၊ မုတ်ဆိတ်ပါတဲ့ ချိုပြားဒရယ်ကြီးကို မုတ်ဆိတ်မွေး ဆွဲနှုတ်တာ၊ နောက်တစ်ကောင်ကို အဆိပ်ခတ်သွားတာ၊ သစ်သီး ကလေးနဲ့ မြှူလို့ လှောင်အိမ်ထဲကနေ လက်ကလေးဆန်ပြီး ယူရှာတဲ့ မျောက်ကြီး ကို လက်မောင်း ရိုက်ချိုးသွားတာ၊ သမင်ချိုကို လွှဲနဲ့ ဖြတ်သွားတာ၊ မြင်းကျားကို ဓားနဲ့ထိုးသွားတာ၊ တုတ်ကောက်နဲ့၊ ထီးချွန်နဲ့၊ ဆံညှပ်နဲ့၊ တွယ်ချိတ်နဲ့၊ ကတ်ကြေး နဲ့ လစ်ရင် လစ်သလို လုပ်လွှတ်သွားကြတာတွေက ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံး တောင်။ ဒရယ်ပါးစပ်ထဲ သေးပန်းထည့်သွားတဲ့ လူတွေတောင် ရှိသေး။

ပွန်ဒီချယ်ရီက ကျွန်တော်တို့ တိရစ္ဆာန်ရုံကတော့ အဲသလောက် ရက်စက် တဲ့ လူတွေ မရှိလို့ ကံကောင်းတယ်လို့ ယေဘုယျအားဖြင့် ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဒါတောင် နွားသိုးမှန် ချိုချက် မကင်းဘူး ဆိုသလိုပဲ။ အထိအခိုက် အရှုအနာလေး တွေကတော့ ရှိတာပဲ။ ရှားရှားပါးပါး ရထားတဲ့ ရွှေရောင် မြွေပါကလေးကို ခိုးပြီး ချက်စားပစ်လိုက်ကြဖူးတယ်။ ဥဒေါင်း၊ ကဒေါင်း၊ ကြက်တောလို ငှက်ရောင်စုံတွေ ဆို အမွေးတွေ ဆွဲနှုတ်ခံရတယ်။ တခါက သမင်လေးရှိတဲ့ လှောင်အိမ်ထဲ ဓား တစ်ချောင်း ကိုက်ပြီး ခိုးဝင်တဲ့ လူတစ်ယောက် မိဖူးတယ်။ ဘာလုပ်မလို့လဲ

mgyc.com

ဆိုတော့ သမင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့ ရာဝဏကို သတ်မလိုတဲ့။ ဖြေပုံက။ ရာမယန ဇာတ်တော်ထဲမှာ ဇာတ်လိုက်မင်းသမီး သီတာဒေဝီကို လူဆိုး ရာဝဏက သမင်ယောင်ဆောင် မြှူပြီး ဖမ်းသွားတာကိုးဗျ။ နောက်တစ်ယောက်ကလည်း မြွေဟောက်ကို ခိုးမလို ပြင်နေတုန်း လက်ပူးလက်ကြပ်မိပေလိုပေါ့။ သူက မြွေအလမွှာယ်ဆရာလေ။ သူ့မြွေ သေသွားလို့ ကြံရာမရဖြစ်ပြီး တိရစ္ဆာန်ရုံက မြွေဟောက်ကို ခိုးမလို တဲ့။ အချိန်မီ သိလိုက်လို့ နှစ်ကောင်လုံး သက်သာရာ ရသွားတယ်။ နို့မို့ဆို မြွေဟောက်ခမျာ ဆိုးလှတဲ့ ပလွေသံနဲ့အတူ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကရင် က၊ ဒါမှ မဟုတ် အလမွှာယ်ဆရာခမျာ မြွေဟောက်အဆိပ်ကြောင့် ထွန်ထွန်လူးချင်လူးနေ မှာ။

တခါတလေကျတော့လည်း တိရစ္ဆာန်တွေ သူတို့ဘာသာ သူတို့ တုံ့ထိုဘာဝေ နေတာကို မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ခဲနဲ့ ပေါက်ချင်တဲ့ လူတွေက ရှိသေးသဗျာ။ တခါတုန်းက အဖြစ်အပျက်ကတော့ မထိတ်သာ မလန့်သာဗျာ။ မိန်းမတစ်ယောက်ပေါ့။ ခြင်္သေ့လှောင်အိမ်ထဲကို လက်ထည့်၊ လက်ထဲမှာ သူ့ဆာရီစလေး ကိုင်ပြီး ခြင်္သေ့မျက်နှာနားမှာ ယို... ယို နဲ့ သွားအော်နေတယ်။ ခြင်္သေ့က ဝုန်းခနဲ ခုန်ဟပ်လိုက်တာ ဆာရီစ ခြင်္သေ့ပါးစပ်ထဲ ပါသွားပါလေရော။ သူကတော့ ကံကြီးလွန်းလို့ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ဘူး။ အဖေတို့ အပြေးအလွှား ရောက်သွားတော့ အဲဒီမိန်းမက မျက်နှာလေး ရှုံ့ရင်းနဲ့-

“ခြင်္သေ့ဆိုတာ အသားစား သတ္တဝါ မဟုတ်လားလို့၊ ချည်သား ဆာရီကို စားမယ်လို့ ဘယ်သူက ထင်မှာလဲလို့” လို့ ပြောရင်း သူကပဲ စိတ်ဆိုးတော်မူရသေးတယ်။ ရွှေညာဏ်တော် စူးရောက်ပုံများ စဉ်းစားသာ ကြည့်ပေတော့ဗျာ။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ စေတနာနဲ့ အစာကျွေးရင်း ဝေဒနာ ဖြစ်သွားရတာတွေလည်း အများကြီး။ လူတွေက တိရစ္ဆာန်ဆိုတာ ဘာစားစား ကျန်းမာတယ်လို့ ထင်နေကြသကိုး။ သွေးနဲ့ကိုယ်၊ သားနဲ့ကိုယ်ပဲဗျာ။ ရေတောင် မဟားတရား သောက်ရင် သေသေးတဲ့ ဥစ္စာ။ ကျွန်တော်တို့ တိရစ္ဆာန်ဆရာဝန် ဒေါက်တာ အတဲလ်ကတော့ အဲဒီလို အစာတွေ အလွန်အကျွံ စားမိပြီး မအိမသာဖြစ်သမျှ ကိစ္စအားလုံးကို စေတနာနာ လို့ နာမည်ပေးထားသဗျ။ ဝက်ဝံကြီးတစ်ကောင်ဆို ပုပ်နေတဲ့ငါးတွေ အလွန်အကျွံ စားမိလို့ အူလမ်းကြောင်း သွေးယိုတာ အသည်းအသန်ပဲ။ အတော်ကုယူလိုက်ရတယ်။

အဲဒီလို အဖြစ်မျိုးတွေကြောင့် တိရစ္ဆာန်ရုံအဝင် လက်မှတ်ရုံနားမှာ အဖေက စာလုံးနီကြီးတွေနဲ့ ဆိုင်းဘုတ်အကြီးကြီး ထောင်ထားခဲ့တယ်။

ဤတိရစ္ဆာန်ရုံတွင် ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး အကောင်ကို သင် သိပါ သလား- တဲ့။ ပြီးတော့ မြားထိုးပြထားတယ်။ မြားအဆုံးမှာ လိုက်ကာလေးနဲ့ ဖုံးထားတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု ချထားတယ်။ ဘယ်နေလိမ့်မလဲ။ လူတွေ အကုန်လုံး လိုက်ကာကို လှုပ်ကြည့်ကြတာပေါ့။ လိုက်ကာ လည်းလှန်လိုက်ရော မှန်ကြီး တစ်ချပ်ကို ဘွားခနဲ တွေ့ကြတော့တာပဲ။ လှန်ကြည့်တဲ့လူ မျက်ခွက်ကြီးက မှန်ကြီးပေါ်မှာ ထင်းထင်းကြီး။

ဒါပေမဲ့လေ တိရစ္ဆာန်ရုံထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ လူသားမျိုးနွယ်ထက် ပို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အကောင်တွေ ရှိသေးတယ်လို့ အဖေ ယုံကြည်နေမှန်း အတော်လေး ပေးဆပ်ပြီးမှသာ သိခဲ့ကြရတာ။ ဟင်... ခုနကတော့ ခြေနှစ်ချောင်း နဲ့ နားရွက်တိုထက် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အကောင် မရှိဆို၊ ခုတော့ သူ့ထက် ကြောက်စရာကောင်းတာ ရှိသေးတယ်လားလို့ မေးချင်မှာပေါ့။ အဖေသဘော အရတော့ တိရစ္ဆာန်တွေကို လူသားရဲ့ စက္ခူအာရုံကနေ တစ်ဆင့် ဦးနှောက်မှာ သွားထင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုချက်ဟာ လူထက် ကြောက်စရာ ကောင်းသတဲ့။ ဟဲ့... ချစ်စရာလေး၊ အို... လိမ္မာလိုက်တာ၊ ဟာ... လှလိုက်တာ၊ ထို့... ရွံစရာကြီး၊ အား... ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ စသည်ဖြင့် စသည်ဖြင့် ဒီလို ပုံဖော်မှုတွေ ကြောင့်ပဲ ယုန်ပညာရှိ၊ ဇီးကွက်ပညာရှိ၊ ကောက်ကျစ်သော မြေခွေး၊ ကျားစဉ်းလဲ တွေ ဖြစ်ကုန်ပါလေရော။ ကိုယ်နဲ့ နှိုင်းတော့ ရိုင်းတာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့လည်း လူဆိုတာ အဲဒီလို ကိုယ်နဲ့ချည်း နှိုင်းတတ်တဲ့ သတ္တဝါ မဟုတ်လားဗျ။

တိရစ္ဆာန်ဟာ တိရစ္ဆာန်ပဲ။ ကိုယ်နဲ့ နှိုင်းရင် မှားလိမ့်မယ် ဆိုတာကို ဘဝ မှာ မမေ့နိုင်လောက်အောင် နှစ်ကြိမ် နှစ်ခါ သင်ယူခဲ့ရဖူးတယ်။ တစ်ကြိမ်က အဖေနဲ့ နောက်တစ်ကြိမ်က ရစ်ချတ်ပါကားနဲ့။

အဲဒီနေ့က တနင်္ဂနွေ မနက်ခင်းကြီး။ ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်လေး ကစားနေတုန်း အဖေ အသံနက်ကြီးကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရတယ်။

“ကောင်လေးတွေ... ဟေ့ကောင်လေးတွေ... လာကြစမ်း”
သူ့အသံကြီး ကြားကတည်းက မျက်ခုံးတော့ ခပ်လှုပ်လှုပ်ရယ်။ စိတ်

ထဲမှာ သတိပေးခေါင်းလောင်းလေးတွေ ထိုးနေခဲ့တယ် ဆိုပါတော့။ ဒါနဲ့ အပြေး အလွှား စဉ်းစားလိုက်တယ်။ ဟုတ်ပြီ။ ဒါ ရာဇီလက်ချက် နေမှာပဲ။ သူ ဘာတွေ များ လုပ်ထားပြန်ပြီလဲ။

ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်သွားတော့ အမေ ရောက်နှင့်နေလေရဲ့။ ဒါတော့ နည်းနည်း ထူးဆန်းတယ်။ သားသမီး ဆုံးမဖို့ တာဝန်က အဖေတာဝန်လေ။ ရာဇီက နောက်ဆုံး မှ ဝင်လာတယ်။ သေချာပါတယ်။ သူ့မျက်နှာကိုက မဟုတ်တာ တစ်ခုခု လုပ်ထား တဲ့ ရုပ်ကြီးနဲ့။

“ရာဇီ၊ ပစ်ဆင်း၊ အဖေ မင်းတို့ကို ဒီနေ့ အရေးကြီးတဲ့ သင်ခန်းစာတစ်ခု ပေးရလိမ့်မယ်”

“ကလေးတွေကို အဲဒီလောက် လုပ်စရာ လိုလို့လား ရှင်ရယ်”

အမေကတော့ ဝင်ပြောရှာတယ်။ သူ့မျက်နှာက ရဲနေသလိုပဲ။

တံတွေး မျိုချလိုက်မိတယ်။ ပုံမှန်ဆို တည်ငြိမ်လွန်းတဲ့ အမေဟာ ခု စိတ်လှုပ်ရှားနေပါလား။ ကြည့်ရတာ ဒီနေ့ ငါတို့တော့ နာပြီလို့ တွေးလိုက်မိတယ်။ ရာဇီနဲ့ အချင်းချင်း မျက်စိပစ်မိတယ်။

“လိုတာပေါ့၊ ကျိန်းသေပေါက် လိုတယ်၊ ဒါ သူတို့ အသက်ကို ကယ်မယ့် ကိစ္စပဲ”

အသက်ကို ကယ်မယ်။ ဒါဖြင့် ဒီကိစ္စ သေးသေးမွှားမွှား မဟုတ်တာ သေချာပြီ။ ခေါင်းထဲမှာ ထိုးနေတဲ့ သတိပေး ခေါင်းလောင်းလေးတွေဟာ ခု တိရစ္ဆာန်ရုံနဲ့ မနီးမဝေးက ခရစ်ယာန်ဘုရားကျောင်းမှာ ထိုးတဲ့ ခေါင်းလောင်း လောက်ကြီး ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။

“ဒါပေမဲ့ အငယ်လေး ပစ်ဆင်း က ရှစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်လေ”

အမေ ဝင်ပြောပြန်တယ်။

“အင်း... သူ့ကို ငါ စိတ်အပူဆုံးပေါ့”

မဖြစ်ချေဘူး။ စကားပြောဖို့ အချိန်တန်ပြီ။

“သား ဘာမှ မလုပ်ဘူးနော်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အပြစ်လုပ်ထားတာ ရာဇီ၊ အကုန်လုံး သူ လုပ်တာချည်းပဲ”

“ဘာကွ၊ ငါ ဘာမှ မဟုတ်တာ မလုပ်ဘူး”

ရာဇီက ကျွန်တော့်ကို နဂါးမျက်စောင်းထိုးရင် အံကြိတ်ပြီး ပြောတယ်။

“စကားများမနေကြစမ်းနဲ့၊ ဒီမှာဂီတာ၊ မင်းသားကို မင်းသေချာကြည့်၊
မီးပွင့်အောင် ကမြင်းကြောထတဲ့ အရွယ် ဟုတ်လား၊ မဟုတ်ဘူးလား။”

အမယ်လေးဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို စွပ်စွဲနေပြီ။ အမေကလည်း သက်ပြင်း
ကြီး ချပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသဗျ။ ကြည့်ရတာ အသေအချာကို နာတော့မယ် မှတ်
တယ်။ ကယ်မယ့် လူလည်း မရှိတော့ဘူး။

“မင်းတို့အားလုံး ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ကြ”

ကျွန်တော်တို့ သားအမိသုံးယောက် အဖေ့နောက်ကို အဖမ်းခံရတဲ့
အကျဉ်းသားတွေလို ကုပ်ကုပ်လေး လိုက်သွားခဲ့ရတယ်။

အိမ်ထဲက ထွက်၊ ခြံဝင်းထဲက ထွက်ပြီး တိရစ္ဆာန်ရုံဘက် ရောက်လာ
ကြတယ်။ စောလွန်းအားကြီးလို့ တိရစ္ဆာန်ရုံ မဖွင့်သေးဘူး။ ဝန်ထမ်းတွေတော့
အလုပ် လုပ်နေကြပြီ။ အူရန်-အူတန် မျောက်ဝံကြီးတွေကို ထိန်းတဲ့ ဆီတရမ်ကို
လှမ်းမြင်လိုက်တယ်။ သူက ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကို ရပ်ကြည့်နေတယ်။ ငှက်
တွေ၊ ဝက်ဝံတွေ၊ မျောက်ဝံတွေ၊ မျောက်တွေ၊ ကြွဲတွေ၊ ဆင်တွေ၊ သစ်ကုလားအုတ်
တွေကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြရင်း ကြောင်ကြီးမျိုးနွယ်တွေ ဖြစ်တဲ့ ကျား၊ ခြင်္သေ့၊ ကျားသစ်
တွေ နေရာကို ရောက်လာကြရော။ တာဝန်ခံ ဘာဘူက ကျွန်တော်တို့ကို စောင့်နေ
တယ်။ ရောက်တယ် ဆိုတာနဲ့ ကျားလှောင်အိမ်တံခါး ဖွင့်ပြီး အထဲခေါ်သွားပါ
လေရောလား။ အထဲမှာ ကျားသေးနဲ့က ဟောင်နေတာပဲ။ လှောင်အိမ်တွေက
အင်္ဂါတေနဲ့ သံချောင်းအတုတ်ကြီးတွေနဲ့ အခိုင်အခံ ဆောက်ထားတာ။ ကျား
ကတော့ မဟီးရှား ဆိုတဲ့ ဘင်္ဂါလားကျားကြီး တစ်ကောင်တည်းရယ်။ ပေါင်ချိန်
၅၅၀ ကျော်ရှိတဲ့ ဧရာမအကောင်ကြီးပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ဝင်လာတော့ သီးခြား
လှောင်အိမ်ထဲမှာ လှဲနေရာက ခေါင်းထောင်ထလာတယ်။ နားရွက်တွေက ပြား
လို့ မျက်လုံးဝိုင်းကြီးတွေက ဘာဘူကို စိုက်ကြည့်လို့။ ခဏနေတော့ လည်ချောင်း
ထဲက ထွက်လာတဲ့ ဟိန်းသံကြီး ကြားလိုက်ရတယ်။ လှောင်အိမ်တောင် သိမ့်သိမ့်
တုန်သွားသလိုပါပဲ။ ဒီအကောင်ကြီးကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော့် ဒူးတွေ တုန်လာ
တယ်။ အမေနား ပြေးကပ်လိုက်တော့ အမေလည်း တသိမ့်သိမ့် တုန်နေသဗျ။
အဖေတောင် နည်းနည်းတွန့်သွားသလိုပဲ။ ဘာဘူ တစ်ယောက်ပဲ တုံ့ဖျိဘာဝေ
မသိသလို နေနိုင်တယ်။ မဟီးရှားဟာ လှောင်အိမ်ထဲမှာ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေ
တယ်။ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေတယ်။

အဖေက ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို လှည့်ရင်း-

“ဒါ ဘာအကောင်လဲကွ” လို့ လှမ်းမေးလိုက်တယ်။

“ကျားကြီးပါ”

ရာဇီနဲ့ ကျွန်တော် ယိမ်းကသလို တညီတညွတ်တည်း ဖြေမိကြတယ်။

အဖေက ဆက်မေးတယ်။

“ကျားဟာ ကြောက်စရာ ကောင်းသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ၊ အရမ်း ကြောက်စရာ ကောင်းပါတယ်”

“မင်းတို့ ထင်တာထက် ပိုကြောက်စရာ ကောင်းတယ်ကွ”

ကျားဟိန်းသံနဲ့အပြိုင်မိုးကြိုးပစ်သံလောက် ကျယ်တဲ့ အဖေအသံကြီး ထွက်လာတယ်။

“ဒီနေ့ အဖေ မင်းတို့ကို ပေးချင်တဲ့ သင်ခန်းစာကတော့ ဘယ်သော အခါမှ ကျားကို သွားမစမိဖို့ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်လို သဘောမထားမိဖို့ ကျားလှောင် အိမ် သံတိုင်တွေကို လက်နဲ့ သွားမကိုင်မိဖို့၊ လှောင်အိမ်နားကို မကပ်မိဖို့ပဲ၊ ငါ ပြောတာ ရှင်းလား ရာဇီ”

ရာဇီဟာ ခေါင်းကို တအားညိတ်နေတယ်။

“ပစ်ဆင်း”

ကျွန်တော်က သူ့ထက်တောင် ပိုခေါင်းညိတ်နေသေးတယ်။ အဖေက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ အဖေ ကျေနပ်အောင် ခေါင်းကို ညိတ်ပြ လိုက်ရတာ လည်ပင်းကျိုးပြီးခေါင်းပြုတ်ထွက် မသွားတာတောင် အတော်အံ့ဩ မိတယ်။

ကျွန်တော့်သဘော ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ တိရစ္ဆာန်တွေဟာ ကျွန်တော့် ကို စကား လာမပြောမချင်း သူငယ်ချင်းလို့ မသတ်မှတ်ပေါင်ဗျာ။ ဥဒေါင်းတွေက စတိုင်လ်ကျကျ အထက်တန်း အင်္ဂလိပ်စကားနဲ့ “မောင်မင်း... ကျွန်ုပ် လက်ဖက် ရည်တွေ အေးကုန်ပြီ” လို့ လာပြောရင်၊ ဘာဘွန်းမျောက်တွေက အမေရိကန် ဂိုဏ်းစတားစတိုင်လ်နဲ့ “ဘဏ်ခားပြတိုက်ဖို့ တိုင်ပင်နေကြရင်၊ ဒါမျိုးဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့လဗျာ။ တိရစ္ဆာန်တွေကို အဆင်စုံ၊ အသွေးစုံ၊ ရောင်စုံ အဝတ်တွေ ဝတ်ပေးပြီး စကားပြောခိုင်းရရင် ပျော်စရာ ကောင်းမှာနော်။ ဒါပေမဲ့ သင်းတို့ကို အပေါင်းအဖော်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မသတ်မှတ်ခဲ့ရိုး အမှန်ပါဗျာ။ အဖေက ဘယ်လို

ပိုင်ဘဝလမ်း

များ ရွှေညာဏ်တော် စူးရောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ကျားနဲ့ အပေါင်းအသင်း ဖြစ် လိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတယ် မသိပါဘူး။ ကြည့်ရတာ အဖေက အပူမရှိ အပူရှာ အပူသည်ကြီးနဲ့ တူပါတယ်ဗျာ။ ခု အပူသည်ကြီး တစ်စခန်း ထနေပြန်ပြီ။

“ကျားတွေ ဘယ်လောက် အန္တရာယ်ကြီးတယ် ဆိုတာ ခု ပြမယ်၊ မင်းတို့ တစ်သက်လုံး ဒီမြင်ကွင်းကို အမှတ်ရနေစေချင်တယ်”

အဖေဟာ ဘာဘူကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ ဘာဘူက သုတ်ခနဲ ထွက်သွားတယ်။ မဟီးရှားရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ဘာဘူကို ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ကြည့်နေတယ်။ ခဏလေး နေတော့ ခြေထောက်တွေကို ကြိုးတုပ်ထားတဲ့ ဆိတ်တစ်ကောင် ပိုက်ရင်း ဘာဘူ ပြန်ရောက်လာတယ်။ အမေက ကျွန်တော့်ကို နောက်ကနေ သိုင်းဖက်လိုက်တယ်။ မဟီးရှားဆီက စားမာန်ခုပ်တဲ့ ဟိန်းသံကြီး ထွက်လာတယ်။

ဘာဘူဟာ မဟီးရှား ရှိတဲ့လှောင်အိမ်နဲ့ ကပ်လျက်လှောင်အိမ်လွတ်ကို သော့ဖွင့်ပြီး ဆိတ်နဲ့အတူ ဝင်လိုက်တယ်။ ခုတော့ ကျားနဲ့ သူ့ ကြားမှာ သံတိုင် တွေပဲ ခြားတော့တယ်။ မဟီးရှားဟာ သံတိုင်တွေ နားကနေ တစ်ဖဝါးမှ မခွာတော့ ဘူး၊ ဟိန်းရင်း ဟောက်ရင်း သံတိုင်ကို လက်သည်းတွေနဲ့ ကုတ်ခြစ်နေတယ်။ ဘာဘူဟာ ကြိုးတုပ်ထားတဲ့ ဆိတ်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ချလိုက်တယ်။ ဆိတ်ခမျာ လျှာကလေး ပြူတစ်ပြူတစ်၊ မျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လို့ပေါ့။ ဆိတ်ကို ကြိုးဖြေပေးတယ်။ ပြီးတော့ လှောင်အိမ်နှစ်ခုကြားက တံခါးသော့ကို ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်ပြီး ချက်ချင်း ပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်။ ခုတော့ သော့ဖွင့်နေတဲ့ လှောင်အိမ် တွေထဲမှာ ကျားနဲ့ ဆိတ်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဆိတ်ကိုတွေ့ပြီးကတည်းက မဟီးရှား ရဲ့ အာရုံဟာ ဘာဘူဆီမှာ မရှိတော့ဘူး။ ဆိတ်ကိုပဲ စူးစူးစိုက်စိုက် သူ ကြည့်နေ ခဲ့တယ်။ ဟော... သူ ငြိမ်သွားပြီ။ သူ ဝပ်ချလိုက်ပြီ။ ကျားချောင်း ချောင်းတယ် ဆိုတာ ဒါမျိုးကိုး။ အဖေက ဒီမြင်ကွင်းကို မျက်တောင်မခတ်တမ်း ကြည့်ရင်း မင်းတို့ ဘယ်တော့မှ မမေ့ကြနဲ့လို့ ပြောနေချိန်မှာ အမေ့လက်ချောင်းတွေက တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေတဲ့ ကျွန်တော့် ရင်ဘတ်ကို အသာအယာ ဖိပေးလာကြတယ်။

မဟီးရှားဟာ လှောင်အိမ်နှစ်ခုကြားက တံခါးကို ဝုန်းခနဲ ခုန်တိုး ဖွင့်ပြီး ဆိတ်ကို အုပ်လိုက်ချိန်မှာ ဆိတ်ဟာ လန့်ဖျပ်ပြီး ခုန်လိုက်တာမှဗျာ။ ဆိတ်တစ်ကောင် ဒီလောက် စံချိန်တင် ခုန်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်

mgvoe.com

ခဲမိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လောက် ခုန်ခုန် လွတ်ရိုးလား။ မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက် အတွင်းမှာ မဟီးရှား ပါးစပ်ထဲမှာ တွဲလောင်းခိုရင်း သူ လိုက်သွားခဲ့ရရှာပြီ။ သူ့ သားကောင်ကို တရွတ်တိုက် ကိုက်ဆွဲရင်း အဝါနဲ့ အနက် အစင်းကျား သတ္တဝါ ကြီးဟာ သူ့ လှောင်အိမ်နန်းကို ပြန်ကြွချီသွားခဲ့ပြီ။

ပုံမှန်အားဖြင့် တိရစ္ဆာန်ရုံတွေမှာ ဒီကြောင်ကြီးမျိုးတွေကို အရိုင်းသဘာဝ ပျောက်မသွားရအောင် တစ်ပတ်ကို တစ်ရက်လောက် အစာဖြတ်ထားလေ့ ရှိ တယ်။ နောက်မှ သိရတာက အဖေဟာ ဒီပြကွက်ကို ဖန်တီးဖို့ မဟီးရှားကို သုံးရက် တိတိ အစာဖြတ်ထားခဲ့သတဲ့လေ။

အဲဒီနေ့ကတော့ ဒီမြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး တစ်သက်လုံး သက်သတ်လွတ် စားခဲ့ကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့ သားအမိသုံးယောက် အရူးတပိုင်း ဖြစ်ခဲ့ကြရတာ ပေါ့။ အမေဆို ဒေါသထွက်လိုက်တာမှ တအားပဲ။

“ရှင် လူမှ ဟုတ်သေးရဲ့လား ဆန်းတော့ရှ်ရယ်၊ ရှင့်သားတွေဟာ ခုမှ လူမမည်လေးတွေ ရှိပါသေးတယ်၊ ဒီမြင်ကွင်းဟာ သူတို့ တစ်ဘဝလုံး ချောက် အိပ်မက် ဖြစ်သွားမှာ ရှင် မစိုးရိမ်ဘူးလား”

အမေ့အသံတွေဟာ တုန်ပြီး မျက်ဝန်းမှာလည်း မျက်ရည်စတွေ တွဲရရွဲ ခိုလို့၊ ကျွန်တော်ကတော့ နည်းနည်း နေသာထိုင်သာ ရှိလာခဲ့ပါပြီ။

“ကိုယ့်ငှက်ကလေး ဂီတာရယ်၊ ဒါသူတို့အတွက်လေ၊ မင်း သား ပစ်ဆင်း က တစ်နေ့မှာ ဒီကောင်ကြီး လှတယ် ဆိုပြီး လက်ထိုးထည့်လိုက်လို့ လက်ပြတ် သွားမှာ မင်း ကြည့်ချင်သလား၊ သူ့လက်ထက် စာရင် ဆိတ်က တော်သေးတယ် မဟုတ်လားကွာ”

အဖေ့အသံဟာ ခုတော့လည်း နှစ်ကိုယ်ကြားလေး။ အတော်လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားပုံပါပဲ။ အမေ့ကို ကျွန်တော်တို့ ရှေ့မှာ သူ တခါမှ ကိုယ့် ငှက်ကလေးလို့ မခေါ်ဖူးဘူး။

ကျွန်တော်တို့ မိသားစု တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တင်းနေအောင် ဖက်ထားမိကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သင်ခန်းစာကတော့ မပြီးသေးဘူး ခင်ဗျ။

အဖေက ခြင်္သေ့နဲ့ ကျားသစ်တွေ၊ တခြားအကောင်တွေဆီ ခေါ်သွားခဲ့ ပြန်တယ်။ ပါးစပ်ကလည်း တတွတ်တွတ် ပြောရင်းပေါ့။

“တခါတုန်းက ဩစတြေးလျမှာ သိုင်းရှူးတစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်၊ ဒီသိုင်းရှူး

ဟာ ကရာတေး ခါးပတ်နက် ရထားတော့ သူ့ကိုယ်သူ သွေးနားထင် ရောက်ပြီး တိရစ္ဆာန်ရုံထဲ ခိုးဝင်၊ ခြင်္သေ့နဲ့ ချဖို့ ကြိုးစားသတဲ့။ မနက်ကျတော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ် ဟာ အပေါ်တပိုင်းပဲ တွေ့ရတော့တယ် တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့... အဖေ”

ဟိမဝန္တာ ဝက်ဝံတွေအကြောင်း ရောက်သွားပြန်ပြီ။

“ဒီကောင်တွေ ပုတ်တာ တစ်ချက်မိလို့ကတော့ မင်းတို့ ဗိုက် ပွင့်ထွက် သွားပြီး ကလီစာတွေ မြေကြီးပေါ် ပွစာကြသွားမယ် ဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့... အဖေ”

ရေမြင်း။

“အဲဒီကောင်တွေရဲ့ အမြဲဖြထားတဲ့ ပါးစပ်ကြီးတွေလား၊ အဲဒီပါးစပ်ထဲ ဝင်သွားလို့ကတော့ ကြံရည်ကြိတ်စက်ထဲ ရောက်တာထက် ဆိုးမယ် မှတ်”

“ဟုတ်ကဲ့... အဖေ”

ခွေးအ။

“ခွေးအဟာ လောကမှာ အကြောအမာဆုံးကွ၊ အသန်စွမ်းဆုံး အံသွား တွေ သူ့မှာ ရှိတယ်၊ သေပြီးသား အပုပ်ကောင်တွေပဲ စားတတ်တဲ့ သောက်ကြောက် ကောင်တွေရယ်လို့ အထင်မသေးလေနဲ့၊ မင်းကို အရှင်လတ်လတ်လည်း သူ စားတတ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... အဖေ”

အူရန်-အူတန်။

“လူဆယ်ယောက်စာလောက်ကို သန်သကွ၊ လက်ပြန်ရိုက်ချက် တစ်ချက် မိရင် အရိုးသွင်သွင်ကျိုးသကွ၊ ဒီကောင်တွေဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက ချစ်စရာကောင်း ပေမယ့် ကြီးလာရင် အန္တရာယ်ကောင်တွေကွ”

“ဟုတ်ကဲ့... အဖေ”

ငှက်ကုလားအုတ်။

“ကြောင်တက်တက် စောက်ထုံရုပ်မျိုးနဲ့မို့ အထင်တော့ မသေးလေနဲ့၊ သူ့ကန်ချက် တစ်ချက်သာ မိမိရရ ခံလိုက်ရလို့ကတော့ ဗိုင်းခနဲ ပစ်လဲသွားမယ်၊ ကံမကောင်းရင် သေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... အဖေ”

သမင်ပြောက်။
 “လှတယ် မဟုတ်လား၊ ယီးတီးယားတားတော့ သွားမလုပ်လိုက်နဲ့၊
 ပြေးပြီး ချိနဲ့ ဝှေ့လိုက်ရင် ဓားမြှောင်နဲ့ အထိုးခံရသလို အိတွန့်ပွမ် သွားမယ်မှတ်”
 “ဟုတ်ကဲ့... အဖေ”

အာရေဗျ ကုလားအုတ်။
 “ပါးစပ်နဲ့ တစ်ချက် ဟပ်လိုက်ရင် အသားငေါက်တောက် ပဲ့ပါသွားမယ်”
 “ဟုတ်ကဲ့... အဖေ”

ဩစတြေးလျ ငန်းနက်။
 “နှုတ်သီးနဲ့ ပေါက်ခဲရရင် ခေါင်းတောင် ကွဲနိုင်တယ်”
 “ဟုတ်ကဲ့.... အဖေ”

ငှက်အသေးလေးတွေ။
 “ဝိုင်းဆိတ်ရင် ရစရာ မရှိအောင် ပွစာကြဲသွားမယ်”
 “ဟုတ်ကဲ့...အဖေ”

ဆင်တွေ။
 “ဒီကောင်တွေဟာ အားလုံးထဲမှာ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးနော်၊
 ဒီကောင်တွေ လက်ချက်နဲ့ သေတဲ့လူတွေ ခေတ်အဆက်ဆက် မနည်းမနော၊ ချစ်လို့
 စတာ ဖင်နဲ့ တက်ထိုင်လိုက်တာနဲ့တင် ချာပါတီလို ပြားချပ်သွားမယ်၊ ဘာအောက်
 မေ့လဲ”

“ဟုတ်ကဲ့...အဖေ”

“တခြားအကောင်တွေ အကြောင်း ငါ မပြောလို့ဒီကောင်တွေဟာ အန္တရာယ်
 မရှိဘူးလို့တော့ မအောက်မေ့လေနဲ့၊ တိရစ္ဆာန်တိုင်းဟာ မထင်ရင် မထင်သလို
 အန္တရာယ် ပေးတတ်တယ်။ အသက် မသေရင်တောင် ကျိုးပဲ့ ကန်းနိုင်တယ်။ ဖျားနိုင်
 နာနိုင်တယ်၊ ဆေးရုံမှာ ဆယ်ရက်လောက် အိပ်ရာနဲ့ မိတ်ဖွဲ့ရတတ်တယ်-နားလည်
 ကြလား”

“ဟုတ်ကဲ့...အဖေ”

ဒီလိုနဲ့ ပူးကလေးတွေ ထားတဲ့ လှောင်အိမ်ဘက် ရောက်လာခဲ့တယ်။
 အဖေက သူ့အိတ်ထောင်ထဲက အစာအိတ်ကို ထုတ်၊ ပူးတွေကို ချကျွေးရင်း-
 “ဒီအကောင်လေးတွေကတော့ အန္တရာယ် မပေးရှာပါဘူးကွာ” လို့

ရယ်ရယ်မောမော ပြောရှာတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အဖေ့ရဲ့ မဟာသင်ခန်းစာ ပေးပွဲကြီး ပြီးသွားတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ရာဇိလည်း တစ်ပတ်လောက် သူ့နား မကပ်ရဲဘူး။ အမေကလည်း သူ့ကို စကားမပြောဘူး။ ကြံ့ကန်ဘက် ရောက်တော့ သူ့တို့ မိတ်ဆွေ ဆိတ်ကလေး ဈာပနအတွက် ဝမ်းနည်းနေပုံ ရတဲ့၊ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားတဲ့ ကြံ့တွေကို တွေ့မိတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေ့ကို မမုန်းနိုင်ပါဘူး။ အဲဒီနေ့က ကြောက်ကြောက် လန့်လန့်နဲ့ ရာဇိကို စွပ်စွဲမိတာကို ရာဇိက မှတ်ထားသဗျ။ နောက်ပိုင်း ကျွန်တော့် ကို ခြောက်ချင်တဲ့ အခါတိုင်း သူ ကျွန်တော့်နား ကပ်လာပြီး တိုးတိုးလေး ပြော တတ်တယ်။

“နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ၊ ငါနဲ့ မင်း နှစ်ယောက်တည်း ရှိလို့ကတော့ မင်း ဆိတ်ဖြစ်ပြီသာ အောက်မေ့ပေတော့ကွာ”

အခန်း (၉)

တိရစ္ဆာန်တွေကိုလူနဲ့ ယဉ်ပါးပြီး အတူနေနိုင်အောင် လေ့ကျင့်ပေးခြင်းဟာ တိရစ္ဆာန်ရုံ တစ်ခုရဲ့ အနှစ်သာရပဲ။ ဒါလွယ်တဲ့ကိစ္စလို့တော့ မထင်လေနဲ့ဗျ။ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် ချင်းစီမှာ ရန်-ငါ မျဉ်း ကိုယ်စီ ရှိကြတယ်။ ရန်-ငါ မျဉ်း ဆိုတာ ရန်သူလို့ သူတို့ ယူဆထားတဲ့ အကောင်နဲ့ သူတို့ရဲ့ကြားမှာ ထားရှိတဲ့ အကွာအဝေးပေါ့။ ဒီထက် နီးလာရင် ရန်မှုချင် မှုမယ်၊ ထွက်ပြေးချင် ပြေးမယ်။ တိရစ္ဆာန်ရုံရဲ့ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်က အဲဒီ ရန်-ငါ မျဉ်းကို ကွယ်ပျောက်သွားအောင် လုပ်ရတာ။ အပြင်လောကမှာ အရိုင်းဆန်ဆန် သဘာဝအတိုင်း နေတဲ့ တိရစ္ဆာန်တိုင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်ရန်-ငါ မျဉ်းတွေ ရှိကြတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် ကြိုးကြာနီတစ်ကောင်ဟာ လူ သို့မဟုတ် တခြားတိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကောင် သူနဲ့ ကိုက်သုံးရာအတွင်း ရောက်မလာမချင်း ဘာမှ မထူးခြားဘူး။ ကိုက်သုံးရာ ရန်-ငါ မျဉ်းအတွင်း ဝင်လာတာနဲ့ အလိုအလျောက် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်လာတတ်တယ်။ ဒီထက် ကပ်လာ တာနဲ့ ထွက်ပြေးတော့တာပဲ။ ရန်-ငါ မျဉ်း စည်းကျော်၊ မကျော် ဆိုတာကိုတော့ အမျိုးမျိုးနည်းနဲ့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။ ကြောင်အနွယ်ဝင်တွေက စက္ခုအာရုံနဲ့၊ သမင်မျိုးတွေက သောတာရုံနဲ့ ဝက်ဝံတွေက ဂန္ဓာရုံနဲ့ အမျိုးမျိုးပါပဲ။ သစ်ကုလား

အုတ် အရိုင်းတွေ ဆိုရင် သူတို့အနားကို မော်တော်ကားနဲ့ ကပ်လာရင် ရန်-ငါမျဉ်းက ကိုက် သုံးဆယ်၊ လမ်းလျှောက်လာရင် ကိုက် တစ်ရာ့ငါးဆယ် ဆိုပြီးတောင် ခွဲထားသေးတာ။ ကျောက်ကဏန်းတွေဆိုရင် ရန်-ငါမျဉ်းက ဆယ်ကိုက်၊ ဟောင်လာ မျောက်တွေဆို ကိုက် နှစ်ဆယ်၊ အာဖရိကန်ကျွဲတွေက ခုနစ်ဆယ့် ငါးကိုက်။

ဒါတွေကို သိထားမှ သူတို့ တစ်မျိုးချင်းစီရဲ့ ရန်-ငါ မျဉ်း တည်ရှိမှုကို ဖျောက်ဖျက်ဖို့ ကြိုးစားလို့ ရမှာပေါ့။ ဖျောက်ဖျက်နည်းကတော့ အစာကျွေးခြင်း၊ အကာအကွယ်ပေးခြင်းနဲ့ အမိုးအကာနဲ့ လုံခြုံစိတ်ချရအောင် ထားပေးခြင်း ဆိုတာတွေပါပဲ။ အောင်မြင်သွားပြီ ဆိုရင်တော့ ကျန်းကျန်းမာမာ အသက်ရှည်ရှည် နဲ့ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ် ကျေနပ်နေတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေကို ခင်ဗျား ရနိုင်လိမ့်မယ်။ ဒီလို ပြောလို့ ပွန်ဒီချယ်ရီက ကျွန်တော်တို့ တိရစ္ဆာန်ရုံလေးကို ကမ္ဘာကျော် ဆန်ဒီယေဂို၊ တိုရွန်တို၊ ဘာလင်၊ စင်ကာပူ တိရစ္ဆာန် ဥယျာဉ်ကြီးတွေလောက် ကောင်းတယ်လို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တိရစ္ဆာန်ရုံ ဦးစီးသူတစ်ယောက် ဘဝဟာ မလွယ်ဘူးလို့ ပြောချင်တာပါ။ အဖေဟာ အဲဒီ မလွယ်တဲ့ အလုပ်ကို ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်ခဲ့ တယ်။ စနစ်တကျ သင်ထားတာ မဟုတ်ပေမယ့် ကြိုးစားလေ့လာရင်း တတ်လာ ခဲ့တယ် ဆိုပါတော့။

အခန်း (၁၀)

ဘယ်လိုပဲ ပြောခဲ့ပြောခဲ့ တိရစ္ဆာန်ရုံထဲက လွတ်မြောက်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့ တိရစ္ဆာန် တွေကတော့ ရှိတာပဲဗျ။ အထူးသဖြင့် မထော်မနမ်း မဟားတရား ပိတ်လှောင်ခံ ရတဲ့ တိရစ္ဆာန်မျိုးဆို ပိုဆိုးတာပေါ့။ တိရစ္ဆာန်တိုင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်အကျင့်စရိုက် ကလေးတွေ ရှိစမြဲကိုး။ သူတို့အတွက် သိပ်ပူလွန်း၊ စိုလွန်း၊ နေရာကျယ်လွန်း၊ မြေပွလွန်း၊ ခြံစည်းရိုး မြင့်လွန်း၊ နိဗ္ဗိလွန်း၊ အသိုက်လုပ်ဖို့ သစ်ကိုင်းတွေ နည်း လွန်း၊ အစာခွက်က နိမ့်လွန်း၊ လူးဖို့လိုမ့်ဖို့ ရွံစေးက နည်းလွန်းနေရင် တိရစ္ဆာန် တွေဟာ အပူလုံးကြွတော့တာပဲ။ ဩကာသလောကကြီးထဲမှာ သူတို့ လွတ်လွတ် လပ်လပ် နေခဲ့ကြစဉ်က အခြေအနေအတိုင်း တစ်ထေရာတည်း တူအောင် လုပ်ပေး ရမယ်လို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ သည်းခံနိုင်တဲ့ ဘောင်အတွင်းမှာ ရှိနေ ရင် ပြီးတာပါပဲ။ အဲဒီလို မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ထင်သလို ပိတ်လှောင် ထားခဲ့လို့ကတော့ အဲဒီတိရစ္ဆာန်ရုံဟာ အနှေးနဲ့ အမြန် ကိုယ်ကျိုးနည်းမှာ သေချာ တယ်။

နောက်တစ်မျိုးကတော့ အရွယ်ရောက်ပြီးသား၊ လောကကြီးမှာ အသား ကျပြီးသား၊ ပတ်ဝန်းကျင်သစ်နဲ့ ရင်းနှီးဖို့ ခက်သွားပြီဖြစ်တဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေကို

ဖမ်းလာခဲ့ရင်လည်း ထွက်ပြေးဖို့ လမ်းများသဗျာ။

အဲသလိုပြောလို့ တိရစ္ဆာန်ရုံထဲမှာပဲမွေးပြီး ဒီပါတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အလွန် အင်မတန် ပလဲနဲပ သင့်နေတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေဟာ ဘယ်တော့မှ ထွက်ပြေးဖို့ မကြိုးစားဘူးလို့ ဆိုလိုတာတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ အရိုင်းစိတ်၊ မုန်စိတ်နဲ့ အခြား စိတ်ရိုင်းတစ်မျိုးမျိုးဝင်တဲ့အခါမျိုးမှာထွက်ပြေးချင်စိတ်ဝင်တတ်ကြသေးတယ်။ လောကကြီးမှာ ရှိသမျှ သက်ရှိသတ္တဝါ အားလုံးဟာ တချိန်မဟုတ် တချိန် တော့ စိတ်ရူးပေါက်တတ်ကြစမြဲ၊ ထင်ရာစိုင်းတတ်ကြစမြဲ၊ မထင်တဲ့ လမ်းကို လျှောက်တတ်ကြစမြဲ မဟုတ်လား။ တကယ်တော့ ဒီလို စိတ်ရူးပေါက်ခြင်းကပဲ၊ ထင်ရာစိုင်းခြင်းကပဲ ရှင်သန်ဖို့အတွက် ခွန်အားတစ်မျိုးပဲဗျ။ လောကအခြေအနေ နဲ့ လိုက်လျောညီထွေ ဖြစ်အောင် ဟန်ချက်ညီပေးခြင်း တစ်မျိုးပဲဗျ။ အဲဒီ စိတ်ရူး သာ မရှိရင် သက်ရှိမျိုးစိတ်တွေ ရှင်သန်ဖို့ အတော်ခက်ခဲလိမ့်မယ်။

စိတ်ရူးပေါက်လို့ဖြစ်ဖြစ်၊ မပေါက်ဘဲနဲ့ဖြစ်ဖြစ် တိရစ္ဆာန်တွေ ထွက်ပြေး ဖို့ ကြိုးစားကြတဲ့အခါတိုင်း တိရစ္ဆာန်ရုံ တာဝန်ရှိသူတွေ အနေနဲ့ သိရမှာက ဒီ တိရစ္ဆာန်တွေဟာ တစ်နေရာရာကို သွားချင်လို့ မဟုတ်ဘဲ တစ်စုံတစ်ခုသော အခြေအနေကနေ လွတ်မြောက်ဖို့ ကြိုးစားကြတာ ဆိုတဲ့ အမှန်တရားကိုပဲ။ သူတို့ကို ခြိမ်းခြောက်နေတဲ့ တစ်စုံတစ်ခုသော အဲဒီ အကြောင်းအရင်းကို တွေ့ အောင် ရှာရလိမ့်မယ်။ ရန်သူလား၊ အင်အားကြီးတဲ့ သတ္တဝါ တစ်ကောင်ကောင် လား၊ အသံဗလံတွေကြောင့်လား၊ ဘာလဲ ဆိုတာကိုပေါ့။ တိရစ္ဆာန်တွေဟာ လွတ် မြောက်ဖို့ ကြိုးစားပြီ ဆိုရင် မထင်မှတ်ထားတဲ့ ခွန်အား သက်စောင့်အားတွေ ရှိတတ်ကြတယ် ဆိုတာကိုလည်း သိထားရလိမ့်မယ်။

ကမ္ဘာ့အကောင်းဆုံးထဲက တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်တဲ့ တိုရွန်တို တိရစ္ဆာန် ဥယျာဉ်ထဲက ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားတဲ့ ကျားသစ်တစ်ကောင်ဟာ ၁၈ ပေ မြင့်တဲ့ ခြံစည်းရိုးကို လွတ်အောင် ခုန်ကျော်သွားခဲ့ဖူးတယ်။ ပွန်ဒီချယ်ရီက ကျွန်တော်တို့ တိရစ္ဆာန်ရုံထဲက ကျားသစ်တွေကို ၁၆ ပေ ခြံစည်းရိုးတန်းထဲမှာ ထားခဲ့တာ။ အဲဒီတုန်းကတော့ ဒီလောက်မြင့်တဲ့ အကာအရံကို ဒီအကောင်တွေ ဘယ်တော့မှ ကျော်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ထားခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို အဲသလောက် ခက်ခဲ တဲ့ အကာအရံ အတားအဆီးကို လွတ်အောင် ကျော်လွှားပြီး သက်စွန့်ဆံဖျား ထွက်ပြေးရတဲ့ အကြောင်းအရင်းက ဘာလဲဆိုရင် မသိဘူးဗျ။ ထွက်ပြေးသွားတဲ့

တိရစ္ဆာန်တွေဟာ လုံခြုံတဲ့ နေရာမှာ ရှာပြီး ပုန်းနေတတ်ကြတယ်။ သူတို့ လုံခြုံ
တယ်လို့ ထင်နေတဲ့ အဲဒီနေရာကနေ မောင်းထုတ်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့ အခါမတော့ သူတို့
တစ်တွေဟာ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ရန်မှုတတ်တဲ့ အကောင်တွေ
ဖြစ်လာတော့တာပါပဲ။

အခန်း (၁၁)

၁၉၃၃ ခုနှစ်ဆောင်းရာသီမှာ ဇူရစ် တိရစ္ဆာန်ရုံကနေ ကျားသစ်နက် အမ တစ်ကောင် ထွက်ပြေးသွားခဲ့ဖူးတယ်။ နဂိုရှိပြီးသား ကျားသစ်နက် အထီးကောင် အဖော်ရ အောင် ဒီကျားသစ်နက်မကို ပို့လိုက်ကြတာ။ ဒါပေမဲ့ ရောက်ရောက်ချင်းပဲ ကျားသစ် နက်မဟာ လှောင်အိမ်ခေါင်မိုးကနေ ရအောင် တိုးထွက်ပြီး ညဘက်ကြီး ထွက်ပြေး သွားပါလေရော။ ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ ဇူရစ်တစ်မြို့လုံး ကျွက်ကျက်ညံ့သွားခဲ့ တာပေါ့။ ဘယ်အချိန် သစ်ပင်ပေါ်ကနေ ဆင်းချလာပြီး သူတို့ကို ကိုက်စားမလဲ တွေးကြောက်ရင်း မြို့သူမြို့သားတွေ ကျီးလန့်စာစား ဖြစ်ကုန်တာပေါ့။ ထောင် ချောက်တွေ အမျိုးမျိုးဆင်၊ အမဲလိုက်ခွေးတွေ လွှတ်ရင်း ပြန်ဖမ်းမိဖို့ ကြိုးစားခဲ့ ကြပေမယ့် ဆယ်ပတ်လုံးလုံး ကျားသစ်နက်မကို အမြီးတောင် ရှာလို့ မတွေ့ခဲ့ကြ ဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ တိရစ္ဆာန်ရုံနဲ့ မိုင်အစိတ်လောက် ဝေးတဲ့ စပါးကျိုတစ်ခု ထဲမှာ အလုပ်သမားတစ်ယောက်က သွားတွေ့လို့ ပစ်သတ်လိုက်ကြတယ်။ သမင်တစ်ကောင်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အကြွင်းအကျန်တွေလည်း အဲဒီမှာ ရှာတွေ့ခဲ့ကြ တယ်။

အပူပိုင်းဒေသက ကျားသစ်နက်တစ်ကောင်ဟာ ဇူးရစ်ဆောင်းရဲ့ အအေးဒဏ်ကို အန်တုရင်း ဘယ်သူမှ ရှာမတွေ့အောင် နှစ်လခွဲလုံးလုံး ပုန်းနေနိုင်တာ နော်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ သူ အန္တရာယ် မပေးခဲ့ရှာဘူး။ ဒါကို ကြည့်ရင် တိရစ္ဆာန်ရုံက ထွက်ပြေးတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေဟာ အကျဉ်းထောင်က ထွက်ပြေးတဲ့ ရာဇဝတ်သားတွေလို အန္တရာယ် မကြီးဘူး။ သူတို့အတွက် လုံခြုံတဲ့ နေရာလေးတစ်ခု ရှာဖို့သာ ကြိုးစားကြရှာတယ် ဆိုတာ သိပ်ရှင်းတယ်။

ဇူးရစ်မှ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ တခြားမြို့ကြီးတွေမှာလည်း အဲဒီလို ပုန်းလှိးကွယ်လှိး နေနေရရှာတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေ အများကြီးပါ။ ခင်ဗျားက နတ်ဘုရားတမျှ အားကြီးလို့ တိုကျိုလို မြို့ကြီးကို လက်နဲ့ ကိုင်လှုပ်ပြီး ဦးစိုက်ကျွမ်းပြန် ခါချနိုင်တယ် ဆိုပါစို့။ ပုန်းနေတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေ ထွက်ကြလာတာကို ကြည့်ရင်းနဲ့ ခင်ဗျား ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်ရမှာ အသေအချာပါ။ ခွေးလောက်၊ ကြောင်လောက် ဘယ်ကပါ မလဲ။ ဧရာမ စပါးအုံး မြွေကြီးတွေ၊ မီးမှုတ်တတ်တဲ့ ကိုဒိုမိုနဂါးတွေ၊ မိကျောင်းတွေ၊ ငှက်ကြီးဝံပိုတွေ၊ မြေခွေးတွေ၊ ဝံပလွေတွေ၊ အူရန်အူတန်တွေ၊ ဝက်ဝံရိုင်းတွေ မိုးရွာသလို ကျလာမှာ။ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဗျာ။ ဟီး-ဟီး။ ခင်ဗျား မက္ကဆီကို တောနက်ထဲမှာပဲ ရှိမယ်လို့ တစ်သက်လုံး ထင်ထားခဲ့တဲ့ အကောင်တွေ ထွက်လာကြမှာကို စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။

ဟား- ဟား။ အတော် ရယ်ရမယ်နော်။ အဲဒီလို ပြုတ်ကျလာနေတုန်း သူတို့ ဘာတွေ စဉ်းစားနေကြမယ် ထင်သလဲဗျာ။

အခန်း (၁၂)

တခါတလေတော့ ပြောရင်းပြောရင်းနဲ့ သူ ဒေါတွေ ပွလာတတ်တယ်။ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားလာတတ်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှ ပြန်မပြောမိပါဘူး။ (ဘာမှ လည်း ပြောစရာ မရှိဘဲကိုး) ဒါ သူ့ဇာတ်ကြောင်း၊ သူ့ အတ္တနောမတိ၊ သူ့ လွမ်းချင် လွမ်း၊ ကြမ်းချင် ကြမ်း၊ မှတ်ဉာဏ်လှိုင်းတံပိုး အောက်မှာ မြုပ်ချင်လည်း မြုပ်သွားစမ်းပါစေ။ ပြောနေဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်။ ကျွန်တော် အကြောက်ဆုံးက သူ ဆက်မပြောတော့မှာကိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူက ဆက်ပြောချင်စိတ် ရှိပုံရပါတယ်။ ဆက်လည်း ပြောပါတယ်။ ရစ်ချတ်ပါကားက သူ့စိတ်ကို အမဲလိုက်နေသရွေ့ သူ ဆက်ပြောနေဦးမှာပါပဲ။

သူဟာ အင်မတန် ဖော်ရွေတဲ့ လူမျိုး။ ကျွန်တော်က အစပ်များတဲ့ ဟင်းကို ကြိုက်တယ်လို့ ပြောထားမိလို့ ကျွန်တော် လာတိုင်း အိန္ဒိယတောင်ပိုင်း အစားအစာတွေနဲ့ ဧည့်ခံတတ်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလို ရူးရူးမိုက်မိုက် ပြောမိမှန်း မသိတော့ပါဘူးဗျာ။ တကယ်တော့ အစပ်ကြိုက်တယ် ဆိုတာ ရာနှုန်းပြည့် မုသားချည်းပဲ။ ဘယ်ကြိုက်လိမ့်မလဲ။ သူ့ဆီ သွားတိုင်း ပြုလန်နေအောင် စပ်တဲ့ အစား

အသောက်တွေချည်း ကြိတ်ရတော့ ကျွန်တော့်ခမျာ ဒိန်ချဉ်နဲ့ချည်း မျောချရ
 တော့တာပေါ့။ လျှာပေါ်က ရသာခံဖုကလေးတွေလည်း စပ်ရှာလွန်းလို့ သေကုန်
 ကြပြီ ထင်ပါရဲ့။ သူ့ဟင်းတွေ စားပြီးတိုင်း တစ်ကိုယ်လုံး နီရဲ့၊ ချွေးတွေရော၊
 မျက်ရည်တွေရော ထွက်၊ မီးလောင်နေတဲ့ အိမ်ထဲ ရောက်နေသလို ခေါင်းတွေလည်း
 မီးတောက်၊ အစာအိမ်နဲ့ အူလမ်းကြောင်း တစ်လျှောက်လုံးလည်း စပါးအုံးမြွေ
 ဖျစ်ညှစ်ပြီး အမျိုခံထားရသလို ပူနာနာကြီးဗျာ။

အခန်း (၁၃)

တိရစ္ဆာန်ရုံက ခြင်္သေ့တွင်းထဲ ပြုတ်ကျသွားခဲ့ရင် ခြင်္သေ့ဟာ ခင်ဗျားကို အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ လုပ်ပစ်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို လုပ်တာဟာ သူ့ ဆာလို့လည်း မဟုတ်၊ သွေးဆာလို့လည်း မဟုတ်ဘဲ ခင်ဗျားဟာ သူ့ပိုင်နက်ကို ကျူးကျော်တဲ့ ရန်သူလို့ သတ်မှတ်လို့ပဲ ဆိုတာ ခုလောက်ဆို ခင်ဗျား သိလောက်ပါပြီ။

ဒါကြောင့်မို့လည်း ဆပ်ကပ်တွေထဲမှာ ခြင်္သေ့ကို လေ့ကျင့်ပေးတဲ့ ဆရာ ဟာ ခြင်္သေ့ရှေ့မှာတင် လှောင်အိမ်ထဲကို သူ့ အရင်ဝင်ထားရတယ်။ အဲဒီလို လုပ်တာဟာ ခြင်္သေ့ကို ဒီလှောင်အိမ်ဟာ သူ့ပိုင်နက် ဆိုတာကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း အသိပေးထားတဲ့ သဘောပဲ။ ပိုပြီး သိသာအောင် ပါးစပ်ကလည်း အသံပြန့် ကြိမ်းမောင်း၊ လက်ကလည်း ကျာပွတ်ကို တရွမ်းရွမ်း ရိုက်ပြနေရတယ်။ ဒါတွေဟာ အပိုလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ခြင်္သေ့ဟာ သူ့ဆရာအပေါ် အထင်အမြင်ကြီးလာ အောင် လုပ်ပြရတဲ့ အရာတွေပဲ။ သိတဲ့အတိုင်း ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်း ဆိုတာ တောအရှင်၊ တောဘုရင်လေ။ သူ့ကို ရိုကျိုး ကိုင်းညွတ်လာအောင် လုပ်ဖို့ဆိုတာ သူ့ထက် အဆမတန် ခွန်အားကြီးတဲ့ ပုံ၊ သူ့ကို လုံးဝ မကြောက်တဲ့ ပုံ၊ သနားလို့ မင်းကို မသတ်ဘဲ ထားတာ ဆိုတဲ့ ပုံမျိုး ဖမ်းထားနိုင်မှ တော်ကာကျတယ်။

အဲဒီလို သူ့ဆရာ သူ့အထင်ကြီးနေမှ ပါးစပ်ဖြစမ်း၊ ထိုင်စမ်း၊ ခုန်လိုက်စမ်း၊ တလိမ့်တုံး ပေါ်တက် လမ်းလျှောက်ပြလိုက်စမ်း ဆိုတဲ့ အမိန့်တွေကို လိုက်နာတာဗျ။ သူတို့ စိတ်ထဲမှာ ဒီလို တွေးချင်လည်း တွေးမှာပေါ့လေ-

“ကြည့်စမ်း၊ ဒီခြေနှစ်ချောင်းနဲ့ နားရွက်တို သတ္တဝါဟာ ဗိုလ်တကာ့ဗိုလ် ပါကလား၊ သူ့လို မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့ ခြင်္သေ့မျိုး မတွေ့ဖူးတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ရဲရင့်တယ်၊ ဂုဏ်ဒြပ် ကြီးမားတယ်၊ ငါတို့ကို ဟိန်းလိုက် ဟောက် လိုက်နဲ့ အမျိုးမျိုး ဆော့ခိုင်း၊ ကစားခိုင်းရင်း အလုပ်ရှုပ်အောင် လုပ်နေတယ်၊ အေးလေ... အချိန်တိုင်း အိပ်ချည်းနေတော့လည်း ပျင်းစရာ မဟုတ်လား၊ သူ့ခိုင်း တာလေး လိုက်လုပ်ရတော့လည်း ပျော်စရာ တစ်မျိုး ကောင်းတာပေါ့၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဟို ဝက်ဝံစုတ်တွေလို စက်ဘီးမစီးရရင်၊ ဟို မျောက်စုတ်တွေလို သူ ပစ်ပေးတဲ့ ပန်းကန်ပြားပျံတွေ ခုန်မဖမ်းရရင် ပြီးတာပဲလေ”

ဒါကြောင့် လေ့ကျင့်ရေးဆရာဟာ အမြဲတမ်း ဗိုလ်တကာ့ဗိုလ် အဆင့် က တစ်ပြားမှ လျှော့လို့ မဖြစ်ဘူးဗျ။ နည်းနည်းလေး လျှော့လိုက်တဲ့ နေ့ဟာ သူ့သေနေပဲ။ တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ ရန်လိုမှု၊ ဒေါသကြီးမှု ဆိုတာ မလုံခြုံတဲ့ စိတ်မချ ရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အမှုအကျင့်ဗျ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားရှေ့ ရောက်လာတဲ့ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ဟာ ခင်ဗျား အထက်က သူ့နေရ မလား၊ ခင်ဗျား အမိန့်အတိုင်း သူ့လိုက်လုပ်ရမှာလား ဆိုတာကို သေသေချာချာ သိသွားဖို့ လိုတယ်။ အဆင့်အတန်း ခွဲခြားမှုဆိုတာ လူနဲ့ တိရစ္ဆာန်ကြားမှာ မရှိ မဖြစ် လိုအပ်တဲ့ အရာတစ်ခုပဲ။ တိရစ္ဆာန်ရုံထဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ဆပ်ကပ်ထဲ ရောက် လာတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေဟာ သူ့အဆင့်အတန်းကို သူ သေချာသိသွားပြီ ဆိုရင် ရှေ့လျှောက် ဘာမှ ပြဿနာ သိပ်မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီလို မသိဘူး ဆိုရင်တော့ သူ့ဘဝဟာ ယောက်ယက်ခတ်ပြီ။ အမြဲတမ်း ကြောက်လန့်တကြား၊ ကမူးရှူးထိုးနဲ့ အန္တရာယ်ပေးတတ်တဲ့ အကောင် ဖြစ်လာမှာ သေချာသလောက်ပဲ။ ဆပ်ကပ် ဆရာတွေ ကံကောင်းတာက အဲဒီလို လေ့ကျင့်ပေးဖို့အတွက် အမြဲတမ်း ခွန်အား ကို သုံးစရာ မလိုဘူး ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။

ပညာရှင် ဟီဒီဂျာက ‘မျိုးမတူသည့် သတ္တဝါနှစ်မျိုး ထိပ်တိုက်တွေ့ ချိန်တွင် သတ္တဝါတစ်မျိုးက အခြားသတ္တဝါတစ်မျိုးကို သူ့ထက် အဆမတန် အဆင့်မြင့်သည့် သတ္တဝါ (သူ့ဆရာ) ဟု သတ်မှတ်ခံယူရန်အတွက် အမြဲတမ်း

ခွန်အား ယှဉ်ပြိုင်တတ်ကြသည် မဟုတ်။ ရံဖန်ရံခါတွင် ပျော့ပျောင်းသိမ်မွေ့ သည့် အခြေအနေတစ်ရပ်ကို ကြုံတွေ့ရုံမျှဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက် ချတတ်ကြ၏' လို့ ၁၉၅၀ ခုနှစ်မှာ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေတဲ့ သူ့စာတမ်းမှာ ရေးခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါဟာ တကယ့် ပညာရှင်တစ်ယောက်ရဲ့ အမြင်နော်။ မစ္စတာ ဟီဒီဂျာဟာ ပထမ ဘေဆယ်လ် တိရစ္ဆာန်ရုံ ဒါရိုက်တာ၊ နောက်တော့ ဇူးရစ်တိရစ္ဆာန်ရုံရဲ့ ဒါရိုက်တာအဖြစ် နှစ်ပေါင်းများစွာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်။ တိရစ္ဆာန်နဲ့ပတ်သက်လို့တော့ ရှင်ကြီးဝမ်း၊ ရှင်ငယ်ဝမ်း အကုန်ဝင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်။

ဒါဟာ ဦးနှောက်က ခွန်အားကို အနိုင်ယူနိုင်တယ် ဆိုတဲ့ သာဓက တစ်ခုပဲ။ ဆပ်ကပ်ဆရာကို တိရစ္ဆာန်တွေ ရိုကျိုးဝပ်တွားတယ် ဆိုတာ တကယ်တော့ စိတ်ပဲ။ မည်းမည်းလှုပ်နေတဲ့ ပရိသတ်ကြီး၊ ဆပ်ကပ်ဆရာရဲ့ မားမားမတ်မတ် ကိုယ်ဟန်အနေအထား၊ တည်ငြိမ်တဲ့ အမူအရာ၊ စူးရှတဲ့ အကြည့်၊ ကြောက်လန့်ခြင်း ကင်းတဲ့ ခြေလှမ်းတွေ၊ ထူးဆန်းတဲ့ အသံတွေ (ကျာပွတ်သံ၊ ဝီစီသံ)- ဒါတွေကြောင့် တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာ သံသယနဲ့ ကြောက်လန့်ခြင်း တွေဝင်လာတတ်တယ်။ ဆရာတင်ချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်လာတယ်။ ကြည့်ညှိ လာသလားတောင် မသိပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ သူ ခိုင်းသမျှ အူယားဖားယား လုပ်ရင်း အောင်မြင်ရင် ကျေနပ်စိတ်ကလေးတွေ ကိုယ်စီကိုယ်င ဖြစ်လာကြရှာတယ် ထင်ပါရဲ့။ ခိုင်းစမ်းပါ-လုပ်ပြလိုက်မယ်။

“ဒီညတော့ တစ်သက်မှာ တခါ ကြည့်ခွင့်ရမယ့် ကျွန်တော်တို့ ဆပ်ကပ် ရုံတော် မဟာကြီးမှာ ရွှေပွဲလာ ဧည့်ပရိသတ်များ ရင်တဖိုဖို အသည်းတယားယား ရှုစားတော်မူကြရမှာကတော့ မီးကွင်းကို ခုန်ပြမယ့် ခြင်္သေ့ကြီးများပဲ ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျား၊ ဟိုင်းရော... ဖေ့သားကြီးတွေ လုပ်လိုက်စမ်း၊ အစွမ်းပြလိုက်စမ်း၊ တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင်..... ဟိုင်းရော”

အခန်း (၁၄)

တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဗျာ။ အဲဒီလို ဆရာ ခိုင်းသမျှ ရိုဂိုသေသေ ကျိုးကျိုးနွံနွံ လိုက်လုပ် တတ်တဲ့ ခြင်္သေ့ကို အိုမိဂါလို ခေါ်သဗျာ။ သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အောက်တန်းအကျ ဆုံး သောက်ဖားပေါ့။ အယ်လ်ဖာလို သူတို့သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဆရာရဲ့ အန္တေဝါသိက တပည့်ကြီးပေါ့။ အော့ကြောလန်လောက်အောင် အဖားသန်တဲ့ အကောင်မျိုးပေါ့။ မြိုးမြိုးမြက်မြက်ကလေး စားရတဲ့ သတ္တဝါပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လေ့ကျင့်ပေးတဲ့ ခြင်္သေ့ အားလုံး ဘယ်တော့မှ အိုမိဂါ မဖြစ်ဘူး။ အလွန်ဆုံး တစ်ကောင်လောက်ပဲ။ တဖက် က ပြန်ကြည့်ရင်လည်း သူ အိုမိဂါ အဖြစ်ခံလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ကျန်တဲ့ အကောင် တွေရဲ့ မျိုးနွယ်စု ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းပေးရာ ရောက်တဲ့အတွက် စောင့်လေ မျိုးနွယ်လိုလည်း ချီးကျူးနိုင်သေးတယ်ဗျာ။ ပရိသတ်တွေကတော့ ခိုင်းတိုင်း လုပ်တဲ့ အိုမိဂါကို သဘောကျကြတာပေါ့။ ပွဲမှာဆို သူက စတားပေါ့။ ရောင်စုံစည် ပိုင်းလေးတွေပေါ် တက်ထိုင်ခိုင်းရင် အိုမိဂါအတွက်က ရှယ်စည်ပိုင်း၊ ကျန်တဲ့ ဘီတာ၊ ဂမ်မာ ကောင်တွေအတွက်က ရိုးရိုးစည်ပိုင်းပေါ့။

ဒီသဘောကို တိရစ္ဆာန်ရုံတွေမှာလည်း တွေ့ရသဗျာ။ တိရစ္ဆာန်မျိုးနွယ် တစ်ခုမှာ အုပ်ထိန်းသူ အလိုကျ နေပြချင်တဲ့ အိုမိဂါ တစ်ကောင်တော့ ပါစမြဲပဲ။ ကြောင်ကြီးတွေ၊ အမေရိကန် ကွဲမျိုးတွေ၊ သမင်တွေ၊ သိုးရိုင်းတွေ၊ မျောက်တွေ အုပ်စုထဲမှာ အဲဒီလို အိုမိဂါကောင်တွေ အမြဲပါတတ်တယ်။

အခန်း (၁၅)

တကယ်တော့ သူ့အိမ်ဟာ အမျိုးအမည် စုံလှတဲ့ ဘုရားကျောင်း တစ်ဆောင်ပဲ။ အိမ်ထဲ ဝင်ဝင်ချင်း မှန်ပေါင်သွင်းထားတဲ့ ဂန်နက်ရှ်ဆင်ဘုရားရဲ့ ပုံတော်ကြီးကို တန်းဖူးရတာပဲ။ ဆင်နှာမောင်းနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး နှင်းဆီရောင်သန်းပြီး ဗိုက်ရွဲကြီး ပိုင်ရှင်ဂန်နက်ရှ်ကိုယ်တော်သခင်ဟာ သရဖူဆောင်းထားတဲ့ အပြုံးမျက်နှာပိုင်ရှင် တစ်ပါးပဲ။ လက်သုံးချောင်းက ပစ္စည်းမျိုးစုံ ကိုင်စွဲ၊ စတုတ္ထမြောက် လက်ကတော့ ကောင်းချီးပေးနေဟန်၊ နှုတ်ဆက်နေဟန် ဖြန့်တော်မူထားတယ်။ ဂန်နက်ရှ်ဟာ လောကလှိုင်းတံပိုး အခက်အခဲအမျိုးမျိုးကို ကျော်လွှားနိုင်တဲ့ သခင်၊ ကံကောင်းခြင်း၊ ဉာဏ်ပညာကြီးမားခြင်းတို့ရဲ့ ပြယုဂ်၊ သူ့စီးတော်ယာဉ်က ကြွက်တဲ့ဗျ။ ဂန်နက်ရှ် ပုံတော်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာတော့ ယေရှုသခင်ရဲ့ အထိမ်းအမှတ် သစ်သား လက်ဝါးကပ်တိုင်တစ်ခုရဲ့ ပန်းချီကား။

ဧည့်ခန်းထဲက စားပွဲပေါ်မှာတော့ အပျိုစင် မယ်တော်မာရီ ပုံတော်က တစ်ပုံ၊ လူပေါင်းသိန်းသောင်းချီ ဝတ်ပြုနေကြတဲ့ မက္ကာရဲ့ အစွလာမံအထိမ်း အမှတ် ကတ္တာပုံတော်က တစ်ပုံ၊ စကြဝဠာလှုပ်ရှားမှုနဲ့ အချိန်ကို ထိန်းချုပ်တော် မူတဲ့ သီဝဘုရား ကြေးသွန်းရုပ်တုလေးတစ်ခုက တီဗွီပေါ်မှာ။ အမြဲ မီးသီးလေး တစ်လုံး ထွန်းပြီး မီးပူဇော်ထားတဲ့ ဘုရားခန်း အသေးလေးတစ်ဆောင်က မီးဖို ခန်းထဲမှာ။ အသားအရေ နက်ပြာပြာနဲ့ ပြုံးတော်မူနေတဲ့ ဂန်နက်ရှ်ရဲ့ ပုံတော်ရယ်။

ပလ္လေမူတ်နေတဲ့ ခရစ်သျှနားရဲ့ ပုံတော်ရယ်။ နှစ်ပါးလုံးကတော့ နဖူးမှာ အနီနဲ့ အဝါ အစက်ကလေးတွေ တို့ထားတယ်။ စင်ပေါ်က ကြေးနီခွက်ကလေးထဲမှာတော့ လက်ရှိမီး မယ်တော်၊ ပဝတီမယ်တော်နဲ့ သူငယ်တော် ခရစ်သျှနား အထိမ်းအမှတ် ငွေတုံးလေးတွေ အစီအရီ။ အဲဒီဘေးမှာတော့ စကြာဝဠာရဲ့ ဖို-မ စွမ်းအင်ကို ဖော်ညွှန်းတဲ့ ဟိန္ဒူသင်္ကေတ သီဝ ယောနိ လက် က မီးတောင်တစ်လုံးလို ငွားငွား စွင့်စွင့်၊ ဆန်ပန်းပေါက်ပေါက်တွေ၊ ဝတ်ပြုအပြီး အာရုံပြု ဆုတောင်းရင်း တီးရတဲ့ ခေါင်းလောင်းလေးတွေ။

ထမင်းစားခန်းထဲမှာတော့ မယ်တော်မာရီပုံ နောက်တစ်ပုံ ထပ်တွေ့ တယ်။

အပေါ်ထပ်က သူ့ရုံးခန်းထဲမှာလည်း ကွန်ပျူတာဘေးမှာ ကြေးသွန်း ဂန်နက်ရှိုက် တင်ပျဉ်ခွေ စံပါယ်နေတယ်။ နံရံပေါ်မှာတော့ ဘရာဇီးလ်ကနေ တကူးတက မှာထားတဲ့ လက်ဝါးကပ်တိုင်ပေါ်က ယေရှုသခင်။ ကိုယ်တော့ရဲ့ ခံစား ချက်တွေကပေါ်လွင်ပီပြင်လိုက်တာ။ အခန်းထောင့်မှာတော့ ဝတ်ပြုဖျာစိမ်းကလေး။ စင်ကလေးတစ်ခု ပေါ်မှာတော့ စာအုပ် နှစ်အုပ်။ တစ်အုပ်က အဝတ်စနဲ့ အုပ်ထား ပြီး အလ္လာရ်လို့ ရေးထိုးထားတဲ့ ကိုရ်အန်ကျမ်းမြတ်၊ နောက်တစ်အုပ်က သမ္မာ ကျမ်းစာလေ။

အခန်း (၁၆)

ဘုရားသခင်ဟာ ပုံစံတစ်မျိုးမျိုးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို မိတ်ဆက်ခင်တုန်းက အားလုံးဟာ ဘာသာမဲ့ တွေချည်း မဟုတ်လားဗျာ။ ဘုရားသခင်နဲ့ ထိတွေ့ပြီးတာတောင် အကြောင်းကြောင်းသော အကြောင်းတွေကို အကြောင်းပြုပြီး လူတချို့ဟာ ဘုရားသခင်ကို ခွဲခွာသွားတတ်ကြသေးတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဘာသာတရားအကြောင်း ပြောရရင် အရင်ဆုံး မျက်စိထဲ ပေါ်လာတာက ဟိန္ဒူဆန်လွန်းတဲ့ ကျွန်တော့် ကြီးတော်ကြီး၊ အမေရဲ့ အစ်မကြီးပေါ့။ အန်တီရိုဟိန္ဒူလို ကျွန်တော်တို့က ခေါ်ကြတယ်။ ကျွန်တော် မွေးမွေးချင်း အမေကို ဇွတ်အတင်း ဘုရားသွားဖူးခိုင်းလို့ အမေဟာ မွေးခါစ ကျွန်တော့်ကို ချီရင်း ခုနစ်နာရီ ရထားစီးပြီး ဘုရားဖူးခရီး ထွက်ခဲ့ရသတဲ့။ အဲဒီအချိန်ကစလို့ ဘာသာရေး ကြည်ညို ကိုင်းရှိုင်းမှု မျိုးစေ့ဟာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ အညှောက်ပေါက်လာခဲ့တယ်။ ဖူးငုံ ပွင့်လန်းလာခဲ့တယ်။ ဒီနေ့အထိပဲ ဆိုပါစို့။

ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဟိန္ဒူတစ်ယောက်ပါ။ ဘုရားဝတ်ပြုပြီး နဖူးမှာ တို့ရတဲ့ အနီမှုန့်၊ အဝါမှုန့်တွေကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကြိုင်နေ လှိုင်နေတဲ့ ဘုရားပန်းတွေ၊ အုန်းပွဲ၊ ငှက်ပျောပွဲတွေကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဝတ်ပြုဆောင်က

ခေါင်းလောင်းသံတွေကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ စင်္ကြံလမ်း မှောင်မည်းမည်းက နေပြောက် ကွက်တိကွက်ကျား ထိုးနေတဲ့ ကျောက်တုံး အေးစိမ့်စိမ့်လေးတွေပေါ် ခြေဗလာနဲ့ အသာ နင်းလျှောက်ရတဲ့ အထိအတွေ့ကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မရေမတွက်နိုင်လောက် အောင် များလှတဲ့ ဟိန္ဒူဘုရားတွေရဲ့ အမျက်ဒေါသကို မခံယူဝံ့တာကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အမှောင်ညထဲတလက်လက်တောက်နေတဲ့ အာရတီမီးတိုင်လေးတွေကို စွဲလမ်းစိတ်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ရိုးရာသီချင်းသံချိုချိုကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆုမွန်ကောင်း တောင်းပေးနေတဲ့ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းတွေကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အရောင်စုံ အသွေးစုံ ဇာတ်လမ်းစုံ နံရံဆေးရေး ပန်းချီတွေကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ယုံကြည်မှု သဒ္ဒါကြောင့် ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်အကြောင်းကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ဟာ ဟိန္ဒူတောမှာ ကြီးပြင်း လာခဲ့တဲ့ ဟိန္ဒူတစ်ယောက်ပါဗျာ။

ဟိန္ဒူဘာသာတရားဟာ အဓိပ္ပာယ် သေချာနားမလည်ခင် ငယ်ဘဝ ကတည်းက ရင်ထဲ စိမ့်ဝင်ခဲ့ပြီးသား။ ဟိန္ဒူဘုရားကျောင်းတစ်ခု ရောက်သွားရင် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာလို အေးချမ်းသာယာမှုမျိုး ခံစားရတယ်။ ဘုရားကျောင်းရဲ့ အတွင်းခန်းထဲမှာ ဘုရားသခင် စံပယ်တော်မူနေတယ် ဆိုတာကို ရင်ထဲက သိတယ်။ ရိုသေမြတ်နိုး လက်အုပ်မိုးဖို့လည်း အမြဲတမ်း အဆင်သင့်ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ဘာသာတရား ဆိုတာမျိုးက ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှု ဓလေ့ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ထက် ပိုနက်ရှိုင်းပါတယ်။ သို့သော် လူမျိုးတစ်မျိုးမျိုးရဲ့ ဓလေ့စရိုက်က ဖုံးလွှမ်းသွားတဲ့အတွက် ဘုရားသခင်ကို အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရာမှာ ဖော်နည်းကား အမျိုးမျိုး ကွဲထွက်သွားတာပေါ့။ ကျွန်တော့်ကိုပဲ ကြည့်၊ ရိုးရာဓလေ့အရ ဟိန္ဒူ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် လောကကို ဟိန္ဒူမျက်လုံးနဲ့ ကြည့်၊ ဟိန္ဒူနားနဲ့ နားထောင်၊ ဟိန္ဒူ စရိုက်နဲ့ ခံစားတာပဲ။ လောကဝိညာဉ်ဖြစ်တဲ့ ဗြဟ္မာဟာ တစ်လောကလုံးကို ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်တော်မူတယ်။ ဗြဟ္မာဟာ ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ နေတတ်တယ်။ လောကလူသားတွေ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုး ရှိသလို၊ လူသား တွေ နားလည်အောင် သီဝ၊ ခရစ်သျှနား၊ ဂန်နက်ရှ် ဆိုတဲ့ ပုံသဏ္ဍာန် အမျိုးမျိုးနဲ့ လည်း ကိုယ်ထင်ပြုတတ်တယ်။ နတ်အသွင်၊ ဘုရားအသွင်သာမက လူသား အသွင်၊ သစ်ပင်အသွင်၊ တိရစ္ဆာန်အသွင်၊ မြေမှုန့်အသွင်လည်း အသွင်ယူ ဖန်တီး နိုင်စွမ်း ရှိတယ်။ တကယ်တော့ ဗြဟ္မာဟာ ဝိညာဉ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ခေါ်နေကြတဲ့ အသက်ဇီဝဓာတ် အသွင်ပါပဲ။ အရာအားလုံးရဲ့ မူလဘူတ အသက်ဓာတ်ပေါ့။

ဖခမည်းတော်၊ သားတော်နဲ့ သန့်ရှင်းသော ဝိညာဉ်တော် ဆိုတဲ့ ခရစ်ယာန် အယူ အဆယူလည်း ကျွန်တော့်အမြင်တော့ အတူတူပါပဲ။ လောကကို မြင်တဲ့ မျက်လုံးချင်း ကွာသွားလို့သာ အမြင်တွေ၊ အယူအဆတွေ ကွာသွားတာပါ။ လွတ်မြောက်ရာ လမ်းကတော့ မကွာပါဘူး။

ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဒီအမြင်၊ ဒီအတွေးအခေါ်ဟာ ဟိန္ဒူ ဘာသာရဲ့ အနှစ်သာရလို့ပဲ ဆိုပါရစေတော့။ ဖွင့်ထားတဲ့ နှလုံးသားလို့ ပြောချင် လည်း ပြောပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တော့ တစ်သက်လုံး ဟိန္ဒူဘဝနဲ့ နေသွားရတာကို ဂုဏ်ယူပါတယ်ဗျာ။ ဘာသာရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ တရားသေ စွဲမှတ်ခံယူခြင်းဟာ အန္တရာယ်အကြီးဆုံး ကိစ္စတစ်ခုလို့ ထင်တယ်ဗျာ။ ခရစ်သျှနား ကိုယ်တော်နဲ့ ပတ် သက်တဲ့ ပုံပြင်လေးတစ်ခုကို သတိရမိတယ်။ ကိုယ်တော်ဟာ နွားကျောင်းသားအသွင် ဆောင်ပြီး ညတိုင်းညတိုင်း နို့ညှစ်သမလေးတွေကို ဖိတ်ခေါ်၊ တောထဲမှာ ကပွဲ သဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပတယ် ဆိုပဲ။ ညဉ့်က နက်လာ၊ ဂီတသံက မြိုင်လာ၊ စည်းက မြန်လာ၊ အကတွေက သွက်လာ၊ ကိုယ်တော် ခရစ်သျှနားကတော့ နို့ညှစ်သမလေး တွေ အားလုံးနဲ့ စည်းချက်ညီညီ ကနေရှာ၊ ကိုယ်တော့်ရဲ့ ချိုလွင်ကြည်ရွှင်လှတဲ့ ကိုယ်နေကိုယ်ဟန်ကို မိန်းမောသာယာမိတဲ့ နို့ညှစ်သမလေးတွေခမျာ ဒီအာဂ ယောက်ျားဟာ ငါ့လူလို့ အဇ္ဈတ္တ နှလုံးသားမှာ စွဲလမ်းခြင်း ဥပါဒန် ဝင်လာမိတဲ့ ပစ္စက္ခ အခိုက်အတန့်လေးမှာ ကိုယ်တော့်ပုံရိပ် ပျောက်ကွယ်တာ၊ ဒီပုံပြင်ဟာ တကယ်တော့ ဟိန္ဒူတွေရဲ့ ကိုးကွယ်မှုဆိုင်ရာ ကျောထောက်နောက်ခံ ဒဿန ပါပဲ။ ငါ့ဘုရားမှ ငါ့ဘုရား ဆိုတဲ့ ဘုရား မောင်ပိုင်စီး လောဘ မဝင်မိစေဖို့ သတိ ပေး ခေါင်းလောင်းပါဗျာ။

ဒီ တိုရွန်တိုမှာ ကျွန်တော် အင်မတန်ချစ်တဲ့ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက် ရှိတယ်။ ကျွန်တော့် မွေးစားအမေပေါ့။ အန်တီကြီးလို့ ကျွန်တော် သူ့ကို ခေါ်တယ်။ ကွဲဘက်နယ်သူ ကနေဒီယန် အစစ်ကြီးပေါ့။ ပြင်သစ်လို ပြော၊ ပြင်သစ်လို တွေးတဲ့ တိုရွန်တိုမှာ အနှစ်သုံးဆယ်ကျော် နေလာပြီးတဲ့နောက် အန်တီကြီးဟာ အင်္ဂလိပ် စကားလုံးတွေကို သိပ်နားမလည်တော့ဘူးဗျာ။

ဟရီ ခရစ်သျှန
ဟရီ ခရစ်သျှန
ခရစ်သျှန ခရစ်သျှန

ဟရိ ဟရိ
 ဟရိ ရာမ
 ဟရိ ရာမ
 ရာမ ရာမ
 ဟရိ ဟရိ

ဟိန္ဒူတိုင်း နှုတ်တက်ရွှေ ရကြတဲ့ မဟာမန္တန်ရဲ့ အစ ဂါထာပုဒ် ဟရိ ခရစ်သျှန် ဆိုတာကို သူ့နားထဲမှာ ဟဲလက် ခရစ်သျှန် (အမွေအမှင် မရှိတဲ့ ခရစ်ယာန်တွေ) လို့ ကြားပြီး အဲဒီလိုပဲ မှတ်ထားခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် သူ့ကို ပြောပြတယ်။ အန်တီကြီး-တကယ်တော့ အန်တီကြီးပြောတာ မှန်သဗျ။ ဘုရား သခင်ကို ချစ်မြတ်နိုးခြင်း၊ ယုံကြည်သဒ္ဓါပွားများခြင်း ဆိုတဲ့ စံနဲ့ ကြည့်မယ်ဆိုရင် ဟိန္ဒူတွေဟာ အမွေအမှင် မရှိတဲ့ ခရစ်ယာန်တွေ၊ မွတ်စလင်တွေဟာ မုတ်ဆိတ် ထားတဲ့ ဟိန္ဒူတွေ၊ ခရစ်ယာန်တွေဟာ ဦးထုပ်ဆောင်းတဲ့ မွတ်စလင်တွေပါပဲလို့ ရှင်းပြမိတယ်ဗျာ။ လက်ခံတာ၊ မခံတာကတော့ သူ့ကိစ္စပေါ့။

အခန်း (၁၇)

ကိုးကွယ်မှုဆိုင်ရာ ဘာသာတရားနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော့်အထင်ကတော့ ပထမ ဦးဆုံးအကြိမ် လေ့လာစူးစမ်းခြင်းဟာ အထိရောက်ဆုံးနဲ့ အနက်ရှိုင်းဆုံးပါပဲ။ ဟိန္ဒူတစ်ယောက်အဖြစ် မွေးလာတဲ့ ကျွန်တော့်အဖို့ ဘာသာတရားနဲ့ ကိုးကွယ်မှု ဓလေ့တွေကို ခရစ်သျှနား ကိုယ်တော်ရဲ့ အဆုံးအမစကားတွေက တစ်ဆင့် စတင် ထိတွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဘုရားသခင်ရဲ့ အတိုင်းအဆမရှိ ကျယ်ပြောလှတဲ့ ဉာဏ်တော် နဲ့ မေတ္တာတော်အနန္တကြောင့် ခရစ်သျှနား ကိုယ်တော်ဟာ ကျွန်တော့်ကို နောက် ထပ် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးနဲ့ ထပ်ဆုံတွေ့စေခဲ့တယ်။

ကျွန်တော့်အသက် ဆယ့်လေးနှစ်၊ ဟိန္ဒူပွဲတော်ရက် တစ်ခုအတွင်းမှာ ကျွန်တော်ဟာ ယေရှုသခင်နဲ့ တွေ့ဆုံခွင့် ရခဲ့တယ်။

အဖေဟာ သူ့တိရစ္ဆာန်ရုံကနေ ဘယ်မှ သိပ်သွားတာ မဟုတ်ဘူး။ ရှားရှား ပါးပါး တခါသားတော့ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကို သူ ခေါ်ပြီး ကရာလာပြည်နယ် ထဲက တောင်ပေါ်စခန်းမြို့လေး မွန်နားကို မိသားစုအပန်းဖြေခရီး ထွက်ခဲ့ကြဖူး တယ်။ မွန်နားဟာ ကမ္ဘာ့အမြင့်ဆုံး လက်ဖက်စိုက်ခင်းတွေရှိတဲ့ နေရာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ခရီးထွက်ခဲ့တဲ့ အချိန်က မုတ်သုံ မဝင်ခင် မေလအစောပိုင်း။ တမီးလ်

နာဒူးလွင်ပြင်မှာ ကျောကော့အောင် ပူတဲ့ ရာသီပေါ့။ မဒူရီကနေ လေတဟူးဟူးနဲ့ ငါးနာရီလောက် ကားစီးပြီး မွန်နားကို သွားခဲ့ကြတယ်။ စိမ့်နေတဲ့ တောင်ပေါ်လေ ဟာ ပါးစပ်ထဲ ပူရှိန်နဲ့ ပစ်ထည့်လိုက်သလို အေးမြ ရွှင်လန်းသွားစေတယ်။ ရောက် ရောက်ချင်း ဟိုလည် ဒီလည်နဲ့ အလုပ်တွေများတာပေါ့။ တာတာ လက်ဖက်ခြောက် စက်ရုံကို သွားတယ်။ တောင်ပေါ်ရေကန်မှာ လှေစီးတယ်။ တိရစ္ဆာန် မွေးမြူရေး စခန်းကို သွားလည်တယ်။ နေးလ်ဂီရီလို ခေါ်တဲ့ တောင်ဆိတ်တွေကို ဆားကျွေး တယ်။ အဖေကတော့ အဲဒီမှာတွေ့ခဲ့တဲ့ ဆွစ်ဇာလန်က ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်တွေ ကို ဒီဆိတ်မျိုး ကျုပ်တို့ တိရစ္ဆာန်ရုံမှာလည်း ရှိတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ပွန်ဒီချယ်ရီကို လာလည်ကြပါလားလို့ ဆွယ်နေခဲ့သေးတယ်။ နေ့လယ်ပိုင်းလောက်ကျတော့ အဖေနဲ့အမေဟာ ဟိုတယ် လက်ဖက်ရည်ခန်းထဲမှာ ကြောင်နှစ်ကောင် နေဆာ လှုံသလို စည်းစိမ်ကြီးစွာ နှပ်နေကြတဲ့အချိန် ကျွန်တော်နဲ့ ရာဇီ နှစ်ယောက်သား လက်ဖက်ခင်းတွေထဲ လျှောက်သွားခဲ့ကြတယ်။ ပင်လည်းပင်ပန်း၊ ပျော်လည်း ပျော်- စိတ္တသုခနဲ့ ကာယဒုက္ခ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ရခဲ့တယ် ပြောပါတော့။

မွန်နားမြို့ကို တောင်ပူစာလေး သုံးလုံးက ဝိုင်းထားတယ်။ ကျွန်တော် တို့တည်းတဲ့ ဟိုတယ်ရဲ့ ညာဘက် မြစ်တဖက်ကမ်းက တောင်ပူစာလေးမှာ ဟိန္ဒူ ဘုရားကျောင်း၊ အလယ်က တောင်ပူစာမှာ ဗလီ၊ ဘယ်ဘက်က တောင်ပူစာလေး မှာတော့ ခရစ်ယာန် ဘုရားကျောင်းလေး တည်ထားတာ တွေ့ခဲ့ရတယ်။

မွန်နားရောက်တာ လေးရက်မြောက်နေ့-နေ့လယ်ခင်းမှာတော့ ကျွန်တော် ဟာ ဘယ်ဘက်က တောင်ပူစာလေးပေါ်မှာ ရပ်နေမိခဲ့တယ်။ ခရစ်ယာန် သာသနာ ပြုကျောင်း နေတယ်ဆိုပေမယ့် အရင်က ခရစ်ယာန်ဘုရားကျောင်းထဲကို ကျွန်တော် တခါမှ မရောက်ဖူးဘူး။ ဒီဘာသာအကြောင်းလည်း ဘာမှ သေချာမသိခဲ့ဘူး။ ဘုရားနည်းနည်းလေး အတွက်နဲ့ ဘာသာတူချင်း ပဋိပက္ခ အကြီးအကျယ် ဖြစ်ခဲ့ တဲ့ ဘာသာလိုတော့ သိထားတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော် ဘုရားကျောင်းကို လှည့် ပတ် ကြည့်မိတယ်။ ငိုပြာရောင်ဖျော့ဖျော့ နံရံတွေ၊ ပြတင်းပေါက် ကျဉ်းကျဉ်း မြင့်မြင့် တွေ့နဲ့ ဘုရားကျောင်းဟာ ရဲတိုက်လို့ အဆောက်အအုံမျိုးပဲ။

ဟောင်းလောင်း ဖွင့်ထားတဲ့ တံခါးဝကနေ မဝံ့မရဲဝင်၊ ထောင့်တစ်ထောင့် မှာ အသာကပ်ပြီး ကြည့်မိတယ်။ တံခါး ဘယ်ဘက်က အခန်းဝက ဆိုင်းဘုတ် အသေးလေး နှစ်ခုပေါ်မှာ တာဝန်ခံ ဘုန်းတော်ကြီးနဲ့ လက်ထောက် ဘုန်းတော်

ကြီးရဲ့ အမည်နာမတော်တွေကို ကမ္ဘာတစ်ဝန်းတည်းက သိထားတယ်။ ဘုန်းကြီးနှစ်ပါးလုံးရဲ့ ဆိုင်းဘုတ်တွေ အောက်မှာ ရှိ ဆိုတဲ့ စာလုံးလေး ပေါ်နေတဲ့ လျှောက်ခါးလေးနဲ့ ရှိ၊ မရှိ ရေးထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်အသေးလေးတွေ ကိုယ်စီ ချိတ်ထားကြတာ တွေ့ရ တယ်။ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက အလုပ်စားပွဲမှာ၊ နောက်တစ်ပါးက ဝတ်ပြုခန်းမထဲက ခုံတစ်လုံးပေါ်မှာ၊ သူ့လက်ထဲမှာ သမ္မာကျမ်းလို့ ယူဆရတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် ကိုင် ထားတယ်။ ကြည့်လိုက်၊ ဖတ်လိုက် လုပ်နေတယ်။ ခဏနေတော့ စာအုပ်ကို ပိတ်ပြီး ဘေးနား ချထားလိုက်တယ်။ စားပွဲပေါ် လက်နှစ်ဖက် ပူးယက်ပြီး ဝတ်ပြု ဆုတောင်းနေတယ် ထင်ပါရဲ့။

ဘုန်းတော်ကြီးဟာ အဖြူဆွတ်ဆွတ် ဝတ်ရုံတော်ကို ဆင်မြန်းထား တယ်။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ။ သူ့ကြည့်ရတာ ဘယ်လို လူမျိုးရဲ့ ပြဿနာမျိုးကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် မေတ္တာအရင်းခံနဲ့ နားထောင်ပေးမယ့် အသွင် ကို အထင်းသား မြင်နေရတယ်။ ကျွန်တော် အတွင်းကို ဆက်ဝင်မိတယ်။ စိတ် တော့ အတော်လှုပ်ရှားမိသား။ ဗိုက်ထဲကလည်း မအီမလည်နဲ့ တစ်မျိုးကြီးပဲ။

“ဟေ့... ဟိန္ဒူကောင်ကလေး၊ မင်းဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဒါအထွတ်အမြတ် ထားတဲ့ သာသနာနယ်မြေကွ၊ မင်းတို့လို မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိလေးတွေ ဝင်ချင်တိုင်း ဝင်ဆော့ လို့ရတဲ့ နေရာ မဟုတ်ဘူး၊ သွားစမ်း... ထွက်စမ်း” လို့များ အော်ငေါက်ထုတ်လေ မလားလို့ စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ဘုန်းတော်ကြီး နှစ်ပါးလုံး ကျွန်တော် ဝင်လာတာကို ဘယ်သူမှ မတားကြဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အရဲစွန့်ပြီး အတွင်းဝတ်ပြုခန်းထဲထိ ဝင် ကြည့်မိတယ်။ အထဲမှာ ဧရာမ နံရံဆေးရေး ပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ်။ ဘာမှန်း သေချာမသိပေမယ့် စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံခြင်းကို ဖော်ညွှန်းတဲ့ ပန်းချီကားလို့တော့ ထင်မိတယ်။ ဒေါသ ထွက်နေပုံပေါက်တဲ့ တန်ခိုးရှင် တစ်ပါး၊ သွေးစက်တွေ၊ လေ ထဲ ပျံဝဲနေတဲ့ တောင်ပံပေါက်စနဲ့ နတ်သူငယ်လေးတွေနဲ့ သူတို့ကို ငေးကြည့် နေတဲ့ မိန်းမတွေ၊ ငှက်ငယ်တစ်ကောင်၊ ဘယ်ဟာက ဘုရားသခင်လဲ။ ကျွန်တော် သေချာ မသိဘူး။ တဖက်မှာတော့ သစ်သားလက်ဝါးကပ်တိုင် တစ်ခုပေါ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်း ရဲအောင် နှိပ်စက်ခံထားရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပုံကို ပန်းပုထုထားတယ်။ ဝေဒနာခံစားရတာတွေကို အင်မတန် ပီပြင်အောင် ထုထား တာ တွေ့ရတယ်။

ဒီပန်းချီပန်းပုတွေအကြောင်း သိချင်လှတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ နောက်တစ်နေ့ မှာလည်း ခရစ်ယာန် ဘုရားကျောင်းကို ရောက်သာခဲ့ပြန်တယ်။

ကက်သလစ်တွေဟာ အယူဝါဒ အစွဲ ပြင်းထန်လွန်းတယ်။ ခက်ထန် လွန်းတယ်လို့ နာမည်ဂုဏ်သတင်း ကျော်ကြားပေမယ့် ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့တဲ့ ဘုန်းတော်ကြီး မာတင်ကတော့ ခက်ထန်တဲ့ပုံ တစ်စက်မှ မပေါက်ဘူးဗျာ။ သူက အင်မတန် ကြင်နာတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပဲ။ ကျွန်တော့်ကို လက်ဖက်ရည်၊ ဘီစကွတ်တွေနဲ့ သူ ဧည့်ခံတယ်။ အရွယ်ရောက်ပြီးသား လူတစ်ယောက်လိုပဲ လေးလေးစားစား ဆက်ဆံတယ်။ သူ ကျွန်တော့်ကို ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ပြောပြခဲ့တယ်။

သူပုံပြင်နားထောင်ပြီးပြီးချင်း စိတ်ထဲ ဖြစ်လာတဲ့ ခံစားချက်ကို အမှန် အတိုင်း ဝန်ခံရရင်- ‘ဟင်... ဘယ်လို ဟာကြီးမှန်းလည်း မသိဘူး၊ ငါဖြင့် မယုံ ပေါင်’ ဆိုတဲ့ ခံစားချက်ပဲဗျာ။ ဘယ်နှယ်ဗျာ... လူသားတွေ ကျူးလွန်တဲ့ အပြစ်တွေ အားလုံးအတွက် ဘုရားသခင်ဟာ သူ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားတော်ကို ပေးဆပ် ခိုင်းခဲ့သတဲ့။ စိတ်ကူးထဲမှာ အဖေနဲ့ ကျွန်တော် အချီအချ စကားပြောကြည့် မိတယ်။-

“ပစ်ဆင်းရေး ဒီနေ့ ခြင်္သေ့တစ်ကောင် သမင်ခြံထဲ ခိုးဝင်ပြီး သမင် နှစ်ကောင် သတ်သွားခဲ့တယ်။ မနေ့ကလည်း ကျွဲရိုင်းတစ်ကောင်ကို ခြင်္သေ့တွေ ကိုက်သတ်လိုက်တယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ခြင်္သေ့နှစ်ကောင် ကုလားအုတ်ကြီး တစ်ကောင်ကို တွယ်လိုက်ပြန်တယ်။ ဒီကောင်တွေ အတော့်ကို ဆိုးရွားသောင်း ကျန်းနေပြီ။ သူတို့ရဲ့အပြစ်တွေ ပျောက်အောင်လို့ ငါ လုပ်နိုင်တာကတော့ မင်းကို သူတို့ လှောင်အိမ်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ဖို့ပဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့ အဖေ၊ ဒါ မှန်တာပေါ့။ ကျွန်တော် ကိုယ်လက် သုတ်သင် ပါရစေဦးနော်”

“အေး... မင်းကို ဘုရားသခင် ကောင်းချီးပေးပါစေ ငါ့သား”

“အဖေ့ကိုလည်း ဘုရားသခင် ကောင်းချီးပေးပါစေ အဖေ”

ဟာ... အတော် အဓိပ္ပာယ်မဲ့တဲ့ ကိစ္စနော် ဗျာ။ ဘယ်လို စိတ်မျိုးနဲ့များ ဒီလိုပုံပြင်ကို တီထွင်ခဲ့သလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော်ဖြင့် တွေးကြည့်လို့တောင် မရပါဘူးဗျာ။

ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော် စိတ်ကျေနပ်နိုင်မယ့် နောက်ထပ် ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လောက် ပြောပြဖို့ ဖာသာကို တောင်းဆိုမိတယ်။ ဒီဘာသာတရားမှာ ဒီပုံပြင် တစ်ပုဒ်တည်း

ရှိတယ် ဆိုတာတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ဘုန်းတော်ကြီး မာတင်က သူတို့ဘာသာမှာ ဒီပုံပြင်တစ်ပုဒ်က လွဲလို့တခြား မရှိဘူးတဲ့။ တခြား ပုံပြင်တွေဟာလည်း ဒီပုံပြင်ရဲ့ ဆင့်ပွားတွေနဲ့ မူကွဲတွေပဲတဲ့။ ဒီပုံပြင်တစ်ပုဒ်နဲ့တင် လုံလောက်ပြီတဲ့... အဲဒီလို ပြောသဗျ။

အဲဒီညက ဟိုတယ် ပြန်ရောက်တော့ ကျွန်တော့်အတွေးတွေထဲ ချာချာလည်နေခဲ့တယ်။ ကိုးကွယ်ရာ ဘုရားတစ်ပါးပါးဟာ အခက်အခဲနဲ့ ကြုံတွေ့ရတယ် ဆိုတာမျိုးကို ကျွန်တော် နားလည်နိုင်ပါတယ်။ ဟိန္ဒူ ဘုရား အတော်များများလည်း အဲဒီလို ကြုံခဲ့ဖူးတာပဲ။ ရာမယန ဇာတ်တော်ကိုပဲ ကြည့်။ ရာမမင်းဟာ ဘယ်လောက် ဒုက္ခတွေ့၊ အခက်အခဲတွေ ကြုံခဲ့ရသလဲ။ ဘုရားတွေဟာ အခက်အခဲနဲ့ ကြုံချင် ကြုံမယ်၊ ပါရမီဖြည့်ရာ လမ်းတစ်လျှောက် ဆူးခင်းလမ်းအတိုဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်။ သစ္စာဖောက်တာ ခံချင် ခံရမယ်။ ဒါပေမဲ့ လူအသွင် ဆောင်ယူပြီး သေခြင်းကို ခံယူလိုက်တယ် ဆိုတာကတော့ လွန်လွန်းအားကြီးတယ်လို့ ထင်တာပဲဗျာ။ ခရစ်သျှနား ကိုယ်တော်သခင်ကို လူသာမန်တွေက ကိုယ်တုံးလုံး ချွတ်၊ ကျာပွတ်နဲ့ ရိုက်၊ ဆောင့်ကန်၊ လမ်းမတစ်လျှောက် တရွတ်တိုက်ဆွဲ၊ လက်ဝါးကပ်တိုင်မှာ သံနဲ့ရိုက်ပြီး ခုတ်ထစ် သတ်ဖြတ်လိုက်ကြတယ် ဆိုတဲ့ မြင်ကွင်းမျိုး စဉ်းတောင်မစဉ်းစားဝံ့ဘူး။ ဟိန္ဒူဘုရားတွေ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတယ် ဆိုတာလည်း တခါမှ မကြားဖူးဘူး။ ဗြဟ္မာအရှင်ကနေ အသွင်သဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးနဲ့ လောကကို စောင့်ရှောက်နေတဲ့ ဘုရားတွေဟာ သေမျိုး မဟုတ်ဘူးလေ။ အမိုက်အမဲတွေ ဖြစ်တဲ့ လူတွေ၊ မိစ္ဆာတွေ၊ ပြိတ္တာတွေကသာ သေမျိုးစင်စစ် ဧကန်ဖြစ်တယ်လို့ တစ်သက်လုံး မှတ်ယူထားခဲ့တာကိုးဗျာ။ ဟိန္ဒူဖြစ်ဖြစ်၊ ခရစ်ယာန်ဖြစ်ဖြစ် ထာဝရဘုရားကိုယ်တော်တိုင်ဖြစ်စေ၊ လူဝင်စားဘုရားဖြစ်စေ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သေမျိုး မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ခရစ်ယာန်ထာဝရဘုရားဟာ သူ့သားတော် လူဝင်စားကို သေစေတယ် ဆိုတာ အင်မတန် မှားယွင်းတဲ့ ကိစ္စပဲဗျ။ ဒါ သူ့ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုကို သေစေတာနဲ့ အတူတူပေါ့။ ယေရှုသခင် သေဆုံးခြင်းဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ သေဆုံးခြင်းပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ တခါ သေဖူးရင် ဘယ်လိုပဲ ပြန်လည်ရှင်ပြန် ထမြောက်တယ် ပြောပြော သေမျိုး ဖြစ်ပြီပေါ့။ သေခြင်းရဲ့ အရသာကို မြည်းစမ်းပြီးပြီ ဆိုမှ တော့ နာမတော်၊ သားတော်၊ သန့်ရှင်းသော ဝိညာဉ်တော် သုံးပါးတစ်ဆူ ထာဝရဘုရားရဲ့ ပုံရိပ်လွှာဟာ မှေးမှိန်ရပြီပေါ့။ ဘုရားဟာ ဘာကြောင့်များ သူ့ပုံရိပ် သူ

မှေးမှိန်ဖို့ဆန္ဒ ရှိတော်မူရတာလဲ။ သေခြင်းတရားကို သူ ဖန်ဆင်းထားတဲ့ သတ္တဝါ တွေ လက်ထဲမှာပဲ ဘာကြောင့် မထားရစ်ခဲ့တာလဲ။ အလှတရားတစ်ခုကို ဘာကြောင့် ညစ်ထေးစေခဲ့တာလဲ။ ခြောက်ပစ်ကင်း သဲလဲစင် ပြီးပြည့်စုံနေတဲ့ အရာတစ်ခုကို ဘာကြောင့်များ ဖျက်လိုဖျက်ဆီး လုပ်ခဲ့တာလဲ။

ဘုန်းတော်ကြီးမာတင်ကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အဲဒီမေးခွန်းတွေအတွက် အဖြေတစ်ခွန်းတည်း ပေးတယ်။

“ချစ်ခြင်းတရားကြောင့်၊ မေတ္တာကြောင့်ပေါ့ ငါ့သား...”

ဘုရားရဲ့ သားတော် ယေရှုသခင်ရဲ့ အပြုအမူကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ ခရစ်သျှနားကိုယ်တော် ငယ်စဉ်ဘဝက ကိုယ်တော့်ကို မြေကြီးတွေ ကောက်စား တယ် ဆိုပြီး သူ့ သူငယ်ချင်းတွေက စွပ်စွဲခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါနဲ့ ကိုယ်တော့်ရဲ့ မွေးစား မိခင် ယာရှိုဒါက ကိုယ်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ မြေကြီး စားရတာလဲ ဆိုပြီး ဆူပါလေ ရော။ လောကလုံးကို ပိုင်စိုးတော်မူတဲ့ သခင်မှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိမထားမိ သေးတဲ့ ကိုယ်တော် ခရစ်သျှနားဟာ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်နေတဲ့ လူသားစင်စစ် ကလေးတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ‘ဟင့်အင်း... ကျွန်တော် မြေကြီးမစားပါဘူး’ လို့ အကြောက်အကန် ငြင်းပါတယ်။ ယာရှိုဒါက ဆက်ပြောတယ်။ ‘ငါ မယုံဘူး၊ နင့် ပါးစပ် ဟလိုက်စမ်း’ တဲ့။ ခရစ်သျှနားကိုယ်တော် ပါးစပ်လည်း ဟလိုက်ရော- ယာရှိုဒါဟာ စကား ဆက်မပြောနိုင်တော့ဘူး။ ခရစ်သျှနား ပါးစပ်ထဲမှာ စကြာဝဠာ တစ်ခုလုံးကို သူတွေ့လိုက်ရတယ်။ ကြယ်တွေ၊ ဂြိုဟ်တွေ၊ သက်ရှိ ကမ္ဘာတွေ၊ သက်မဲ့ကမ္ဘာတွေ၊ မနေ့က ပုံရိပ်တွေ၊ မနက်ဖြန် တွေ့ရမယ့် ပုံရိပ်တွေ၊ ကွန်မြူး ထားတဲ့ စိတ်ကူးဉာဏ်တွေ၊ စိတ်ခံစားမှုတွေ၊ သနားစရာတွေ၊ မျှော်လင့်ချက်တွေ အားလုံးကို သူ ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်လိုက်ရပြီး ချိန်မှာတော့ ပါးစပ်ကို ပြန်ပိတ် တော်မူပါ အရှင်လို့ ယာရှိုဒါဟာ ကြောက်လန့်တကြား တောင်းပန်ခဲ့ရတယ်။

ဗိဿနိုးဘုရားရဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်လည်း ရှိသေးတယ်ဗျ။ ကောင်းကင်ဘုံ က နတ်မင်းတွေ ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်အောင် ကြောက်ကြရတဲ့ မိစ္ဆာနတ်မင်း ဘာလီကို နှိမ်နင်းချေချွတ်ဖို့ ဗိဿနိုးဘုရား ကိုယ်တော်ကိုယ်တိုင် ပြာမန ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ပြာဟူဏမျိုးမှာ လူဝင်စားဘုရား ဖြစ်တော်မူခဲ့ဖူးတယ်။ ပြာမနဟာ အရွယ်ရောက် သည်အထိ ခန္ဓာကိုယ် ကြီးထွားလာတာမျိုး မရှိဘဲ ကလေးလေးတစ်ယောက်လို သေးသေးညှက်ညှက်လေးပဲ။ တန်ခိုးထွားလှတဲ့ နတ်ဆိုးမင်းများမှူး ဘာလီကို

သူ့ ခြေလှမ်း သုံးလှမ်းစာရှိတဲ့ မြေကို ပေးသနားဖို့ ဗြာမနက သွားတောင်းဆို တယ်။ ဘာလီက သူ့အရွယ်အစားကို ကြည့်ပြီး ရယ်သွမ်းသွေးရင်း ခွင့်ပြုလိုက် တယ်။ ဘာလီရဲ့ ခွင့်ပြုချက်လည်း ရရော ဗိဿနိုးဘုရားဟာ စကြဝဠာ မိုးလုံး ဟိန်းမယ့် သူ့ရဲ့ မူလခန္ဓာကို ပြန်ယူရင်း ခြေသုံးလှမ်း စလှမ်းတယ်။ ပထမ တစ်လှမ်းမှာ တစ်ကမ္ဘာလုံး သူ့ခြေဖဝါးအောက် ရောက်၊ ဒုတိယတစ်လှမ်းမှာ အထက်ဘဝဂ် နတ်ပြည်၊ နိဗ္ဗာန်ဘုံအားလုံး ခြေတော်အောက်သက်ဆင်း၊ တတိယ တစ်လှမ်းမှာတော့ ဘာလီနဲ့တကွ သူ့ မိုက်ဖော်မိုက်ဖက် အားလုံးကို ငရဲပြည် ရောက်အောင် နင်းချတော်မူလိုက်တယ်။

လူဝင်စားဘုရားတွေထဲမှာ အကျော်ကြားဆုံး ရာမမင်းကိုပဲ ကြည့်ဦး။ လင်္ကာဒီပမင်း ရာဝဏနဲ့ ပြိုင်ပြီး ချစ်သူ သီတာဒေဝီကို အရယူရတဲ့ ခရီးလမ်းဟာ ဘယ့်ကလောက် ကြမ်းတမ်းခဲ့လဲ။ လူဝင်စားအဖြစ် အသွင်ယူထားတဲ့ ရာမမင်း ဟာ ဘယ်လို သာမန်လူသားမှာမှ မရှိနိုင်တဲ့ ခွန်အားနဲ့ လက်နက်တွေကို ကိုင် ဆောင် စစ်ဆင်းခဲ့တယ်။

ဆိုလိုတာက ဘယ်လောက် လူဝင်စားအသွင် ဆောင်တယ် ဆိုဦးတော့ ဘုရားဟာ ဘုရားပဲ။ တန်ခိုး၊ ပါဝါ၊ အင်အား တစ်ခုခုတော့ ရှိစမြဲပဲ။ မကောင်း ဆိုးဝါးကို နှိမ်နင်း ချေချွတ်နိုင်စမြဲပဲ။

ယေဟောဝါ ဘုရားသခင်ရဲ့ သားတော်ကတော့ဗျာ။ ဆာလောင်ခြင်း၊ ရေငတ်ခြင်း၊ ပင်ပန်းခြင်း၊ နွမ်းနယ်ခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ပူပန်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ စော်ကားခံရခြင်း၊ ဆန့်ကျင်သူတွေရဲ့ အထင်သေးခြင်း အားလုံးကို ရင်စည်းခံခဲ့ရတယ်။ ဘယ်လို ဘုရားမျိုး ပါလိမ့်ဗျာ။ လူသားသိပ်ဆန် တဲ့ ဘုရားလို့ပဲ ပြောရမလား မသိပါဘူး။ လူတွေရဲ့ အနာရောဂါတွေကို ပျောက်စေ ခြင်း၊ ဆာလောင် မွတ်သိပ်တာကို ပြေပျောက်စေခြင်း စတဲ့ တန်ခိုးပြခန်းလေး တွေ နည်းနည်းပါးပါး ရှိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အသေးအဖွဲလေးတွေပဲ။ ဟိန္ဒူဘုရားတွေ ဟာ ဘယ်ဘုရားဖြစ်ဖြစ် ဒီထက် အဆပေါင်း သိန်းသန်းပိုတဲ့ တန်ခိုး ပြာဠိဟာ တွေ ပြနိုင်ကြတယ်၊ ပြခဲ့ကြတယ်။ ဒီ ခရစ်ယာန် လူဝင်စား ဘုရားကတော့ သူ့ ဘဝရဲ့ အချိန်တွေကို ပုံပြောပြီး ကုန်ဆုံး။ ကျောကော့အောင် ပူတဲ့ ကန္တာရလမ်းမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း ကုန်ဆုံး။ သွားရေး လာရေးအတွက် ထုံထုံထိုင်းထိုင်း လားကလေး စီးရင်း ကျေနပ်နေရှာခဲ့တယ်။ လက်ဝါးကပ်တိုင်မှာ ရန်သူ နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းတာ

mgypoe.com